

Alexis'in Anısına...

ASİYE

06 Aralık 2009 / Sayı : 2

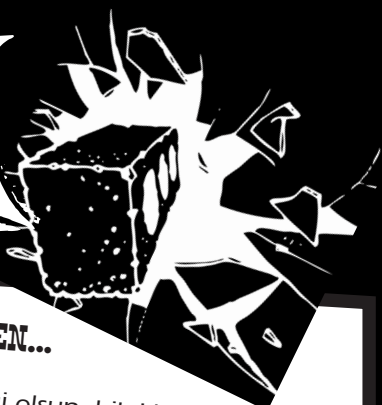
huzur isyanda

www.internationala.org
aforumiletisim@gmail.com

İÇERİK

ASIYE ÇIKARKEN...

Asiye teorik bir dergi olsun, bilgi haber yorum iç-
rikli bir gazete mi çıkarsak derken... İşte burda!
İçeriği katılımcılarının çabalarına göre biçimlenen
ayaklanmanın bir sesi olsun diye düşündüğümüz
Asiye'de yayınlanan yazılar tek bir görüşün bir ba-
kış açısının dile gelişi değildir ve şüphesiz ki eleştiri-
lere açıktırlar. Umarız bu sayı soluğunuza bir soluk
olur, derin bir nefes, isyanda ve kavgada olmanın
huzurunun sevincinin dile gelişi gibi

1. Dİ-REN-İSTANBUL
3. KÜRT HAREKETİNE DAİR ANARŞİST BİR DEĞERLENDİRME
5. CHAVEZ'İN SOYTARISI CHOMSKY
6. DİRENİŞTE TEK TABANCA
7. ÇALIŞMANIN KALDIRILMASI
8. SINIF SAVAŞI - EKMEĞİN FETHİ (HABER)
9. TUTSAKLARLA DAYANIŞMA
10. BU BİR AŞK HİKAYESİ DEĞİL
12. HAYVAN KURTULUŞU (HABER)
13. ANTI-POLİS, SOYGUN, SERVET DÜŞMANLARI, MÜKTECİLERLE DAYANIŞMA (HABER)
14. ANARŞİZM ÜZERİNE DÜŞÜNMEK-BİR GREVDEN NE EKLE EDİLEBİLİR:
15. FEMİNİST SAĞLIK, ŞİFA VE BİTKİLER
16. VENEZUELA BOLİVAR DEVRİMİNİN ANARŞİST ELEŞTİRİSİ
19. İRANLI EŞEİNSEL MÜKTECİ ANLATIYOR
20. FRANSADA GÜNCEL ANARŞİST HAKERET
21. 90'LARDA KÜRDİSTANDA ÇOCUK OLMAK
22. ZEYNEP CELALİYAN
23. HÜKÜMETE, DEVLETE VE MİLİTARİZME KARŞI MÜCADELE (HABER)
24. SORU(N)MULU VATANDAŞ BELEDİYE İLİŞKİSİ
26. HAYVAN HAKLARI VE YENİ AYDINLANMA
28. DOMUZ GRİBİ PANDEMİSİ Mİ? YOKSA KOMPLEO TEORİSİMİ
29. ANARŞİST HAREKET (HABER)
30. 2/5 BZ
31. 1-7 EKİM 2009 İMF PROTİSTOLARI (HABER)
34. 6-7 EKİM 2009 İMF'Yİ DURDURUYORUZ! (HABER)
36. DEVLET-ORDU-POLİS-FAŞİST TERÖRÜNE KARŞI DİRENİŞ (HABER)
38. DOĞANIN YANITI ÇÖKÜŞÜN SEMPTOMLARI (HABER)
39. GEZEĞENİN KURTULUŞU İÇİN HER GECE DÜNYA GEZESİDİR (HABER)
41. ÇEVRE STK'LARI NE YAPMAK İSTİYOR?
43. BİLGİNİN TOPLUMSALLAŞMASI (HABER)
44. KENTSEL DÖNÜŞÜME KARŞI BARINMA HAKKI (HABER)

Direnistanbul

*Istanbul'da yapılan IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantısını bloke ve protesto etmek için anarşist, özgürlükçü sosyalist birey ve grupların oluşturduğu **Direnistanbul Koordinasyonu IMF ve Dünya Bankasına karşı 1-8 Ekim tarihlerini direniş günleri ilan ederek yaklaşık 20 dilde yayınladıkları küresel direniş çağrısı ile örgütlemeye koyuldular. Anti-otoriter, özgürlükçü, anti-hiyerarşik ve yatay örgütlenmeyi temel ilke edinen **Direnistanbul koordinasyonu bir çok sosyal mesele üzerine örgütlediği eylemlerle IMF ve Dünya Bankasına karşı sürecin öncülüğünü yaptı.*****

Sürecin dışında duran bazı anarşist yoldaşların zannetiğinin aksine, **Direnistanbul'un** devletten herhangi bir talebi yoktu. Bununla birlikte işleyişi ve söylemi her ne kadar anarşist taktiği içeriyorsa da "anarşist" bir organizasyon değildir. Kapitalist uygarlığa karşı yapılması gereken bir çok iş varken kimlik olarak neyi benimsediğimiz ve ne olmak istediğimiz önemli değildi.

Toplumsal cinsiyet meselesinden, mültecilerin yaşadığı cehennem, ekolojik yıkımlardan kentsel dönüşüme ve barınma hakkına kadar bir çok alanda örgütlülükler geliştirmeye çalıştı ve eylemlilikler organize etti. Ekolojik felaketlerden su politikalarına, kentsel dönüşüm ve sürgün projelerine, mülteci meselelerinden kapitalizme bir çok konuda broşür ve metin çıkararak yüzbinlerce insana ulaştırılması sağlandı. Direnişi daha geniş kitlelere yaymak için çeşitli dayanışma konserleri, film gösterimleri ve söyleşiler organize edildi, çeşitli festivallerde standlar açıldı.

Direnistanbul bir karşı kampanyaydı. Kampanyalar fikir ve eylemlerimizi geniş kitlelerle temas kurarak onların bu fikirlerle buluşması için işlevsel faaliyetlerdir. Farklı eğilim ve gruplardan insanların birlikte hareket etme kültürünü geliştirebildikleri bir hareke olmuş, süregiden sosyal hareketlerle teması ve dayanışma ilişkilerini artırarak bu hareketler arasındaki bağları kuvvetlendirme enerjisini çevresine saçabilmiştir. **Direnistanbul** ne devletle ne de sermayeyle bir diyalogu talep etmiyor, aksine onlara karşı halkın direnişini hedefliyordu. 1-8 Ekim her ne kadar sembolik bir direniş çağrısıysa da, sürekli bir direniş çağrısıydı da aynı zamanda.

Direnistanbul koordinasyonu bir örgütten ziyade, geniş ölçekte sosyal meselelere odaklanmış kişi veya gruplarla temasa geçebilme ve bu ilişkileri ağsallaştırabilen bir hareketi ifade eder. İşçi sendikalarından ekolji mücadelesi veren dernek ve kurumlara, mahalle derneklerinden çeşitli siyasi gruplara kadar bir çok toplumsal dinamikle işbirliği yapma imkanı buldu. Bu yüzden IMF ve Dünya Bankasına karşı direnişte bir sembol olarak akıllarda kaldı. Süreç içerisinde, 2000'de Londra'da anti-kapitalist gösterilerde ve doğrudan eylemlerde kendisini gösteren ve uluslararası aktivistlerden oluşan samba ritim grubu **Direnişin Ritmi'nin** de **Direnişin** şenliğine dahil olmasıyla **Direnistanbul** eylemleri daha çok ilgi görmeye ve daha fazla insanın katılımını sağladı.

Direnistanbul süreci uzun süre hareketsiz kalan ve alternatif ve yeni eylem biçimlerinin eksikliğinden yakınan insanların bir araya gelerek aktive edilmesi açısından önemli bir deneyimdir. Kent çalışma grubu ve ekoloji grupları IMF-DB sürecinin ardından kendi etkinliğini ve eylemlerini sürdürmeye devam ediyor. IMF-DB sürecinde yükselen eylem ve örgütlenme enerjisi bugünlerde biraz duraksasa da, ağsal bir ilişki yaratılmış, her an biraraya gelebilecek ve yeni projeler, kampanyalar başlatabilecek ilişkiler örülmüştür. Bireycisinden sendikal aktivistlerine, ekolojistinden LGBT aktivistlerine, anarşistlerden özgürlükçü sosyalistlere kadar bir çok farklı eğilime sahip aktivistin dayanışma ve işbirliği içerisinde hareket ettiği koordinasyon bir çok meselede hızlı refleks gösterme yetisine sahip olmuştur.

Direnistanbul sürecinde özeleştirilmesini gereken sorunlar da olmuştur. Öncelikle örgütlenen sürecin bir direnişten çok bir protesto hareketi olduğunu teslim etmek gerekiyor. **Direniş** geniş tabanlı ve kapsayıcı bir kalkışmayı içerir. Hedef bu olsa bile ne yazık ki örgütlenememiştir. Özellikle **Direniş** Günlerine sıkıştırılmış yoğun eylem ve etkinliklere hazırlık süreçleri nedeniyle yerlerde ve fakir semtlerde örgütlenme faaliyetleri sekteye uğramış, karar alma süreçleri kısıtlanmıştır. Emekçi ve yoksul semtlerde yaşayan insanların IMF ve sermaye karşıtı sürece katılması, bu amaçla varoş bölgelerde çalışmalar yapmak önemliydi. Kitle medyasıyla çok fazla haşır neşir olmak belki **Direnistanbul'un** kendi sesini duyurmak açısından ne kadar işlevsel olsa da, kitle manipülasyonuna açık bir durum yaratarak sistemle uzlaşan bir hareket imajını da yaratmıştır. Akşam haberlerinde şiddetsizlik söylemi üzerine oturtulan bir hareketin kitle-medya tarafından nasıl malzeme yapılacağı görülmüştür. Kitle-medyasını yani kapitalistlerin silahını kendilerine karşı kullanma fikri ne kadar işe yarar görünse de, hareketin kitleler arasında yayıldığı ve büyüdüğüün göstergesi olamaz. Kitle-medya bir direnişin örgütlenme çabası karşısına o hareketi seçkin bir eylem grubu olarak yanıtarak kendi içine hapsedme ve direnişin örgütlenmesi önüne görünmez setler çekmektedir. Haber bültenlerinde ne gibi eylemler yapacağımızın sorulması bile seyircileşmiş bir kamuoyunu TV karşısında tutmak ve direnişi seçkin bir gruba teslim etmek anlamına geliyordu. **Direnistanbul** belki de iletişim kanallarını kapitalist medyaya çok fazla bel bağlayarak değil, işçi-emekçi ve yoksul semtlerde de bu renkli çalışmalarını yayarak açmalıydı. Cezaevleri, Kürdistan'da yaşanan savaş ve emek hareketlerine olan ilgisiz duruş ciddi bir eksiklikti.

Bunun bir deneyim olduğunu düşünüyorsak ve bu deneyimin geleceğe dair örgütlenme tasavvurlarımızda nihai bir sonuç olduğunu düşünmüyosak, **Direnistanbul'un** seçkin bir eylem grubu olduğunu da kabul etmek gerekiyor. 6-7 Ekim sokak direnişlerinde **Direnistanbul'un** durduğu yer bunun ciddi örneklerinden birisidir. 6-7 Ekim günlerinde "yaratıcı direniş ve eylem çeşitliliği" açısından sınıfta kalan **Direnistanbul**, ilk başta yarattığı enerjiyi yitirmiş, aynı oranda da bir çok aktivistin hayal kırıklıklarına uğramasına neden olmuştur. Kongre vadisine ulaşmak noktasında şiddet kullanmaktan veya şiddete maruz kalmaktan kaçınan bir eğilimin hakim olduğu **Direnistanbul'un** 6-7 Ekim'de "yaratıcı direniş" adına barikatları zorlama kararı alması bazı aktivistlerin son anda refleks geliştirerek Kara Blok'a katılmasına ve **Direnistanbul** ile Kara

Blok'un ayrı hareket etmelerine neden olmuş, bu ani eğilim değişikliğinden dolayı isyancı yoldaşların 6-7 Ekim'e hazırlıksız girilmiştir. Böylelikle 6-7 Ekim'de yıkıcı, en azından bloke edici ve yaratıcı bir direniş sergilenememiştir. Seçkin ve şiddet ile araya konulan mesafenin Gandhi'yi aratacak derecede olan hakimiyeti süreç içerisindeki tartışmalarda ciddi yaralar açılmasına da neden olmuştur. Gandhi'de şiddetsizlik korkusuzluğu gerektiriyordu. Edilgen değil etkin bir pasif direniş söz konusudur. Zira, şiddetsizlik kimsenin incinmeyeceği anlamına da gelmiyordu. Direnistanbul eylemleri genellikle ne kadar farklı ya da yaratıcı görünse de polisin kontrolü ve yönlendirmesi altında gerçekleştiğini kabul etmek gerekiyor. Medyada sükse yapmış bir kampanya olarak, yabancı aktivistleri de içinde barınmasıyla birlikte toplantılardan önce Dünya Bankası başkan yardımcısının eylemcilere iyi davranılması talimatına da uyararak herhangi bir zorlama ve şiddet kullanmayan "hoşgörülü" polisin kontrolü altındaydı herşey. Eylemlere katılanlar bilir, azman "çevik kuvvet" yer yer kendisini tutamayıp, şiddet girişiminde bulunsa da, amirleri tarafından uyarılarak durduruluyordu.

Direnin şiddetinin krimizalize edildiği söylemler ve Kara Blok aktivistlerinin kriminalleştirilmesi meselesi anarşist hareket tarihinde olduğu gibi yeniden nüks etmiş tartışmalarındandı. "Polise taş atmayı çocukça", "çatışmayı silahlı kuvvetler olma arzusu ve öncülük yapmak" olarak gören eğilim karşısında "barikatlarda olmak gerektiğinde" direten yoldaşların "çocukça tatmin peşinde" oldukları kanısı hakimdi. Bu sözleri 2004'te NATO'dan, Aralık isyanıyla dayanışmak adına Beyoğlu'ndaki Yunan Konsolosluğu eyleminden ve 1 Mayıs 2009 Cihangir'deki anarşist doğrudan eylemlerden sonra da çok duymuştuk. İleride de duyacağımız konusunda şüphemiz yok. Şiddeti etik olarak yargılayan kimileri otoritenin şiddetine maruz kalanın buna yanıt vermesini de aynı oranda yargılıyarak esasında şiddetsizliğin değil korkaklığın teorisini yapmaktadırlar. Halbuki korkaklık sadece bir histir. Doğaldır ve kabul edilebilirdir. Hepimiz korkarız ve bu utanılacak bir durum değildir. Ama korkaklık bir teori haline getirildiğinde bu sistemin yarattığı patolojik bir vakalardan birisidir.

Velhasıl kelam, Sürecin olumlu yönleri olduğu kadar olumsuz yönleri de olmuştur. Her bir mücadele deneyimi gibi IMF-DB'ye karşı 1-8 Ekim 2009 süreci ciddi bir deneyim olarak belleklerde yerini korumalı ve daha önceki deneyimlerle olduğu kadar gelecekteki deneyimlerle karşılaştırılmalıdır. Direnistanbul koordinasyonu Ekim sonrası bir kaç kez biraraya gelerek Direnistanbul'un başta kurgulandığının aksine kendisini feshetmemiş olup, varlığını halen sürdürmektedir ve ne yazık ki bu feshetmeyişin nedeni, kamuoyunda sükse yapmış ve medyada adı geçen bir grup olması ilintilidir. Bu ciddi bir problemdir. Direnistanbul kendisini var ederek bir geleneğin veya bir ismi yaşatarak mı var olmayı hedefliyor? Kimi yoldaşların düşündüğü gibi Direnistanbul Küresel BAK'a dönüşebilir mi? Ya da kendi içerisinde Taksim'e hapsolmuş seçkin bir grup mudur? Şimdiden bir çok soruyu ve sorguyu beraberinde taşıyor. Bu nedenle derhal feshedilip bileşenlerinin "çatı angaryasını" üzerinden atarak yeniden organize olarak aktive olması gerekiyor. Direnistanbul IMF-DB sürecinde olduğunun aksine bugün Kürdistan'da metropollerde yaşanan kürt direnişlerini ve çeşitli iş kollarında gerçekleştirilen işçi direnişlerini görmezden gelip kendi bekasının peşine düşmesinden dolayı artık misyonunu doldurduğunu göstermiştir. 8 Ekim'den sonraki toplantıda dile getirilen feshetme önerilerini dinlemeyerek ve bu sürecin bir kampanyadan ibaret olduğunu göremeyen Direnistanbul aktivistleri kendi sonunu sadece erdemlemek istemiştir. Bizim markalaşan isimlere, kendi içine kapanan ve nihayetinde içinde patlayan süreçle-

re değil, merkezi dağıtarak eylem ve dayanışma enerjisini yaymaya, daha fazla alanda örgütlenmeye ihtiyacımız var. İzole ve katılımın her geçen gün daraltılarak tüm işlerin çekirdek kadroya terk edildiği, "acaba şimdi ne yapacaklar?" ya da "bunu neden yapmadın?" diye bekleyen izleyiciler topluluğu yaratan bir hareket bizim arzuladığımız dünya tasavvurunun yakınından geçmiyor. Bu fesih çağrısı bir eylemsizlik ya da atomizasyon çağrısı değil, büyüyen bir çıbanı bertaraf ederek yeni eylem enerjilerini yaratma stratejisi geliştirmeye önerisidir.

Direnistanbul bileşenlerinin bu sene odaklanacağı ciddi sosyal sorunlardan birisi de, yönetenlerin "2010 İstanbul Avrupa Kültür Başkenti" sloganıyla zengin elitlerin göz zevkini bozuyorlar diye kentlerde yaşayan yoksulların sürgün edilmesi ve evlerinin başlarına yıkılmasına neden olan Kentsel Dönüşüm. Sukule'de, Tarlabası'nda, Tozkoparan'da, Balat-Fener-Ayvansaray'da, Altınşehir'de, Gülsuyu'nda, Gülenü'da, Ayazma'da bir çok semtte kentsel dönüşüm adı altında insanlar sokaklara atılıyorlar. Trafik sorununu çözeceği düşünülen 3. köprü'nün geçeceği Sarıyer, Beykoz, Arnavutköy, Ömertepe, Kireçburnu ve Tarabyaüstü'nde yaşayan insanların evlerinin başlarına yıkılması düşünülüyor. Bunun dışında İstanbul'daki bir iki su havzası, ormanlar ve "sakinleri" olan canlılar zaten tehdit altındayken, doğrudan saldırıya maruz kalacaklar. Bizler açgözlü kapitalizme ve onun kentsel işgal projelerine karşı bu insanlarla ve diğer canlılarla dayanışma içerisinde olacağız. Genetiği Değiştirilmiş Organizmaların yasalar tarafından onaylanarak meşru kılınması ise önümüzdeki süreçlerde bu konuda yeni direniş hareketlerin ortaya çıkacağını işaretlerdir. Bununla birlikte Karadeniz'de sular ısınıyor. Bir çok yerde yapılması düşünülen HES'lere, Termik santrallere ve nükleer santrale karşı "Karadeniz İsyân" durumuna geçmenin eşiğindedir. Bu süreçte çeşitli yerlerde doğrudan eylemler ve protestolar gerçekleştiriliyor. Senozlular, devletin yıkıcı yasalarına karşı Senoz'un doğasını korumak için doğrudan eylem yasalarını uygulamaya başladı bile. Göçmenlerle dayanışma hareketi önümüzdeki süreçlerde daha da görünür olacak. Buna dair çeşitli gruplar toplanmaya, kamuoyunu bilgilendirmeye ve göçmenlerle dayanışma organizasyonları yapmaya başladılar. Yoksul ve çalışan kesime yönelik saldırılar her geçen gün daha da artmaktadır. Ulaşım gelen zamanlar, okul harçları, sağlıkta katkı paylarının katlanması, ücretlerin düşük olması ve gitgide artan yoksulluk saldırılarına karşın cılız da olsa direnişlerle cevap veriliyor. Zannettiğimizin aksine yaşadığımız şehirde ve ülkede bir çok alanda direnişlere şahit oluyoruz. Metrobüs zamanlarına karşı kamulaştırma eylemleri, sağlık çalışanlarının eylemleri, kamu sektöründe geçen ay yaşadığımız bir günlük uyarı grevi, İstanbul ve çeşitli illerde bulunan bazı iş yerlerinde devam eden grevler, kürt halkının TC emperyalizmine karşı son günlerde yükselttiği serhildanlar, HES'lere, termik ve nükleer santrallere karşı doğrudan eylemler gerçekleştiren köylüler, baz istasyonlarına karşı verilen mücadeleler, hayvan zulmüne karşı sokaklara dökülen hayvan hakları savunucuları, ataerkiye karşı başkaldıran kadınlar, homofobiye karşı direnen LGBT hareketi, cezaevlerindeki insanlık dışı ortamlara ve muamelelere maruz kalan tutsaklar, tutsak edilen yüzlerce "taş atan çocuk" için başlatılan kampanyalar ve daha bir çok alanda sosyal savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Direnistanbul sosyal savaş içerisinde farklı alanlarda direnenlerin dayanışma içerisinde olması adına aralarında ağsal ilişkiler yaratma arzusuyla ortaya çıkmış bir girişim olarak bu misyonda başarılı olmasa da buna yönelik tahayyüllerin geliştirilmesi için bir fikir vermiş bulunmaktadır. Tarihte bu şekilde anlacaktır.

AKP iktidarının “Kürt açılımı” dediği şey, kemalist diktatörlüğün resmi ideolojisinin bir devamı olarak Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyasetinin bir parçasıdır. Resmi ideolojinin “doğu kökenli vatandaşlar” olarak tanımladığı Kürtlerin olmadığı bir açılım, devletin on yıllardır yaptığı zulmün üstünü kapatmak için giriştiği bir şovdan başka bir şey değil...Kemalist diktatörlük AKP aracılığıyla mutlak iktidarını kabul ettirmek için Kürt halkını çeşitli kırımlarla kandırmaya çalışmakta, tasfiye sürecini işletmektedir. Devlet, bir taraftan TRT Şeş, Kürtçe kurslar, Kürt illerinde bazı yerleşik birimlerinin Kürtçe isimlerinin iadesi gibi çeşitli jestler yaparken diğer taraftan da TSK operasyonları devam etmekte, Kürt kurum ve örgütleri kapatılmakta, Kürt çocukları taş atıkları gerekçesiyle terör örgütü üyesi olmakla suçlanarak onlarca yıl hapis cezalarına çarptırılmakta ve baskılar artarak devam etmektedir. Açılım ve Kürt halkının gözünü boyamak için gerçekleştirilen jestlerin yerini havan ve top atışı, tüfek, mermi, biber gazı, cop, işkence, hapis ve ordu-polis devletine bırakmıştır. Açılım’dan sorumlu İç İşleri Bakanı Beşir Atalay, 20 Kasım’dan itibaren 1562 kişinin gözaltına alındığını, bunlardan 363’ünün tutuklandığını açıkladı. Şu günlerde bu sayı 400’ü aşmış bulunmaktadır. Bunlardan onlarca çocuk...Çoğu da işkence süzgeçlerinden geçirilerek zindanlara tıkıldı...Önce Diyarbakır’da 23 yaşındaki Aydın Erdem’in polis tarafından sonra Muş’taki yürüyüşlerde Kemal Aycan ve Necmi Oral’ın bir korucu tarafından kaleşnikofla vurularak katledilmeleri, İzmir’de başlayarak batı illerinde Kürtlere yönelik gerçekleştirilen silahlı faşist saldırılar ve medyanın bu saldırıları vatandaş tepkisi olarak yansımasıyla körüklenen ırkçı-faşist saldırıların Türkiye devletinin imha ve tasfiye politikasındaki tutarlılığını göstergesidir. Asırlardır özgürlük hayaliyle yanıp tutuşan Kürt halkı AKP iktidarının “açılım süreciyle” Osmanlı’dan Cumhuriyet’e Yavuz Selim’den Mustafa Kemal’e bu coğrafyadaki iktidarların tuzağına düşürülmüş bir kurban olarak mutlak teslim alınmak istense de, son haftalarda Kürt illerinde ve metropollerde yükselen serhildanlar (ayaklanmalar) buna karşı ciddi bir yanıt olmuştur.

Serhildanlar Kürt halkının tarihinde önemli bir yer tutar. Türkler ve devleti olan bir çok halk tarihte kahramanlıkları ve zaferleriyle anılırken, Kürtler hazine ve trajik sonuçlara yol açmış ayaklanma ve direniş tarihleriyle anılırlar. Kendi devletlerine sahip olmak konusunda çok da istekli olmamış olan Kürt halkı tarihini, imha ve asimilasyon süreçlerine maruz bırakmak isteyen imparatorluklara karşı isyan ve direniş kültürüyle yazmıştır. Sömürgeci ve işgalci devletlerin çeşitli zamanlarda Kürt devleti kurma vaatlerine karşın “vergileri kısın ve bizden asker almayın yeter” diyerek Diyojenvari tavır takındılar. Devlet, Kürt halkının gündelik hayatında yer almak şöyle dursun, sosyal yaşam içerisinde bir ayak bağı olarak kardeş kavgası ve bölünmeye neden olmaktan öte sonuçlara yol açmadı. Halklar arasına çelik ağlar ören ve düşmanlık tohumları serpen devlet, Kürt özgürlük mücadelesinin asıl karşısında olduğu şeydir. Sosyal yapıtaşlarını coğrafi, yerel ve kültürel bütünsellikten alan bir halkın ulus-devlete ihtiyaç duyduğu fikri o halkı başka bir asimilasyon sürecine sokmak anlamına gelirken, boyunduruğu altındaki devletin resmi ideolojisini onaylaması da başka bir asimilasyon ve teslimiyet politikasıdır. Kürt hareketinin hakim öznelere bugün bu iki eğilimde kendisini ifade etmektedir. Bir tarafta Türkiye-Suriye-İran devletlerinin işgaline karşı güçlü bir varlığın sergi-

lenmesi için birleşik bir Kürt ulus-devletinin kurulması zorunluluğuna inanılanlar, diğer tarafta da devletsizlik olarak tanımladıkları fakat egemen üniter devletin resmi ideolojisini tanıyarak aynı yapı içerisinde demokratik hakların ve örgütlenmelerin artırılması için kurgulanan STK olarak tanımlanan konfederatif yapıların oluşturulmasını benimseyen hakim eğilim.

ULUS-DEVLET

Ulusal kurtuluş mücadeleleri tarihsel bir kısır döngü olarak her ne kadar bir ulus-devletle sonuçlansa da, biz anarşistler bir halkın kurtuluşunun devlet yoluyla mümkün olamayacağına inanırız. Halkların kendi kaderini tayin hakkı yeni egemen elitler ve nihayetinde tiranlar yaratacak olan devlete indirgenemez. Kendi kaderini tayin hakkı bir halk için coğrafi, yerel, kültürel ve yaşam içerisindeki her türlü etkinliğin bir özgürlüğün ifadesi olarak algılanmalıdır. Devlet bir halkın kendi kaderini tayin etmesi değil, tahta oturmayı planlayanların bir halk üzerinde kurdukları psikolojik ve fiziksel baskının sonucudur. Biliriz ki her devlet kendi milliyetçiliklerini ve baskı araçlarını yaratır. Anarşistler ister ulus-devlet ister ezilen halkların demokratik devletleri isterse de sosyalizm olarak tanımlanan ama aynı zamanda sosyalizm için bir ihanet olan işçi devletini reddederler. Bakunin “En ateşli devrimciyi alın, ona mutlak iktidar verin, bir yıl içinde Çar’dan daha beter olacaktır.” der. Ulus-devlet hesabını kapattıklarını ifade eden PKK lideri Öcalan devlet konusunda şunları benimser: Lenin, ‘sosyalist devlet’ üzerine kafa yoruyordu. Proudhon, Kropotkin ve Bakunin bunlar devleti daha iyi tahlil etmişlerdi. Hatta Kropotkin, Lenin’e karşı çıkararak ‘sen diktatörlüğü getiriyorsun, demokrasiyi yok ediyorsun’ diye karşı çıkmıştı. Lenin de ona ‘bunamış’ diyordu. Ama sonuçta Sovyetler birliği yıkıldı, Çin bugünkü krizde kapitalizmi ayakta tutan ülkedir. Dolayısıyla Kropotkin haklı çıktı. Ancak Öcalan kendi tespitini yalanlarcasına şöyle devam eder: “Devlet tümüyle de kötüdür demiyorum. İyi yanları da var; demokratik devlet, hukuk devleti olursa.” Bu aynı zamanda devletin sadece hakim etnik kimliğe sahip olan ulus için meşru olduğu anlamına gelir.

Devlet konusunda tutarlı bir karşı çıkış anarşistler için bir kurtuluş mücadelesinin gerçekten özgürlükle sonuçlanması adına hayatı bir duruştur. Tiranlık her zaman tiranlıktır. Zira onu dönüştürme veya onun benzerini yaratma arzusu ona boyun eğmektir ya da sempati duymaktır. 10 yıllardır Kürt halkına yönelik inkar-sürgün-imha prosedürleri uygulaması işkence tezgahlarından geçip katletmiş olan Kemalizmin aklanması tehlikeli bir sapma olarak değerlendirilmesi gerekirken, bir ulus-devleti kurmayı teslimiyet olarak görmeyerek Kürt halkının belki de yüzyıllarca süregelen direnişlerinin doğru okunmaması ve bile bile aynı girdaba girmek anlamına gelir.

MİLLİYETÇİLİK, KEMALİZM ve ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELELERİ

Anarşistler milliyetçilik veya nasyonalizm söz konusu olduğunda şimdiye kadar gelmiş geçmiş en katı ve uzlaşmaz tavrı sergilemişlerdir. “Milliyetçilik, devlete ortak bir dil, etnisite ve kültürel yakınlık sahibi olan insanların bağlılığını kazandırarak devleti kuvvetlendirmek üzere yaratılmıştır.” “Tek Bayrak, Tek Vatan, Tek Din” “sloganı kemalist diktatörlüğün temel ajitasyonlarından birisidir. Resmi dili, resmi ideolojiyi, resmi etnik varoluşu ve topluma karşı üniter devleti dayatan Türkiye devleti, sınırları dahilinde yaşayan başta Kürtler olmak üzere Lazları, Çerkeşleri, Alevileri, Süryanileri, Ermenileri, Rumları, Yahudileri vs. tek bir ulusal kimlikte eritecek kültürel farklılıkları yok etmeyi hedeflemiş-

tir. Dersim’de ve diğer Kürt illerinde Türkleşmeyi reddettikleri için direnen Kürt halkına yönelik tedip, tenkil ve tehcir hareketlerini, Ermeni Soykırımını (1915), devlet eliyle gerçekleştirilen Çorum’u, Maraş’ı, Sivas’ı ve tevhid-i tedrisat, kıyafet vb. kanunlarla farklı kültürlerin dillerini, dinlerini ve hatta kıyafetlerini yasaklamıştır. Bunu eleştirenlere ve karşı çıkanlara karşı devletin benimsediği inkar ve imha politikası ise kendisini “Türk milletinin birliği ve bütünlüğünün” ve küresel sermaye sisteminin çıkarlarının bekçisi ilan etmiş olan Kemalizmdir. Bugün Kemalizmi dışında bırakarak ırkçılığa, milliyetçiliğe, şovenizme ve kapitalizme karşı çıkmak mümkün değildir. Faşist kemalist ideolojinin gerçek temsilcileri bugün kendisi gibi faşist ve polis devletini daha da güçlendirmiş olan aynı zamanda liberal politikaları uygulamaya çalışan hükümetin açılım sürecine karşı en faşizan ve ırkçı muhalefeti yapan Kürtlere yönelik imha ve inkar politikalarının sürdürülmesini isteyenlerdir. Esasen bu Türkiye Cumhuriyeti devletinin tüm kurumlarının işleyiş biçimidir. Bu nedenle her devlet gibi kendisini sınıfsal/etnik üstünlük üzerinden var eden cumhuriyetin resmi ideolojisiyle uzlaşan hiçbir halk hareketi özgürlüğünü eline alamayacaktır. Türk halkı da Kürt halkı gibi kemalist diktatörlüğün ırkçı olmasa da sınıfsal saldırılarına maruz kalır. Geçtiğimiz günlerde Tekel işçilerine, itfaiyecilere, demiryolu çalışanlarına ve hak talep eden bir çok çalışana yönelik polis saldırıları meclisteki leş yiyici muhalefetin savunduğunun aksine AKP iktidarlarının değil kemalist diktatörlüğün tüm iktidarlarının ve hükümetlerinin politikasıdır. Bu nedenle bu coğrafyada özgürlük için mücadele edenler bilmelidirler ki, Kemalizmin putları yerle bir edilmeden ne Türk halkı kurtulacaktır ne de bu coğrafya da bulunan diğer halklar.

Anarşistler ezilen halkların kurtuluş mücadelelerine yönelik ikili bir tavırdan yanadırlar. Bir halkın veya bir topluluğun kendi varlığını koruma hakkı anarşistlerde olmazsa olmaz ilkelendirir. Anarşistler çoğunlukla egemen iktidarlara karşı ezilen halkların yanında mücadele etme eğilimindedirler. Ancak o mücadelede bulunmalarının amacı yeni bir milli devlet kurmak değil kapitalizme ve devlete son verecek bir toplumsal devrime yönlendirmektir. Bu tek bir ulusun değil o coğrafyada yaşayan mikro ve makro düzeylerde ezilen herkesin bir toplumsal devrimi olmalıdır. Emperyalizme karşı mücadelede “güçlü bir devlet kurmak için tutkulu bir amaçla yürütülüyorsa” veya hareketin başarısı ayrıcalıklı bir sınıfın varlığına dayandırılıyorsa” bu hareket “geriye giden, felaketvari, karşı-devrimci bir hareket olacaktır. Milliyetçilik veya nasyonalizm bir toplumun kültürel veya etnik özelliklerinden ziyade devlet ve iktidarla sınırlanır. Fransız Devriminin ürünü bir kavram olarak milliyetçilik özgürlük ve halkların kardeşliği açısından en ciddi tehlikelerden birisidir. Bizler etnik ve kültürel çeşitliliğe vurgu yaparken etnik ayrımcılığın gözetilmediği bir toplumsallıktan bahsedebiliriz. Zira küresel kapitalizmin ulus-devletleri yavaş yavaş gözden çıkararak çok-uluslu şirket devletlerine yönelmesiyle yaratılmak istenen ayrılaşan homojen bir toplum projesinin de kökten karşısındayız. Bugünkü anlamıyla toplumun parçalanmasına denk gelen toplulukların yerelleşerek her hücre veya yerel toplumsal ilişkinin kendi hayatları üzerindeki karar alma ve idame etme hakkına sahip olduğu bir toplumsal/topluluksal örgütlenmeyi benimseriz. Sınıfsal ya da milli bir baskı aracı olan devlet organizasyonu sınıfların olmadığı din, dil, ırk, cin-

siyet kimliği ve cinsel yönelimi ne olursa olsun üst yapılar oluşturmaktansa herkesin yaşamlarına dair doğrudan karar alabilmeleri için yaratılacak olan ev, sokak, mahalle, köy, kasaba gibi küçük sosyal birimlerin alttan ve yatay bir şekilde işletildiği komün al örgütlenmelerin insan ruhuna ve onuruna daha yakıştığına inanırız. Toplumun bu şekilde federatif veya ağsal örgütlenmesi milliyet veya ulus denen lanetli kavramlardan arınmak için başlıca silahlarımızdandır.

ENTERNASYONALİZM ya da ANTI-NASYONALİZM

Anarşistler halkların kardeşliğini ve ezilen sınıfın ulus-ötesi örgütlenmesini ve dayanışmasını enternasyonalizm olarak tanımlamışlardır. Enternasyonalizm kavramsal olarak uluslararasılıkta bahsederek her ne kadar ulus kavramını tanıyan gibi görünseler de, özünde o coğrafyada yaşayan “halklar” anlamında kullanılmaktadır. Ancak ulus ile halk veya toplum arasındaki ciddi zıtlığı ortaya koymak halk ile devlet arasındaki zıtlığı koymak kadar önemlidir. Devletten bağımsız olarak düşünemeyeceğimiz ulus kavramını halk veya toplum ile özdeş tutarsak sistemin dayattığı kavramsal dünyayı kıramayız. Bu çıkarsama da, bir çok anarşist enternasyonalizm kavramını terk ederek, anti-nasyonal bir perspektiften bahseder. Ancak aynı anlamda kullanıldığı ölçüde kelimelelere takılmayacağız.

Enternasyonalizm, anarşistlere göre ezilenlerin kapitalizme ve kendi tiranlarına karşı bölgesel ve küresel ölçekte örgütlenmesiyle ilgilidir. Marksist'lere ve diğer devletçi sosyalistlere göre enternasyonalizm proletaryanın veya halkın öncü partisinin yönettiği işçi veya halk devletleri arasındaki ilişkiyi ifade eder. Anarşistler açısından halklar arasında yatay bir örgütlenmeyi tanımlaması anlamında anti-nasyonalizm olarak enternasyonalizmin devletler arası ittifaklara indirgenmesi halkların özgürlüğü davasından saparak düşmanına dönüşmek anlamına gelir.

KÜRT DİRENİŞİ VE ANARŞİSTLER

Anarşistler için Kürt direnişi hak ettiği ilgiyi göstermemektedir. Bunda hataya düşme kaygısının rolü büyüktür. Genellikle on yıllardır süren bir direnişe olan saygı hakim olsa da, bir ulusal kuruluş mücadelesi olmasından kaynaklı eleştiriler benzer derecede hakimdir. PKK eksenli hareketin son yıllarda Öcalan'ın ortaya attığı devletsizlik, ekolojik federalizm, komün, yerel yatay halk örgütlenmeleri gibi tezler kimi anarşistler için bir sempati kaynağı olsa da, hareket içerisinden gelmiş olup da çeşitli otoriter ve faşizan uygulama ve işleyişlerden dolayı bu açılımlara şüpheyle bakanlar da vardır. Elbette ki önce ulusal kurtuluş mücadelesi ve proletarya devleti talebiyle ortaya çıkan, katı bir şekilde oluşturulmuş ve muhaliflerini ve kendisine göre uç olanları kanlı bir şekilde tasfiye etmiş olan ve önderliğe kutsal anlamlar yükleyen hiyerarşik bir örgütlenmeye şüpheyle yaklaşmak kaçınılmazdır.

Öcalan'ın anarşist taktiğin haklılığına dair ortaya attığı tezler bugün isyankar Kürt halkının gündemine aciliyetle sokulmalı ancak manipülasyon defşire edilmelidir. “Devletsizlik” fikri efendisizlik ve anti-otoriterliği içermediği sürece devletlerin işine yarayacaktır. Bugün bize öyle görüyor ki, Öcalan ve KCK'nin devletsizlik önermesi, Kürt halkının kendi devleti kurma mücadelesinin önüne geçerek kendi görünmeyen devletini öncelikle TC ve Batı gözünde meşrulaştırarak kuvvetlendirme amaçlıdır. Devletsizlik yerine demokrasinin konulması ve Mustafa Kemal'in eserine düzülen methiyeler “biz artık bölücü değiliz, biz

Türk devletiyle işbirliği yapmak istiyoruz, biz bir STK olmak istiyoruz” anlamına gelmektedir. Ne yazık ki, bu açılım derin entelektüel açılımlarla anarşist ilkelerin kullanılmasıyla yapılmaktadır.

Bu eğilim, Kürt halkının kendi kaderini tayini açısından ulus-devlet yanlısı olan Kürtler için bir ihanet olarak algılanır. Öcalan ulus-devletçilere “Devlet halklara özgürlük getirmez” derken, kölelikle kurulmuş olan demokratik uygarlık dediği şeyin de özgürlük getirmeyeceğini kaçırılmaktadır.

Anarşistlerin devlete dair tarihsel eleştirileri ve bulunduğu konum halen tutarlılığını korumaktadır. Daha önce belirttiğimiz iki çizgiden birinin uygulanması halinde aynı sonuçlara yol açacağı gerçeğini inatla su yüzünde tutmak zorundayız. Anarşistler Kürt halkının özgürlük mücadelesine vermeleri gereken desteği “beyaz” olarak tanımlanabilecek bakış açılarıyla batıdan gelen bir müdahale olarak değil, Kürt halkının kendi sosyal ve kültürel gerçekliklerinin bilinci ve dikkatiyle yapmalıdırlar. Genel olarak devlet ve medyanın aşılama çalıştığı şiddet merkezli bir bakış açısı Kürt hareketini kavramak ve onu dönüştürmek anlamında faydalı olmak bir yana bizi liberalizmle dans etmeye itecektir. Türk ve Kürt halklarının barış ve kardeşliği en önemli meselelerden birisi olmakla beraber, devlet-medya manipülasyonlarıyla oluşturulmuş kamuoyu bilinciyle bu savaşın bitmesi gerektiği fikri direnen bir halka “teslim ol” demek anlamına gelmektedir. Serhıldan'ın şiddetsizlik saplantılı bakış açısıyla olumsuzlanması, çözüm adresini Kürt halkının esaretinin asıl sebebi olan parlamentoya yönlendirmek yetkiyi yine devlete teslim etmek anlamına gelir. Batı illerinde huzurlu yaşam alanlarında “neden insanlar savaşıyor”, “barış olsun”, “biz bin yıldır kardeşiz”, “bu kavga ne diye?” şeklinde veyarsın edenler inkar ve imha yasalarının gizli destekçileri olabilecekleri konusunda dikkatli olmalıdır. Buna karşın savaşı mı destekliyorsunuz deneyecektir. Zira bizler istesek de istemesek de o savaşın içindeyiz. Bugün TC ordusu ve polis batı illerinde katliamlara girişmiyorsa bunun sebebi güçlü bir direnişle karşı karşıya olmamasıdır. Kimi zaman baskı ve zor araçları uygulandığında Kürdistan'daki direnişe karşı “saçma bir savaş bu!” diyen insanlar gerçeğin su yüzüne çıktığını görürler. Devlet insanlığa karşı yürütülen bir savaştır. Bu savaşı bitirmek ayaklanmak, direnmek ve devletle kavga etmekle mümkündür. Biz buna “sosyal savaş” veya “sınıf savaşı” diyoruz ve anarşistler uykudan uyanarak bu sosyal savaşta yerini almak durumundadırlar.

BERXWEDAN - SERHİLDAN

“Sosyal savaş” militarist bir çizgide yürütülmek zorunda değildir. Tepeden inme veya öncücü bir stratejiden çok hedeflerini iyi seçmiş düşmanın güçleneceği değil yaralanacağı yerden vuracağı toplumsal kalkışmaları ve ayaklanmaları içermelidir. Gözü dönmüş bir ordunun yarattığı askerlerin olmadığı ve isyanın askerleştirmede bir ruhu ayakta tutacak bir sosyal savaş. Milliyetçi ve kendisini önderine feda eden bir fanatikten çok devrimci, anti-otoriter ilkeleri her an ve her eylemde koruyan bir sorgu sistemine sahip bir isyan pratiği. Önüne geleni gözünü kırpmadan vurabilecek mafyatik veya profesyonel savaşçılardan oluşan bir organizasyon değil, sivil hedeflere yönelik saldırılar gerçekleştirilmeyen, devrimci ve insani duygularını her an koruyan ve ordulaşmayan bir kır/kent gerilla taktiklerinin uygulandığı bir mücadele biçimi. Bizler, faşist saldırganlar olmadıkları sürece sivillere ve sıradan insanlara yönelik saldırıların meşru görmesek de gerilla mücadelesinin ve devletin kurumlarına yönelik saldırıların tamamen meşru olduğuna inanıyoruz. Kürt halkı kendi savunma hakkına sahiptir. Devletin saldırılarına karşı yanıt vermek, yaşam alanlarını işgal edenlere ve kendilerine imha politikası uygulayanlara karşı direnmek bırakın Kürt olmayı, insan olmanın temel koşullarındandır. Kürt gençleri devletin ve kapitalistlerin kurumlarına ve araçlarına saldırmalıdır. Ancak hedefler iyi seçilmelidir. Yaptığımız her eylemde ince eleyp sık dokumalıyız ki, sosyal mücadelenin dinamiklerini halklar arasında düşmanlığa dönüştürmemiş olalım. Varlık gerekçesini bir öndere dayamayan ve bir devletin kurumları gibi bürokratikleşme süreçlerinin işletilmediği bir örgütlenme pratiği... Total ret, sivil itaatsizlik veya öz-savunmaya ve sistemin kurumlarına yönelik gerilla mücadelesi taktikleri direnişin etkili taktiklerindedir.

Ezilen Kürt halkının asırlardır işgalci ve sömürgeci devletlere karşı olan direnişlerinde devletsizlik ilkesinin, endüstriyel toplumun köleleştirdiği tüm iş kollarında çalıştırılan emekçilerin yaşamlarını idame ettirmek için patronlara ihtiyacı olmadığı bilincinin, kadınların ve cinsel yönelimleri nedeniyle katledilen, toplumsal yaşamda kriminalize edilen LGBT'lerin erkek egemen kültürün yerle bir edilmesi için biçilen rollere karşı direnerek özgürlükçü ilişkiler yaratma arzularının, doğayı ve sakinlerini yok eden endüstriyel sisteme karşı farkındalığın, mikro ve makro düzeylerde her türlü tahakküm ve ayırmacılığa karşı sorgunun sıcak tutulması gerekmektedir.

Kürt halkının özgürlük mücadelesi tüm özgürlük mücadeleleri gibi bu coğrafyada tüm ezilenleri etkilemesi gereken bir isyan pratiğini doğurabilmesi açısından ulus-devlet ve milliyet eksenli bir yörüngeden anti-nasyonal bir toplumsal devrime dönüştürülmek zorundadır. Bu, Kürt halkının özgürlük mücadelesine omuz vermek anlamına geldiği gibi coğrafyada bulunan tüm insanlar için bir kurtuluş hareketini yükseltmek ve dayanışma içerisinde devlete ve kapitalizme karşı isyan bayrağını çekmek anlamına da gelir.

Bugün Yunanistan'da bir anarşistin polis tarafından katledilmesinin ardından hızlı bir şekilde örgütlenerek eyleme geçen Türkiyeli ve Kürdistanlı anarşistler aynı duyarlılığı Kürt halkına yapılan zulme karşı göstermek durumundadırlar. Kendi kapalı kutusundan kurtulup, sadece Kürdistan'da değil Türkiye'nin bir çok yerinde hayatın her alanında halen devam etmekte olan isyan ve direniş pratiklerine müdahil olarak anarşist ilkelere tohumlarını atmak zorundadır. Aksi takdirde politikasını sadece Batının gündemlerine dönerek kuran anarşistler ve anarşizm bu topraklarda hayat bulamayacak, seçkinci ve elit bir cemaat olarak izole ortamlarında yok olmaya yüz tutacak. Bu nedenle anarşistler örgütlenme pratik ve deneyimlerini her alanda yaymalı, buldukları yerelliklerden halkın öz örgütlenmelerini yaratmaya yönelmelidirler. Sokakta, barikatlarda devletin zulmüne karşı direnen halkın ve emekçilerin yanında omuz omuza hareket etmeli, her cephede isyanın çığ gibi büyümesi için gereken mücadele enerjisini yaymalı ve toplumsal devrimin mümkün olduğu bilincini yükseltmeliyiz.

Bu adama
(Chavez) karşı
güzel duygular
besliyorum...

Bu yazı, meşhur Amerikalı dilbilimci ve politik aktivist Noam Chomsky'nin, Venezuela'daki Hugo Chavez yönetimine yönelik aldığı tavrı eleştirmektedir. İlk olarak Venezuelalı anarşist bir gazete olan El Libertario'da yayımlanmıştır.

Çoğumuzun düşündüğünün aksine, permasallarına inanmak ve ne denli akıl almaz ve gülünç olursa olsun bir kurguyu körü körüne kabul etmek, aptallara ve cahillere münhasır değildir. Ünlü yazar Noam Chomsky'nin kanıtlandığı üzere akıllı ve kültürlü entelektüeller de tamamen dogmatik, hatalı ve otoriter politik eylemliliklere inandır ve bunları benimseyebilirler. Bunun doğru olduğuna inanır ya da en azından inanmış gibi davranırlar.

Üst düzey bir entelektüelin bu nevi bir çelişkiye düşmesi yeni bir şey değil. Daha önce Sovyetler Birliği ve Maoçu Çin'de bu akıllı olguya rastlamıştık. Mevzu bahis ülkelerdeki 'yoldaş' entelektüeller, gerçekler onları içinde yaşadıkları rejimin aslında ne olduğunu görmeye zorlayana kadar – büyük kısmı tüm samimiyetiyle – 'sosyalizmin' kurulduğuna ve 'yeni insanın' inşa edildiğine inandılar. Her ne kadar birçok örnekte bu tür hatalar bir ödül arayışı dürtüsünden kaynaklanmıyor, beşeri bir zayıflık gibi duruyor ve samimi görünüyorsa da yine de bizi bunun neden ve nasıl olduğunu sormaya itiyor. Bu durumda en kolay şey, hiçbir insanın – en mantıklı olanların bile – basitçe inançlardan sonuza kadar kaçınamayacağını düşünmek olsa bile Chomsky örneğinde, Chomsky'nin kendisinin de geçmişte bu eğilimle mücadele ettiğini unutmak mümkün değil.

Bu nedenle şunu sormak zorunludur: belki ki akıl yürütme becerisi olan, dünyada neler olduğunun eleştirel analizini yapabilen bir adam, nasıl olur da mucidi Kumandan Chavez'in militer zihniyetinin ya da onun Bolivar Devrimi denen aptal popülizminin farkına varmadan '21. Yüzyıl Sosyalizmini' göklere çıkarmak üzere Venezuela'ya seyahat edebilir? Nasıl olur da Chomsky, geçtiğimiz yüzyılın, bazıları Stalin'i öven ve yıllar sonra bazıları Mao'nun 'Küçük Kızıl Kitap'ını kutsayan ünlü entelektüellerinin düştüğü hataya düşebilir? Bu entelektüeller öyle yaptılar çünkü Rusya ve Çin'de 'gerçek komünizmin' inşa edildiğine inanmışlardı; Chomsky de şimdi aynısını yapıyor çünkü Venezuela'da 'yeni bir dünya, farklı bir dünya'nın yaratılmakta olduğuna inanıyor. Tüm bu entelektüellerin, Stalinist ve Maoist devrimci söyleminin arkasında ne olduğunu görmekten onları alıkoyan kendi ideolojik körlükleri için 'mea culpa'1 demek zorunda kaldıklarını nasıl unutabilir? Castro'nun Küba'da elli yıldır dayattığı diktatörlüğe ilham veren bu totalitarizm, milyonlarca insanın ölümünden sorumludur ve Chavez tarafından yürekte taklit edilmektedir. Fakat son yılların Chomsky'sinde şaşır-

CHAVEZ'İN PALYAÇOSU CHOMSKY

cı olan sadece tarihe dair gözle görülür bellek kaybı değil kumandanın bir aktör edasıyla bahsettiği övgüler karşısındaki duygusallığı: "Size candan hoşgeldiniz diyorum... bizi ziyaret etmenizin ve Venezuela halkını sizi doğrudan görmesinin ve duymasının zamanı gelmişti". Chavez'in bu "müşfik ve cömert sözleri" karşısında Chomsky de minnetini dile getirdi. Chomsky'nin "onu bu duruma ilham veren insanlarla biraraya gelmeye teşvik ettiğini" söylemesi de ayrı bir maskaralıktı. Baudelaire, Peguy, Claudel vb. isimlerin sonradan dine dönmeleri gibi Chomsky'nin de sonradan bu nevi bir mesihi inanca bağlanmış olmasında en şaşırtıcı şey, bu mucizenin Sovyetlerden mühlüm "reel sosyalizmin" çöküşünün ve Çin'de, Mao'nun arkasında bıraktığı komünist parti tarafından kapitalizmin tesis edilmesinin ardından gerçekleşmiş olmasıdır. Bu tarihi olaylar olmadan önce Stalin ya da Mao'ya tapan genç entelektüel 'idealistler'in tersine Chomsky, yaşamı boyunca onları gözlemleyebilmişti ve bu durum artık onları unutmamasını daha da anlaşılabilir kılıyor. Herşeyden öte tek lidere bağlı devrimlerin başarısızlığı tüm kehanetleri şüpheye yer bırakmayacak şekilde teyit etmektedir. Şurası doğru ki bir süredir Chomsky'nin bir çok yönde araçsallaştırıldığına tanık olmaktadır. Bu durum, kendisinin ahlaki duruşu, ideolojik referansları ve siyasal eylemliliği, takipçilerinin savunduğu ve itibar ettikleriyle tezat teşkil etmesine rağmen gerçekleşiyor. Bu basitçe kitapları okunarak görülebilir. Ne ki bugünün Chomsky'si şunları yazan Chomsky ile aynı olmasın: "İktidarın kurumsallaştığı, iktidarın pekiştiği ve merkezileştiği bir zamandayız. Bir Marksist-Leninist olarak ilericisenez bunun iyi olduğu varsayılır. Aynı arkaplandan üç önemli şey daha gelir: faşizm, bolşevizm ve tiranlık. Bunların hepsi az çok Hegelyen köklerden gelir." (Chomsky, Class Warfare, s. 23). Ve bir süre sonra Ekim 1917'deki Bolşevik ihtilalinin ardından ortaya çıkan ve Rusya'da yeşermekte olan sosyalist yapıları parçalara ayıran ülkeyle ilgili yazdıklarından hiç bahsetmeyelim: "bunlar aynı acımasız Stalinistler, artık beyazlar tarafından yönlendiriliyorlar" ve "piyasa ekonomisinin hevesli yöneticileridir". Bu nedenle kötümserdir: "kendilerini popüler örgütlere yamamaya çalışanlar ve halkın örgütlenmesine yardım edenler, bu yolla halk hareketlerini destekleyenler basitçe bu yoğun iktidar şartlarında hayatta kalamayacaklar" (Chomsky, Comprendre le pouvoir, s. 7-11). Bir önceki nesilde körlükleriyle bilinen

Çin yanlısı 'yoldaşların' – ve eninde sonunda kendilerini eleştirmek zorunda kalan o eski Stalinistlerin – bu körlüğünü eleştirirken nasıl olur da aynı hataya düşer? Chomsky örneğinde daha da ciddi olan bunları gördükten ve açıkça itham ettikten sonra bu deneyimlerin ona hiçbir şey öğretmemiş olmasıdır. Chomsky'e bakarken kendimize sormamız gereken şey, en keskin zeka ile aptalca bir saffilliliğin aynı insan ruhunda garip bir şekilde bir arada bulunması gibi bir muammanın nasıl mümkün olduğudur. Bu özellikle bir muammadır çünkü bir zamanlar kendisiyle birlikte Batılı entelektüellerin kaymak tabakasını oluşturan Sartre ve diğer büyük filozoflar, tarihçiler, sosyologlar, gazeteciler ve birinci dereceden akademisyenlerin muzdarip olduğu körlüğün en sert eleştirmenlerinden biriydi. Bu durum ger-

çekten bir muammadır zira bu körlüğün geçmişte kendilerini o ciddi hatayı yapmaya sevk ettiğini göstererek kendilerinin haksız ve Chomsky'nin haklı olduğunu itiraf etmeyen pek az entelektüel var. Chomsky bunu nasıl unutmaz olabilir? Eski Stalinistlerin körlüğü – ki makalelerde, röportajlarda ve kitaplarda binlerce kez itiraf edilmiştir – yirmi yıl sonra aynı hatayı, seleflerinin aynı kibriyle tekrar eden Batılı genç Maoocular'a bir ders olmamıştı. Onları için en başta gelen, özgür bir devrim olarak sunulan şeye kör bir bağlılıktı. Chomsky'de tersi bir durum görüyoruz: en başta kınama geliyor, muhalefet, akılcı analiz, sert bir eleştiri ve sonra körlük...

Basiretsiz Anti-emperyalizm

Şurası doğru ki Chomsky'nin Amerikan emperyalizmi karşıtlığı, Nikaragua'daki Sandinistlerin iktidarda oldukları 1980'li yıllarda gittikçe artan otoriterliği ve on yıllar süren Castro diktatörlüğü düşünüldüğünde az çok basiretliydi. Ve bu durum, ikincisinin kurbanlarının arasında, militan Küba yanlısı Latin Amerika antiemperyalistleriyle ortak birçok yönü olanlar olduğu gerçeğine rağmen böyleydi. Chomsky'ye göre en önemli şey Birleşik Devletler'deki genel haksızlıklar ve bu ülkenin dünya çapında meydana getirdiği adaletsizlikleri itham etmek olduğuna göre, onun bu inatçı antiemperyalizmi kendisini, Amerika kıtasında yaşananlarla ilgili böylesi kafa karıştırıcı tarzda bir tavır almaya sürüklemiş olabilir mi? Her ne kadar Chomsky kendisini hala 'anarşist – özgürlükçü' olarak görse de şurası açık ki kendisine göre ideolojik kaygılar arka plana itilmeli ve onun eleştirilerinin hedefi olmuş haksızlıklar arasında, dünya üzerinde yarattıkları tehlike düzeyine göre bir çeşit derecelendirme yapılmalıdır. Sorun şu ki bu tür bir politik rölativizm, tek derdi iktidarı ele geçirmek, onu ifa ve muhafaza etmek olan birçok Marksist-Leninist'e, demagog ve politikacıya, insanların örgütlenmelerine yardım etmekle ilgilenmek yerine Chomsky'nin bu antiemperyalist argümanlarına sığınma fırsatı veriyor. Bu ciddi bir sorun zira Chomsky bunları caydırmak için hiçbir şey söylemiyor ve yapmıyor. Bilakis, övgüleri ne denli usturuplu ve ihtiyatlı olursa olsun, böylesi ahlaqsız bir basireti inatla sürdürerek ve kendisinin Castro ve Chavez'in yanı başında görüldüğüne izin vererek soytarılığın ve bu modern zaman oligarklarının otoriter, diktatöryal sapkınlıklarının suç ortağı haline geliyor. Ne yazık ki böylesi bir basireti korumaktaki inat (bu demagogların iktidara erişiminin Yanki emperyalizminin dünyada neden olduğu yıkımdan daha az tehlikeli olduğunu göz önünde tutarak) sadece bu yıkımı önlemekte etkisiz olmayacak (zira bu demagoglar imparatorluğun çok uluslu şirketleriyle iş yapmaya devam ediyor) aynı zamanda insanların demobilize olmasına katkıda bulunacak ve Sermeye ve Devletin dünya çapındaki hakimiyetlerine karşı mücadele verenlerin işini daha da zorlaştıracak. Yaşı düşünüldüğünde Chomsky'nin bunu farkedemiyor olması mümkündür; fakat onun Yanki imparatorluğuna karşı olan argümanlarının inanlarla kendisini ayıran mesafenin ve iş, bu sözümona devrimci demagogların hükmetme tarzlarını itham etmeye gelince, kendi çıkarından ya da rahatından dolayı son derece ketum davrandığının farkında olmaması mümkün değildir.

Octavio Alberola

Kaynak: El Libertario (Venezuela)

www.nodo50.org/ellibertario

ellibertario@nodo50.org

İngilizce Çeviri: Luis Prat Türkçe Çeviri:

Ö.B.

Direnışte Tek Tabanca :

Entes Direnişçisinden Değerlendirme

Ben 215 gündür fabrika önünde tek başına direnmekteyim. Yüzler işçinin sömürüldüğü patronlar için kale bizler içinse birer hapishane olan Dudulu organize sanayi bölgesinde Entes Elektronik fabrikasında çalışıyordum. 13 Mayıs günü beni odasına çağıran personel müdürü “sen çok çalışkan bir kızsın, fakat yaramazlık yapıyormuşsun” diyerek işime son verdi burada yaramazlık kısmına bir parantez açmak istiyorum. Yaramazlıktan kasıt benim bölgede var olan Osim-Der işçi derneğinde örgütlü olmam ve bu örgütlülüğten kaynaklı sınıf bilincimle hareket etmem ve aynı zamanda da bölge işçilerine yönelik çalışma yürütmemdir. Bunu fark eden Entes patronu 13 Mayıs günü kriz bahane ederek işime son verdi. Bu krizi biz işçi ve emekçiler yaratmadık faturasını da biz ödemeyeceğiz diyerek “işimi geri istiyorum” şiarı ile direnişe başladım. Entes’te direnişin amacı, sadece işe geri dönmek değil işten atılmaları yasaklansın diyerek kriz bahane gösterilip işsiz bırakılan ve bu işten atılmaların meşrulaştırıldığı, meşru görüldüğü böylesi bir süreçte krize karşı bir müdahalenin zeminini yaratmaktı, sınıf bilinçli bir işçi olarak “sınıfa karşı sınıf” tavrını ortaya koymaktı ve ben bu tavrı ortaya koyduğumu düşünüyorum.

Şimdi size soruyorum krizden kaynaklı işten çıkarılan yüzbinlerce işçinin yarısı benimle aynı tavrı gösterseydi durum ne olurdu? Şimdi ben size durumun ne olabileceğine dair yüz binlerce kişinin değilde bir işçinin dahi neler başarabileceğini Entes direnişi üzerinden anlatayım. İlk zamanlar Entes patronu yanıma gelerek “sen kendini ne sanıyorsun, tek başına ne yapabilirsin” diye hakaretlerde bulunurken daha öncesinden her gün işçi atan Entes patronu direniş başladığından bu yana yani 217 gündür bir tek dahi işçi atamamıştır. Üstelik içeride çalışan Entes işçileri direnişten aldıkları güçle biz bu yazın sıcaklığında çalışamayız deyip birlik olup imza toplayarak klima talebinde bulundular. Normalde (yani kapıda direnen bir işçi olmasa) Entes patronu bu talebe gülüp geçerci. Ama içerideki birliği, kararlılığı görünce ikiletmeden ertesi gün klima taktırdı.

Entes patronu bir yandan patronların sömürü cenneti olarak gördüğü OSB’nin başkan yardımcılığını yaparken diğer yandan da EMO’nun bir dönem başkanlığını yapmış kelimenin tam anlamıyla sözde demokrat geçinen eskimiş bir solcudur. Entes direnişi sayesinde, direnişin yarattığı basınçla her ne kadar EMO direnişi sahiplendiğine dair bir açıklama yapmasa da Entes patronu A. Tarık Uzunkaya’nın yeni mezun mühendisler verdiği yetkin mühendislik dersini engellemiştir.

Direnışte yaşadığım sıkıntıları da anlatmak gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca en yakıcı sorun ise Sendika ve kitle örgütlerinin direnişi yeteri kadar sahiplenmediğini ve aynı zamanda gerek alanlarda olsun ge-

rekse yayınlarında olsun söyledikleri gibi davranmadıklarından kaynaklı samimi olmadıklarını görüyorum. Bir direnişe destek vermek o direniş yerine bir iki defa uğrayıp akıl vermek değil. “direnişin direnişimizdir” demek gerçek anlamda somutta bir şey ifade etmiyor. Direnişi sahiplenmek (bunu sadece Entes direnişi üzerinden söylemiyorum. Bütün direnişler için geçerlidir) direnen işçilerin nasıl ve hangi koşullarda direndiklerini anlayabilmek için direniş yerinde sık sık zaman geçirmek gerekir. Bunun yapılmadığı koşullarda ise direnişlerin sesini çalışma yürütülen yerlerde karşılaşılan insanlara aktarmak, direnişin sesini buralara taşımak gerekir. O zaman “direnişim direnişiniz” olur. Tüm bu anlattıklarımın da anlaşılacağı üzere sınıf dayanışması çok zayıftır. Bu zayıflığın sebebi de özellikle Entes direnişi üzerinden söylüyorum. Direnişin mantığının anlaşılmadığını düşünüyorum. Bu direniş sadece örgütlü bir işçinin ve örgütlü olduğu siyasete ait bir direniş değildir. Bu direniş kriz sürecinde alınması gereken tutumun kendisidir. Bu direnişe gerekli önemi ve sınıf dayanışmasını sağlamak krize arşı alınacak önemi de anlatmaktan geçer. Çünkü bu direniş ortaya çıkış mantığıyla ve geldiği süreç üzerinden başta da söylediğim gibi “sınıfa karşı sınıf” tavrının kendisidir.

Ayrıca direnişte yaşadığım diğer sıkıntılar ise Entes patronu benim fabrika önünde beklediğim alana moloz yığılırdı. Beni görececek şekilde kamera taktırdı ve yanıma gelen işçilere onunla görüşmeyin diyerek uyarıda bulundu. İşçilere dağıttığımız bildiri ve bültenleri almamaları için kameralar tarafından izleniyorsunuz diyerek tehdit ve baskıda bulundu. Çevre fabrikaların patronlarıyla birlik olup dumandan rahatsız oluyoruz diyerek ısınmak için yaktığımız direniş ateşini söndürmeleri için OSB güvenliğini yangın tüpüyle üzerimize saldı.(vs. vs.) Hem emekçi bir kadın olarak hem de astım hastası olmamdan kaynaklı bir dizi sorunla yüz yüze kalıyorum. Yazın tozu toprağı, egzoz dumanını yuttuktan sonra şimdide kışın soğuğuyla yüz yüzeyim.

Son olarak Bursa’da maden ocağında gerçekleşen patlamada ölen 19 işçi için sermaye sınıfın aldığı tavır kendi sınıfın ve sınıf çıkarlarını ayakta tutmak için ne kadar acımasız olduklarının bir göstergesidir. Sermaye sınıfı kendini ayakta tutmak için ne kadar acımasız davranıyorsa, bizlerde işçi sınıfı olarak kendi sınıf çıkarlarımız için dayanışma ve sınıf mücadelesini geliştirmemiz gerekiyor. Çünkü meşru ve insani olan şey onların değil bizim yaptığımızdır.

**“Krizin faturası patronlara!”
“İşten atılmaları yasaklansın!”**

Entes Direnişçisi Gülistan Kobatan

ÇALIŞMANIN KALDIRILMASI!

Dünyanın bütün işçileri BİRLEŞİN! Çalışmayı Bırakın!

Bu bir Genel GREV çağrısıdır...

Çalışmanın kaldırılması, sınıf savaşımının bittiği değil, başladığı yerdir. Tekno-endüstriyel makinaya vurulan bir köstek, Luddite'lerden (makina kırıcılar) gelen bir genel grev çağrısıdır. Sınıfların birbirlerini var ettiği propagandası üzerinden karartılan algılar, düpedüz bir burjuva saptırmacasıdır. Bu önerme bir noktaya kadar doğru kabul edilse bile, tekno-endüstriyel makinanın çarkında dişli olmaya zorlanmış “ekonomik, politik ve moral bakımdan tutsak edilmiş tüm insanları içeren sınıfın hem makro hem de mikro düzeyde savaşımı mevcuttur ve meşrudur. Kendi varlık gerekçesini reddettiği ve bu gerekçeyi topyekün yerlebir etmeyi hedeflediği sürece Sınıf Savaşımı halen kaçınılmazlığını koruyor.

Biliyoruz ki, çalışma kavramını milyarlarca insan bizim algıladığımız gibi algılamıyorlar. Çalışmak, başta hayatımızı idame ettirmek, daha sonra ise tüketim toplumunun bize dayattığı ürünleri elde edebilmek için bize sunulan bir kölelik durumudur. Buna karşın, endüstriyel yaşam içerisinde çalışmayı reddetmek, birilerinin daha fazla çalışması anlamına da geldiğinden, bu sorunun tek başına çözümü değildir. Ancak kökten çözülmek zorundadır. Reformlara veya herkesi çalışmayı bırakmaya çağırma kolaylığına kaçan seçkin söylene ihtiyacımız yok.

“Oyun üzerine kurulu bir dünya” savunusu, işbölümüne dayanan ve endüstriyel sistemin dayattığı bir gündelik hayat haricinde, yaşam için gerekli olan etkinliklerin bir bütünü olarak değerlendirilmelidir. Oyun “çalışan insanın” bir boş zaman etkinliği değil, yaşamın bütünüdür. Bugünkü gündelik kısır döngü açısından bakıldığında yaşamı idame ettirmek için gereken çalışmanın ve boş zamanın bütünüdür.

“Çalışmak, neredeyse, dünyadaki tüm sefaletin ana kaynağıdır. Eziyeti durdurmak için, önce çalışmayı durdurmalıyız.” diyor Bob Black 1985'te yazdığı bu metinde. Bob Black'in bu metni Marksizm'den, soldan ve klasik anarşizmden köklü bir kopuşun ve uygarlık karşıtı bir anti-ideolojinin ifadesidir:

“Garip bir şekilde – belki de değil- tüm eski ideolojiler muhafazakar çünkü çalışmaya inanıyorlar. Onlardan bazıları; Marksizm ve Anarşizmin çoğu türü, çalışmaya her şeyden daha çok inanıyorlar çünkü çok az şeye inanıyorlar.” “Marksistlerin dediğine göre biz bürokratlarca yönetilerek çalışmalıyız. Özgürlükçülerin dediğine göre biz patronlarca yönetilerek çalışmalıyız. Feministlerin dediğine göre kimin tarafından yönetilerek çalıştığımız önemli değil, yeter ki patron kadın olsun. Açıkçası bu ideoloji tüccarlarının gücün nasıl bölüşüleceği konusunda

anlaşmazlıkları var. Ve yine açıktır ki bunların hiçbirinin gücün bu şekilde görülmesine hiçbir itirazları yok ve hepsi bizleri çalıştırmak istiyorlar.” der.

Bob Black çalışmanın yerine oyunu koyar. Fakat bu kapitalist kültürün zihinlerimize işlediği türden bir şey değildir: “Bu bizim bir şeyler yapmayı bırakmamız gerekir anlamına gelmiyor. Bu, oyun oynamak üstüne kurulmuş yeni bir yol yaratmak anlamına geliyor; başka şeylerle, oynak şenlikler, karşılıklı yardımlaşma, ve hatta sanat. Burada çocukların oyunlarından fazlası var, onlar kadar değerli. Bahsettiğim umumi oyuncaklarımızla kolektif bir macera ve özgür dayanışmanın neşesi, refahı. Oyun pasif değildir. Şüphesiz her birimizin sadece tembellik ve miskinlik için şu anda hoşlanmadığımız şeylere göre çok daha fazla zamana ihtiyacımız var. Gelirimize ve ya mesleğimize aldırılmayarak.”

Makalelerinde Bob Black'in alaycı, saldırgan, uzlaşmaz ve ironik üslubu dikkati çeker. Anarchy After Leftism'de özgür belediyeciliğin fikir babası Muray Bookchin'e karşı çok saldırgan ama bir o kadar da yerinde eleştirilerde bulunur. Black, Bookchin'e sürekli dekan ön eki getirir:

“Ciddi olup olmadığımı merak ediyor olabilirsiniz. Şaka yapıyorum ve ciddiyim. Oynak ama saçma değil. Oyun oynamak illa ki sulu saçma olmak zorunda değil ki, sululuk da saçma değildir. Sık sık ciddi bir şekilde şımarmalıyız. Ben yaşamın bir oyun gibi olmasını istiyorum—ama yüksek skorlu bir oyun. İdame ettirmek için oynamak istiyorum.”

Oyun, avcı-toplayıcı atalarımızda olduğu gibi parçalanmamış bir yaşamın tümünü ifade eder: “Çalışmaya alternatif, sadece boş gezmek değil. Şenlikli, oyunlu olmak şarlatanca bir şenlik değil. Boş vaktin keyfine olabildiği kadar çok değer veriyorum, zevkleri ve meşgaleleri önüne geçtiğinde faydalı olmaktan daha öte asla değildi. Ne de zaman yönetiminin –disiplinli güvenlik- “boş vakit” adı altında reklamını yapıyorum, bundan çok uzak bahsettiklerim. Boş vakit çalışmayı amaçlayan bir sürelik çalışmamadır. Boş zaman, çalışma zamanından kurtarılan zamanı harcamaktır. Çalışmayı unutmak için çılgınca ama umutsuz bir girişim. Bir çok insan tatilden çok yorgun bir halde geliyorlar, ve yeniden dinlenebilmek için hemen çalışmaya koyuluyorlar. Çalışmayla boş vakit arasındaki en önemli fark, çalışınca en azından size yabancılaşmanız ve sinir bozukluğunuz için para ödüyorlar.”

Tekno-endüstriyel sistemin insanlığı gönünlü köleliğin benimsendiği bir çağa götürmesi az-gelişmiş tiranlıkları bile aratacağını söyler: “Genelde –bu ki çoklukla devletin tek işveren ve herkesin işçi olduğu “Komünist” ülkelerde Kapitalist ülkelere göre daha doğru olacaktır.- çalışmak; istihdam edilmektir, başka bir ifadeyle ücretli emek adı altında taksitli bir planla kendinizi satmanızdır. Bu sonuçta Amerikalıların %95'i başka biri (ya da bir şey) için çalışıyorlar. SSCB'de ya da Küba'da ya da Yugoslavya'da ya da örnek gösterilebilecek başka bir alternatif modelde, bu durumdakilerin oranı %100'lere yaklaşıyor. Sadece meydan savaşına hazırlanan Üçüncü Dünyanın köylülerinin kaleleri – Meksika, Hindistan, Brezilya, Türkiye- olan bu yerlerde toplanan köylüler geçen milenyumdaki emekçilerin geleneksel düzenlerini sürdürüyorlar. Devlete yahut asalak yaşayan derebeylerine yalnız kalmamak için vergi veriyorlar. Aslında bu kötü muamele iyi görünmeye başlıyor. Tüm endüstriyel (ve ofiste) çalışanlar kölelikleri sadakatleriyle kesinleşmiş türleri tarafından gözetleniyorlar.”

“Kamboçyalılar birbirlerini boğazladıklarından dolayı insanlar onlaron deli olduğuna inanır, ya biz farklı mıyız? Pol Pot rejiminin eşitlikçi bir toplumun bulanıklaşmış bir vizyonu vardı. Bizler hayatta kalanlara Big Mac veya Cadillac marka araç satmak için yüzbinlerce alanda öldürüyoruz. Otoyollarda yılda ölen kırk veya elli bin kişi kurbanlardır, şehitlerdi. Onlar hiçbir şey için öldürler - ya da çalışmak için öldüler. Fakat çalışmak ölünecek bir şey değildir.”

Black, çalışmaya karşı oyuna dayalı bir toplumu benimserken, avcı-toplayıcı topluma işaret ederek endüstrisi sonrası insanların daha fazla çalışmaya zorlandığını vurgulayarak, bunun aynı zamanda bolluk toplumunu da yok etmiş olduğuna inanır. Avcı-toplayıcı atalarımız sıfır-çalışmayla yaşamlarını idame ettirebiliyorlardı. İşbölümü ve yabancılaşmadan işaret yoktu. Black, Endüstri öncesi toplumun Sanayi devrimiyle birlikte nasıl makinanın dişlilerine indirgendiğimiz noktada bize kaynaklar sunar. Metnin türkçeye tercüme edilmesi çok da önemli olmasa da, sunduğu kaynak ve sorgulama açısından faydalı olacaktır.

Metni tercüme etmek isteyenler şu adresten ulaşabilirler:

www.zpub.com/notes/black-work.html

Sınıf Savaşı - Ekmeğin Fethi

Tekel İşçileri (Ankara): Bugün ülkenin çeşitli iş kollarında ve illerinde çalışanların direnişlerine şahit olduk. Öncelikle Tekel işçilerinin Ankara'da bulunan AKP genel merkezi binasının önünde TEKEL'in kapatılması ve kendilerine tanınan 4-C (Sözleşmeli personel) statüsünü protesto etmek amacıyla başlattıkları 2 günlük eylem bugün polisin saldırılarına maruz kaldı. İki gündür AKP binasının yakınındaki Abdi İpekçi parkında sabahlayan işçiler bugün AKP binasına yürümek istediklerinde polis barikatıyla karşılaştılar. Yürümekte ısrarlı olan işçilere polis biber gazı ile saldırdı. İşçiler, saldırıya "Ölmek var dönmek yok", "İş ekmeğe yoksa barış da yok" sloganlarıyla yanıt verdi.

İtfaiyeciler (İstanbul): İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde görev yapan 5 bin 400 itfaiyecinin 898'nin sözleşmesi yeni yılda bitiyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Bimtaş A.Ş. için çalışan taşeron işçiler, sözleşmelerinin bitimiyle işlerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya. Belediye-İş üyesi itfaiyeciler bugün bir eylem yaparak, kadrolu olmak ve İstanbul itfaiyesinin taşeronlaştırılarak özelleştirilme girişimlerinin son bulmasını talebini dile getirdi. Ancak itfaiyecilere polis gaz bombası ve tazyikli suyla saldırdı. Ancak polis saldırısı işçilerin yürüyüşüne engel olamadı. İşçilerin kararlılığı sonunda polis geri adım atmak zorunda kaldı.

Demiryolu Çalışanları: KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) ve Kamu Sen'e bağlı Türk Ulaşım Sen'in, 16 demiryolu çalışanını 25 Kasım grevine katıldığı için görevden alınmasını protesto etmek için iki gündür grev sürüyor. Dün gece saatlerinde greve başlayan kamu emekçilerine polis saldırdı. 25 Kasım grevinin ardından gelen soruşturma ve cezalara karşı anlamlı bir yanıt olan grev tüm baskı ve engellemelere rağmen devam etti. Haydarpaşa (İstanbul), Ankara, Konya, İzmir, Kurtalan, Adana, Diyarbakır'da iş bırakan demiryolu çalışanları trenlerin kalkmasını engelledi.

Belediye İşçileri (Ataşehir-İstanbul): DİSK / Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube, Ataşehir Belediyesi'ndeki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasını ve bu süreç içerisinde 47 sendika üyesi işçinin iş akıtlarının feshedilmesini Ataşehir Belediyesi'ne önünde gerçekleştirdikleri eylemle protesto etti. Kararlı olduklarını vurgulayan işçiler gerekirse greve çıkacaklarını ifade ettiler. Eyleme, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, OSİM-DER, Entes direnişçisi Gülistan Kobatan, Deri-İş Başkanı Musa Servi, Genel- İş 2 No'lu bölge ve bağlı şubeler de destek verdi.

Ereğli, Zonguldak (03.12.09) - Tersane işçileri eylemleri, Tuzla'dan sonra Ereğli'de. Bir süredir eylemlerine devam eden Ereğli tersane işçileri "hakkımızı istiyoruz" diyerek şehir merkezine yürüdüler. Tersane önünde eylem yapan işçilere, diğer taşeron firmalarda çalışan işçiler de destek verdi. İşçiler, Zonguldak İl Jandarma Alay Komutanının ara buluculuk girişimine rağmen maaşlarının taksitle ödenmesini kabul etmediler. 600 işçinin eylemlerini sürdürmesi üzerine tersane patronu geri adım attı.

Tuzla, İstanbul (09.11.09) - Torgem Tersanesi'nin taşeronlarından Yet Denizcilik için çalışan 25 işçi, 4 aylık maaşları ile sosyal haklarının ödenmemesi üzerine 9 Kasım'da Torgem Tersanesi önünde direniş başladı. 20 Kasım günü Torgem tersanesinde Varkan Akdeniz isimli gemide çalışan işçilerin ücretlerinin ödenmemesi üzerine ARK GEMİ taşeron şirketinde çalışan kaynakçılar gemiyi işgal etti. 22 Kasım günü ise işçiler açlık grevine başladı. Direnişin başladığı ilk gün, tersane patronuyla görüşen Limter-İş Başkanı Cem Dinç, Torgem tersanesi patronunun sözlü ve fiziksel saldırısına uğramıştı.

Tuzla, İstanbul (16.07.09) - Tuzla'da deri işçilerinin örgütlülüğü dağıtmak isteyen patronlar, işçi kıyımını sürdürüyor. Aka Deri'de sendika işyeri temsilcisi Bayram Ateşoğlu'nun direnişini sürerken, dayanışma patronlara rahatsızlık veriyor. Aka Deri de 3 işçi daha keyfi şekilde işten atıldı.

Tuzla, İstanbul (02.07.09) - Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan SEGA Kozmetik'te çalışan işçiler 2 Temmuz'dan bu yana hakları için direnişler. Ücretlerini 6 aydır ödemeyen patronlarından ücretlerini isteyince işten atılan işçiler, ilk önce fabrikanın İnsan Kaynakları Müdürü Zübeyir Çakır'ın saldırısına uğradılar. 2 Temmuz'dan bu yana fabrika önünde bekleyişlerini sürdüren işçiler, karşılaştıkları tüm zorluklara haklarını almakta kararlılar.

İstanbul (29.09.09) - Mahkeme kararına rağmen işbaşı yaptırılmayan Arçelik işçileri 29 Eylül 2009'da işbaşı yapma ve mahkeme kararının uygulanması talebiyle direniş başlattı. Direniş, Arçelik Genel Müdürlüğü önünde sürüyor.

Eskişehir (23.09.09) - Eskişehir'de Candy Group'a ait RENTA Fabrikasında patron sendikalaşmadan rahatsız olduğu için 18 işçiyi işten attı. İşçiler işten atılır atılmaz fabrika önünde direnişe geçti. İşçilerin direnişi sürerken, fabrikada çalışan diğer işçiler de öğlen aralarında direnişteki arkadaşlarını ziyaret ediyor ve her ziyaret patronu protesto eylemine dönüşüyor. İşçiler işten atılan arkadaşlarının derhal işe dönmelerini talep ediyorlar.

İstanbul (19.08.09) - Esenyurt Belediyesi, 19 Ağustos günü Belediye-İş üyesi 3 işçiyi 4857 sayılı İş Kanunu'nun 25. Maddesi'ni gerekçe göstererek işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemediği için iş akıtlarını feshettiğini bildirdi. Daha öncesinde de sendika üyesi işçiler istifa ettirilme istenmişti. Bunun yanı sıra Yakuplu Belediyesi'nden Esenyurt'a geçen işçilerin iki yıllık Toplu İş Sözleşmesi gereği kazandıkları ve 15 Temmuz 2009 günü uygulanmaya başlanması gereken maaş zammı da gasp edilmişti. AKP'li belediye tarafından işten çıkartılan 12 işçi Esenyurt Belediyesi önünde direnişlerini sürdürüyor.

İstanbul (20.08.09) - Ayzi Moda'da işten çıkartılan işçiler 20 Ağustos'ta direnişe geçti. 27 Ağustos'ta ise makineleri almaya gelen icra memurlarını atölyeden içeri sokmayan işçiler direnişlerine atölye içerisine taşdı. Patronun işletmeyi devrettiği bir akrabası ile 65 bin liralık senet imzalayan işçilerin direnişleri sürerken 6 Eylül'de bir işletme sahibi Ayzi Moda'ya talip oldu. Yeni talipli ise işçilerin tüm alacağını hemen ödeyemeyeceğini, şimdilik 25 bin lira verebileceğini kalan borcu da 3 ay içinde karşılayacağını belirtti.

İstanbul (03.08.09) - İGDAŞ'ın taşeronu Beypınarlılar Ltd Şti'de çalışan sayacı okuma işçileri Haziran ve Temmuz ayı ücretlerinin verilmemesine, asgari geçim haklarının verilmemesine, sigortalarının eksik yatırılmasına, kıdem ve ihbar tazminatlarının verilmemesine ve maruz kaldıkları keyfi ücret kesintilerine karşı Fatih, Zeytinburnu, Bahçelievler, Küçükçekmece ve Avcılar'da iş bırakarak direnişe geçti. İşçilerin çalıştığı şirket Ağustos ayında işini bitirip Eylül'de işi devredecek. Sayacı okuma işçileri 14 aydır, günde 12 saat çalışıyorlar.

Dudullu, İstanbul (14.05.09) - Organize Sanayi Bölgesi Entes Elektronik firmasında çalışan OSB-İMES İşçileri Derneği Yönetim Kurulu üyesi Gülistan Kobatan 13 Mayıs'ta kriz gerekçesiyle işten atılmıştı. Kobatan'ın direnişi devam ediyor.

İkitelli, İstanbul (25.06.09) - Parseller bölgesindeki Ağ Tekstil firmasında işten atılan işçiler 3 aylık maaşları, mesaipleri, kıdem ve ihbar tazminatlarını almak için Tekstil-Sen öncülüğünde direnişe geçtiler.

Davutpaşa, İstanbul (31.01.2008) - Zeytinburnu İlçesi'ne bağlı Davutpaşa semtinde bir maytap atölyesinde 21 kişinin ölümü 116 kişinin yaralanmasına neden olan patlamanın sorumlularının yargılanmasını isteyen mağdur aileleri, adalet istemlerini her hafta devam ediyorlar.

Nişantaşı, İstanbul (04.10.09) - İstanbul Ahali ve LAF (Lise Anarşist Faaliyet) aktivistleri, IMF'nin şirketlerinden biri olan Mavi Jeans'ın Nişantaşı mağazasının önünde toplanarak ölüm getiren kotlarını üzerlerinden çıkartıp Mavi Jeans mağazasının içinde attılar. "Bugün burada ölüm saçan kotlarımızı size fırlatmaya geldik. Siz daha çok kazanmanız servetinize servet katasınız diye insanları öldürmenize göz yummayacağız, imaj uğruna beyazlattığımız kotlarımızı giymeyeceğiz, almayacağız. IMF'nin şirketi, katil MAVI." diyerek eylem yerinden uzaklaştılar.

İskenderun (26.11.2009) - Silikozis hastalığının 45. kurbanı, demir çelik fabrikasında iş yapan taşeron bir işçi Suat Aksoy oldu.

Türkiye-Kürdistan (25.11.09) - Kamu emekçileri Toplu İş Sözleşmesi ve Grev hakkı için bir günlük uyarı eylemi yaptı. Ülke genelinde yüzde 90 oranında iş bırakılırken Okullar, İstasyonlar, vergi daireleri, acil servisler hariç hastaneler, camiler, belediyeler neredeyse tamamen hizmet vermeyi durdurdu. Kent meydanlarında işçiler eylemlere ülke genelindeki toplam katılım 200 bin civarındaydı. Kamu emekçilerinin eylemi hemen her yerde muhalif grup veya kurumlar tarafından desteklendi. Grev halkın desteği de dikkat çekiciydi. İstanbul'da ulaşım zamları boykot edilip otobüs, metrobüs, vapur gibi araçlara akbil basmadan binilerek grev taçlandırıldı.

Berlin, Almanya (03.12.09) - Mercedes fabrikasında çalışan 10 bini aşkın işçi, uyarı grevi yaptı. Almanya'nın Stuttgart kentinde, Mercedes fabrikası çalışanları, Daimler yönetimin C-Tipi üretimi 2014'de durdurma kararını protesto etmek için dün uyarı grevi yaptı. İşçiler, üretimi durdurarak sokaklara çıktı. Yaklaşık 12 bin Mercedes işçisinin eylemine Stuttgart'da bulunan Porsche işçileri destek verdi.

Milas, Muğla (25.07.09) - Maaşını alamadığını ve işten çıkartılmak istendiğini belirten işçi, belediye binasında silahlı eylem yaptı. Milas Belediyesi'nin park ve bahçe biriminde çalışan Haldun Topçu, saat 08.30 sıralarında belediye binasına geldi. Belediyeye giren ve giriş kapısının üst kısmındaki balkona çıkan işçi, kendisine ait av tüfeğiyle havaya bir el ateş açtı. 4 aydır maaşını alamadığını söyleyen işçi ayrıca işten çıkartılmak istendiğini belirtti. Yaklaşık 45 dakika protestosunu sürdüren işçiyi, olay yerine gelen Milas Kaymakamı Şahin Aslan ve Milas İlçe Emniyet Müdürü Ömer Faruk Karataş ikna etti. Silahını teslim eden Haldun Topçu, kolluk güçleri tarafından gözaltına alındı.

TUTSAKLARLA DAYANIŞMA

EROL ZAVAR'A VE TÜM HASTA TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Erol Zavar son olarak Sincan 1 No'lu olmak üzere, 2001 yılı başından bu yana F Tipi cezaevlerinde tecrit altında tutulan mesane kanseri hastası bir devrimcidir. İzolasyon koşullarında geçirdiği son 8 yıl içinde onlarca kez ameliyat edilmiş ve vücudundan 50'nin üzerinde kanserli tümör alınmıştır. Sağlığı giderek kötüleşmektedir. İki çocuk babası olan Erol, tüm olumsuz koşullara karşı 'Ölümle Randevusu'na gitmemeye kesin kararlı biçimde ve uzun süredir destansı bir direniş sergilemektedir. Otoritenin; kendisi gibi düşünmeyi yok sayma, tecrit ve hatta mümkünse yok etme politikasına karşı 'TUTSAKLAR YALNIZ DEĞİLDİR!' şiarını yükseltiyoruz. Erol'un şahsında; hasta olanlardan başlayarak tüm F tipi tutuklu ve hükümlüleri için özgürlük istiyoruz.

Belgrad 6'lısına Özgürlük

Yunan tutsak Theodoros Iliopoulos ile dayanışmak adına Belgrad'daki Yunan Konsolosluğuna molotof saldırısı gerçekleştiren Kara İlyas (Crni Ilija) adlı anarşist hücre grubuyla bağlantıları oldukları gerekçesiyle tutuklanan anarko-sendikalist örgüt ASI'de aktif olarak yer alan anarşistler Rata, Tadej, Ivan, Sanja ve Nikola'nın serbest bırakılması için dayanışma kampanyası başlatıldı.

Belgrad (03.09.09) - *6 kişilik anarşist bir grup, Belgrad'daki Yunan Konsolosluğuna yapılan molotof saldırısını üstlenen Kara İlyas (Crni Ilija) ile bağlantıları oldukları şüphesiyle gözaltına alındılar. Polis 6 Sırp yoldaşı 3 Eylül'de gözaltına almaya karar vermiş ve Yunan Konsolosluğuna yapılan molotof saldırıyı onların üzerlerine atmaya çalışmaktadır. Polis sabahleyin bazı insanların mekanlarını ve evlerini aramak ve onların karakola gelip başka nedenlerden (ev aramalarına karşı protokol imzalmaları çnk aramaların reddettiler)ötürü ifade vermelerini istemiştir. Tutuklu olanların çoğu Belgrad'daki anarkosendikalist örgüt ASI'de (anarkosindikalisticka inicijativa) aktif bir şekilde yer almaktadır. Belgrad Bölge Mahkemesi soruşturma hakimi, Ivana Ramić, Ratibor, Tadej, Ivan Vulovic, Sanja ve Ivan Savic'in 30 gün tutuklu kalmalarına karar verdi, eğer tutuklu kalmazlarsa kaçabilecekleri şüphesi olabileceği belirtildi. Bununla birlikte, beş kişi uluslararası terörizm suçuyla itham ediliyor. Devlet savcısı luslararası terörizm suçuyla yargılanmalarını istedi (3-15 yıl hapis cezası). Yunan konsolosluğuna karşı yapılan molotof saldırı hakkında ana-akım medya "Crni Ilija" adlı anarşist bir grubun e-mail yoluyla saldırıyı Yunanistan'da 8 aydır hapiste olan Theodoros Iliopoulos ile dayanışmak için yaptıklarını bildirdiklerini belirtti. 25 Ağustos'taki olay binanın dış cephesine çok az zarar vermiş ve bir cam kırılmıştır. Grubun açıklaması ana-akım medyaya göre: "Belgrad Anarşistleri" Yunanistan'da Aralık'taki ayalanma sırasında tutuklandıktan sonra 46 gün açık grevi yapan yoldaşları Thodoros Iliopoulos'un serbest bırakılmasını istiyor. Tutuklu yoldaşlara özgürlük! Devlet baskısına hayır - Theodoros Iliopoulos ve diğer savaştan tutsaklar ile dayanışma!

ABD (02.10.09) - Jeff "Free" Luers cezaevinden tahliye edildi. Jeffrey Luers, Bir araba satıcısını kundaklamaktan & bir petrol tankerini kundaklamaya kalkışmaktan 22 yıl 8 ay hapis cezası almıştı.

Arau, İsviçre (14.11.09) - 2 anarşist yoldaş (P, ve I) polis tarafından nerede ve ne için alındıkları bilinmeden gözaltına alındılar. Kısa bir süre sonra cezaevine gönderilen yoldaşlar tecrit altında tutulmaktadır. Tutuklu anarşist arkadaşlarla kontak kurulamıyor. Haklarında bilgi alınmıyor. Gerici olarak bilinen Argau Kantonu yöneticileri ve polisi anarşistlere gözdağı vermek için uzun bir süredir baskı uygulamaktadır.

Ankara-İstanbul (15.11.09) - 1 Mayıs 2009'da anarşistlerin çağrısını yaptığı Cihangir'de bir çok bankanın ve market camlarının ve kapılarının kırıldığı ve polise karşı barikatlar kurulan kutlamalara katıldıkları gerekçesiyle Ankara Hacettepe Üniversitesi araştırma görevlisi Ulaş Derin ve aynı üniversitede öğrenci olan Baran Narin ile Dilay Aydoğan olaylardan 6 ay sonra çeşitli kamera görüntüleri gerekçe gösterilerek tutuklanmıştır. İstanbul'da Beyoğlu Adliyesi'ne sevk edilen ve iddiaları yalancıyan Derin, Narin ve Aydoğan çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak cezaevine gönderildiler. Kamu malına zarar ve polise mukavemetle suçlanan tutuklular şu an halen cezaevinde tutulmaktadır. Ayrıca ODTÜ'de okuyan ABD'li anarşist C. W. her yerde aranıyor. Türkiye'den 3 ay önce çıktığı belirlenen C. W.'ye yakalama kararı çıkarıldı. Polis ve güvenlik kamerası terörü son bir kaç yılda katlanarak artmaktadır. Polis devleti herhangi bir toplumsal olayda o an kameralara takılan herkesi gözaltına alarak fatu-rayı yalan-yanlış eninde sonunda birilerine çıkarmaktadır. 1 Mayıs tutuklamalarının ardından aynı şekilde kamera görüntüleri gerekçe gösterilerek 6-7 Ekim'deki gösterilerde polise havai fişek attıkları gerekçesiyle 6 kişi tutuklandı.

İstanbul (23.11.09) - 23 Kasım akşamı Lise Anarşist Faaliyetten (LAF) Anarşistler; Sarıyer, Beşiktaş, Şişli, Taksim, Kadıköy, Üsküdar, Maltepe, Küçükyalı, Bayrampaşa, Bakırköy semtlerindeki okulların tabelalarına, duvarlarına ve çevresine yazılmalar yapılar. Okulların bahçelerine kuşlamalar fırlattılar. Bazı okulların duvarlarını ise baştan aşağıya boyadılar. İnternet sitelerinde lafisyanda.org yaptıkları açıklamada; "Çünkü biliyoruz ki yıl (lar) boyunca saçtan başa, ayakkabıdan gömleğe, dilimizden düşüncemize, bize sayıp söven eğitici; bugünde tüm yüzsüzlüğüyle bizden sevgi saygı hediye bekler. Biz de beklentilerini boşa çıkartmayalım dedik. Sana da deriz ki; geç kalmış değilsin. Sen her 24 Kasım da eğiticisinin ellerini öpen, boyun eğen arkadaş; Eğiticine boyun eğme, LAF'ını söyle!" dediler.

Alfredo Bonano, Yunanistan'da "banka soygunu" nedeniyle tutuklandı

Bonano ve "Yunanistan'dan bir kişi", dün "banka soygunu şüphelileri" olarak tutuklandılar. Yunanistan'da TV'ler de haberi doğruladılar. "Mega TV" kanalı, "iyi tanınan 73 yaşındaki italyan anarşisti ve bir yunanlının" tutuklanması hakkında isimlerini açıklamadan konuştu. "ET TV" de ayrıca tutuklamalara dair bilgi verdi. Bonano daha önce de tutuklanmıştı: 2 Şubat 2003'te, silahlı soygun ve diğer "suçlardan" dolayı 6 yıl cezaevi ve 2000 Euro para cezasına çarptırılmıştı. (3 yıl 6 ayı birinci derecede geçirmek üzere)

İSYANCILAR ANARŞİSTLER, ALFREDO BONANNO'YU EYLEMLE SELÂMLADI

Kadıköy, İstanbul (22.10.09) - Yunanistan devleti tarafından 'banka soygunu' gerekçesiyle tutsak edilen, isyankâr teori ve eylemin öncülerinden Alfredo Bonanno, İstanbul'daki yoldaşları tarafından eylemle selâmlandı. 12 Ekim gecesi İstanbul/Kadıköy'deki Yapı Kredi Bankası'na ait bankamatik şubesi, kalabalık bir isyancı anarşist grubu tarafından tahrip edildi. Şubenin yanındaki duvara "FREE BONANNO-BONANNO'YA ÖZGÜRLÜK" yazılı, İSYANCILAR imzalı pankartı asan isyancı anarşistler, bankamatigi tahrip ederek çevreye ANARŞİ yazılmaları yaptılar ve şubenin tamamını kırmızı boyayla boyadılar. İsyancı dayanışmanın isyancı pratikle hayata geçirileceğine vurgu yapan bu eylemde hedef olarak bir bankanın seçilmesi de sistemin efendilerinin Alfredo Bonanno'ya yönelik 'banka soygunu' suçlamasına sembolik bir atf anlamı taşımakta. "Banka kurmanın yanında banka soymak nedir ki!" **İSYAN, EYLEM, ANARŞİ! TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Kadıköy, İstanbul (10.09.09) - 10 Eylül gecesi LAF (Lise Anarşist Faaliyet) aktivistleri Kadıköy'de bulunan Kenan Evren Anadolu Lisesi'nin tabelasını değiştirdi. Bir paşa yerine katledilen 17 yaşında bir devrimci Erdal Eren'in adını yazdılar. Bu durumundan rahatsız olan okul yönetimi okullar açılmadan apar topar tabelayı yerinden söktü.

Kavaklıdere, Ankara (22.10.09) - Anarşist Kolektifi Ankara (AKA), 4 Eylül Cumartesi gününden beri haksız yere gözaltında tutulan 6 ASI (Anarko-Sendikalist İnişiyatif) aktivistine özgürlüklerinin geri verilmesi talebi ile 22 Ekim 2009 Perşembe günü saat 09:30'da Ankara'daki Sırbistan Büyükelçiliği önünde basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada anarko-sendikalist yoldaşlarla küresel dayanışma çağrısı yapıldı.

Bu bir Aşk hikayesi değil:

Ataerkinin kurumlarına karşı silahlı mücadele

Birçok feminist kuramcı ve aktivist, saldırı ya da savunma amaçlı, fiziksel ya da sözel olsun kategorik olarak 'şiddet'e karşıdır. Buna neden olarak (kendi içinde son derece muğlak bir terim olan) 'şiddet'in kökeninin ataerkil kültür ve ataerkil zihniyet olduğunu ve bir şekilde erkeklerin 'icadı' olduğunu gösterirler. Oysa ki şiddet doğal hayatta sayısız biçimde var olmakta ve yerel eko-sistemlerin dengesine önemli biçimde katkıda bulunmaktadır. Bazı feminist düşünürlerin şiddete ve güç ilişkilerine yönelik çözümlenmeleri dikkat çekici olsa da, üzerimizdeki tahakkümü hedef alan devrimci şiddetin tümüyle lanetlenmesi oldukça karmaşık olan bir durumun fazlasıyla basitleştirilmesidir. Kadınlar ve erkekler olarak hepimiz ataerkil tirani örgüsünün içine doğuyoruz, bu örgüde bize baskı uygulayanlar bizi siyasal ve toplumsal olarak boyun eğmeye zorlamak için şiddeti kullanıyorlar ve hepimiz hayatlarımız üzerinde yeniden hak iddia edebilmek için umutsuzca yeni yollar arıyoruz.

Ataerkiye ve medeniyete karşı özgürleşme mücadelesinde silahlı direniş hareketlerinin rolünün (ve kadınların bu hareketlere katılımının) tamamıyla 'özcü' bir bakış açısıyla incelenmesi – örneğin Robin Morgan'ın sıklıkla alıntılanan çalışması The Demon of Lover (Aşımın Şeytani)'da yaptığı gibi – kadın tarihsel (herstorical) revizyonizmin yanıltıcı ve aldatıcı bir biçimdir. Bu yaklaşım, Birleşik Devletler'in güneyindeki köle sahibi silahlı kamplara Yeni Afrikalı dostları tutsaklıktan kurtarmak için yapılan gerilla baskınlarında başı çeken Harriet Tubman ya da Assata Shakur, Marilyn Buck, ve Bernadhine Dhorn gibi silahlı mücadeleyi bir taktik olarak coşkuyla benimsemiş ve bundan en ufak bir pişmanlık duymayan kadınların hayatını yok sayar. Bu makale, silahlı mücadeleyi savunmaya çalışmayacak (çünkü bizce bunu meşrulaştırmaya gerek yok), onun yerine ataerkinin kurumlarına karşı şiddet kullanarak mücadele eden birçok grup arasından ikisi üzerine yoğunlaşacak.

Batı Almanya'da Devrimci Hücreler'in ve Rote Zora'nın Silahlı Mücadelesinin Kadın Tarihi

Devrimci Hücreler'in (RZ) ilk kez kendini göstermesi, 16 Kasım 1973'te Batı Almanya'da ITT'ye karşı düzenlendiği saldırı ile oldu. Saldırının amacı bu çokuluslu şirketin Şili'deki Pinochet askeri darbesine verdiği katkıya dikkat çekmekti. 1975'te RZ'deki kadınlar, Almanya, Karlsruhe'deki Federal Anayasal Mahkeme'ye karşı ilk patlayıcı kullanılarak yapılan saldırıyı düzenlediler. Saldırı mahkemenin yeni kürtaj yasasını desteklemesinden bir gün sonra gerçekleşti. RZ kadınları, doğal olarak, tüm kadınların bedenlerinin kaderlerini tayin hakkını ve bunun bir parçası olarak her kadının tam bir kürtaj hakkına sahip olmasını talep ediyordu. 1976'da birçok kadın RZ'den ayrıldı ve kendi ayrı gruplarını kurdu. Her ne kadar bazı kadınlar Devrimci Hücreler'in bir parçası olmaya devam ettiyse de, ataerki karşıtı militan feminist grup Rote Zora (Kızıl Zora) 1977'den itibaren özerk ve bağımsız biçimde hareket etti. Bu süreçte Devrimci Hücreler de odağını Almanya'daki nükleer karşıtı hareket destek vermek için gizli sabotaj eylemlerine kaydırmıştı. Kızıl Zora ağırlıklı olarak ataerkil kurumlara, şirketlere ve tüm dünyada kadınlara baskı uygulayan ve kadınları sömüren eril cinsiyetçi toplumu temsil eden ve kuran kişilere saldırdı. Porno tüccarlarına, sex shop'lara, uluslararası kadın tüccarlarına (Asyalı kadınları Batı Alman erkeklerine "gelin" olarak ithal ederek kar edenlere), zorla kısırlaştırma ameliyatları yapan doktorlara, Doktorlar Birliği'ne ("Bize göre Doktorlar Birliği önlüklü tecavüz savunucularıdır") ve doğum kusuruna sebep olan Duogynon'u üreten Schering gibi şirketlere saldırdı. Kızıl Zora'nın gözde taktiklerinden biri de yasal olmayan sahte otobüs ve tramvay biletleri basmaktır. Kızıl Zora ayrıca 1984'teki barış hareketine bir eleştiri geliştirebilmek için uğraştı. Kızıl Zora'ya göre barış hareketinin hatası, silahlanma ve kriz arasındaki emperyalizm bağlamını tartışmak yerine siyasal amaçlarını metropoldeki barışın korunmasına yoğunlaştırmasıydı. Bu bağlam, Üçüncü Dünya'daki sefalet ve toplumsal kesintiler; cinsiyetçilik ve ırkçılıktı.

1990'larda Kızıl Zora

1990'ların ilk yıllarında RZ eylemlerini Batı Almanya'nın göçmen ve mülteci politikaları konusuna yoğunlaştırdı. Köln'deki Merkezi Sicil Merkezi'ne yapılan saldırı ya da Batı Almanya Göçmen Polisi Başkanı Hollenburg'un yaralanması gibi saldırılar, militan siyasetlerinin kapsamının genişliğini gösterdi. Saldırıya uğrayanlar Almanya'daki ırkçı iltica politikalarından doğrudan sorumlu olan kişilerdi. Tüm belgeleri, dosyaları ve verilerini imha ettikleri kurumlara yapılan saldırılarda ise niyetleri devlet tarafından denetlenmeyen ya da düzenlenmeyen bir alan yaratmaktı. 1970'lerin başından itibaren, RZ ve Kızıl Zora ataerkil kültürün altyapısına yönelik 200 kadar saldırı düzenledi. Kızıl Zora'nın en kapsamlı ve başarılı saldırı hareketi, Batı Almanya'nın en büyük giyim üreticilerinden olan Adler Şirketi'nin 10 şubesine yerleştirilen yangın bombaları oldu. Şirket Güney Kore ve Sri Lanka'daki fabrikalarda düşük ücretlerle çalışan kadınların ürettikleri kıyafetleri Almanya Federal Cumhuriyeti'nde indirimli fiyatlarla satıyordu. "Güney Kore Adler'deki kadınlar azami çalışma yetilerinin sömürülmesine karşı mücadele ediyorlar ve gündelik hayattaki cinsiyetçilikle savaşıyorlar. Almanya Federal Cumhuriyeti'nde mücadelelerine destek istiyorlar. Sonuç olarak üç kıtaya yayılmış, anlamsız üretim merkezlerinde, özellikle de Güney Kore ve Sri Lanka'daki Adler'de çalışan kadınların boka çalışmaya yaşama koşulları, bildirilerle, etkinliklerle ve Adler'in perakende satış yerlerinde yapılan eylemlerle daha çok bilinir oldu. Bu eylemlerde emperyalizm karşıtlığı pratik olabilir. Yani oradaki (Güney Kore'deki) kadınlarla, buradaki kadınların (Kızıl Zora) mücadelelerinin bağdaşması mümkündür. Biz Üçüncü Dünya kadınları için savaşıyoruz, onlarla birlikte savaşıyoruz." (Kızıl Zora'nın Adler açıklamasından alıntı)

1987'de Kızıl Zora ve Berlin'deki kız kardeş grupları Amazonlar (Amazonen) Batı Almanya'da on tane Adler mağazasını bombaladı ve milyonlarca dolar hasar yarattı. Saldırıların sonucunda Adler, tekstil çalışanlarının taleplerine cevap vermek zorunda kaldı. Bu militan direnişin etkili olabileceğine açık biçimde örnek oldu. Hem Kızıl Zora hem de Devrimci Hücreler'in yapıları anti-otoriterdi ve hedef seçerkenki karar verme süreçleri merkezsizleşmişti. Ayrıca her ikisi de militan doğrudan eylemin devrimci hareketin sadece bir kısmı olduğuna işaret ediyorlardı. "Her ne kadar etki alanı geniş ve kapsamlı siyasal kampanyalara ve toplumsal hareketlere katılımımızı militan eylemlerimizle yapıyor olsak da bu eylemler, bildiri ve el ilanları dağıtmaktan, yürüyüşlerden, oturma ey-

lemlerinden, gazete basmaktan, insanları eğitmekten ya da ev işgallerinden daha önemli değiller. Yapılacak eylemleri seçmede hiyerarşik bir sisteme sahip değiliz. Hiyerarşik bölünmelerle düşünmek eylemleri ayrıcalıklı bir bakış açısıyla değerlendirmeye yol açıyor ve ataerkil düşünce biçimine yaklaşıyor.” (1980 yılında Autonomie’de yayınlanan RZ üyeleriyle yapılmış röportajdan alıntı.)

Kızıl Zora’nın oldukça militan doğrudan eylemlerinin taktiksel başarısının nedenlerinden biri, birçok insanın önceden bilgilendirilmiş olduğu ve ilgiyle yaklaştığı konulara eğilmeleriydi. Örneğin Kızıl Zora eylemleri, anarşist ve radikal medyanın cinsiyetçilik, kadınların ezilmesi ve sömürülmesi, kadınların bedenleri üzerinde denetim sahibi olma hakları konularında uzun zamandır kamuoyunu bilgilendirdiği Batı Almanya’da varolan kitlesel feminist hareketlere çekici geldiği için geniş destek kazandı. Her ne kadar RZ Kızıl Zora kadar çok destek kazanmadıysa da, 1987’de Devrimci Hücreler’in destekçileri Der Weg Zu Erfolg (Başarıya Giden Yol) adlı stratejilerini, siyasetlerini ve eylemlerini anlatan bir kitap yayınladı. Bir haftadan kısa bir süre sonra kitap radikal kitabevlerinin raflarında yerini aldı ve 3000 civarındaki baskının tümü satıldı.

RZ’nin ve Kızıl Zora’nın birçok eylemi halk desteği olmaksızın bu kadar etkili olmazdı. Kendi başlarına eylemleri onların uzun erimli mücadeleden yalıtılmasına neden olabilirdi. Fakat kitle hareketlerinin desteğiyle RZ ve Kızıl Zora yer üstü mücadelede etkin olan birçok insan arasında yeraltındaki kimliklerini işa etmeden çalışma imkanı buldu. Kızıl Zora’nın kadın tarihinde sadece bir kadın Kızıl Zora’ya üye olduğu için tutuklandı ve delil yetersizliği sonucu aleyhine yapılan suçlamalar düşürüldü.

Hiçbir Hükümetle Anlaşma İmzalamadım “Doğrudan Eylem”e ve “Kadınların Ateş Tugayı”na kısa bir bakış

1982’de Direct Action (Doğrudan Eylem), Wimmin’s Brigade (Kadınlar Tugayı) ya da Vancouver Five (Vancouver Beşlisi) adlarıyla bilinen beş Kanadalı anti-otoriter aktivist, ataerkil, endüstriyel medeniyete karşı bir hayli görünür bir dizi gerilla eylemi yaptı. Bu hücreleri oluşturan beş anarşist- iki kadın ve üç erkek -Kanada devleti tarafından 1983 yılında yakalandıklarında en mide bulandırıcı savaş suçlularından, çevre düşmanlarından, çocuk ve kadın istismarcılarından bazılarını temsil eden endüstrilere karşı düzenlenen birçok gizli saldırıyla suçlandılar.

Yakalandıktan sonra bu anarşistlere karşı yapılan en ciddi suçlamalar, hepsi kitlesel protesto eylemlerini desteklemek amacıyla yapılan üç bombalama olayıyla ilgiliydi: Bunlar, Toronto yakınlarındaki Cruise füzesi parçaları üreten Litton Sistemleri tesislerine, British Columbia bölgesi yönetiminin Vancouver Adası’nda başlattığı çevre üzerinde yıkıcı etkileri olan Cheekye-Dunsmuir projesine ve tecavüz, kadın ve çocuklara karşı vahşetin diğer biçimlerini yücelten video kasetlerin satıldığı Vancouver’daki Red Hot Video dükkanlarına yapılan saldırılardı. Ayrıca Beşli, saldırılarını finanse edebilmek için bir Brinks zırhlı aracını çalma teşebbüsü (bu olay hiç gerçekleşmedi) ve diğer bazı silahlı saldırılarla suçlandı.

Bu eylemlerin her biri tamamlayıcı oldukları yer üstü kampanyalara destek olacak çok önemli elle tutulur sonuçlar doğurdu: 1982’de Toronto fabrikaları bombalı saldırıyla kısmen tahrip edilmeden önce Kanada Litton Sistemleri’ne karşı oturma ve sivil itaatsizlik eylemleriyle kitlesel bir mücadele yürütülmekteydi. Saldırı sonrasında Litton’un Cruise füzelerinin NATO ve Birleşmiş Devletler tarafından geliştirilen ileri bir modelinin güdüm sistemini üretmek üzere imzaladığı anlaşma feshedildi ve şirkete karşı yapılan eylemler yoğunlaştı.

Fakat bizim bu makale bağlamında asıl incelemek istediğimiz eylemler, Direct Action’ın iki üyesi Ann Hansen ve Julie Belmas’ın kurduğu Kadınların Ateş Tugayı tarafından Vancouver şehrindeki üç Red Hot Video mağazasına düzenlenen yangın bombası saldırıları. (Red Hot aslında korsan hard-core porno filmlerinden bir katalog oluşturan Amerikalı bir mağazalar zinciriydi.) Bu eylemler ataerkinin fiziksel tasfiyesinin en az kafalardaki tasfiyesi kadar önemli ve gerekli olduğunu hatırlatması açısından incelenmeye değer. Kadınlar Tugayı başarıya giden yolu yangın bombalarıyla aydınlatıldığında, kadın grupları Red Hot zincirine karşı altı aydır süren bir kampanya yürütmekteydi. Birkaç hafta içinde farklı görüşlerden bütün kadın grupları eylemi anladıkları ve eyleme sempati duyduklarını açıklayan bildiriler bastılar, bölgedeki 12 merkezde eylemler düzenlendi ve “bir sonraki hedef” olmaktan korkan altı porno dükkanı kapandı, taşındı ya da mallarını geri çekti.

Kadınların Ateş Tugayı (WFB) eylemlerinin başarısı, yürütülen kamuoyu kampanyasıyla iyi bütünleştirilmiş olmasından ve onları tamamlamasından kaynaklanıyordu. İki haftada bir çıkan otonom haber bülteni B. C. Blackout’un da söylediği gibi “WFB’nin eylemi, birçok grubun ve bireyin aylardır yaptığı kendi kendilerini eğitime, araştırma, ilişkiler kurma, yetkililere baskı yapma, konuyu belgelemeye yönelik; kısacası etkili ve aşağıdan örgütlenen bir hareketin temelini kuran hummalı çalışmalar sonucunda etki-

li olabildi.” WFB saldırıya geçtiğinde destek bulabildi çünkü Vancouver’da kadına yönelik şiddetin pazarlanmasına karşı iyi örgütlenmiş ve militan bir kampanya zaten mevcuttu.

Destek bir sonraki sene Ann Hansen’in ve Julie Belmas’ın yargılanma süreçlerinde de devam etti. Her gün yüzlerce kadın ve erkek ellerinde “Ann Hansen Özgürlük Savaşçısıdır, Terörist Değil” yazılı pankartlarla mahkeme merdivenlerinde eylem yaptı. Cezası açıklanmadan önce yaptığı son savunmada Ann Hansen şunları söyledi: “Litton, BC Hydro ve Red Hot Video gibi şirketler asıl teröristlerdir. İnsanlığa ve dünyaya karşı işledikleri suçlara rağmen onlara direnenler ve onların kurbanları hapisshaneler. Onlarsa yasadışı faaliyetlerine devam etmekte özgürler. Orduları, silahları, iktidar ya da parası olmayan bizler, bu suçluları dünyayı yok etmeden nasıl durduracağız? İnanıyorum ki, gelecek için en ufak bir umut varsa, o da bizim mücadelemizde saklı.” Beklendiği üzere Ann ömür boyu (şu anda dışarda) Julie ise 20 yıl hapse mahkum edildi. Cezası açıklanırken Ann’in eline kendisini ifade etmek için bir şans daha geçti ve bunu mahkeme salonuna gizlice soktuğu bir domatesi hakime fırlatarak değerlendirdi. Domates hakimin tepesindeki perdeye isabet etti ve hakim mahkeme salonunun nizamını birbirine katacak başka saldırılara davet çıkarmamak için salondan toz oldu. Mayıs 1983’te uzun süredir yayınlanan anarşist gazete Kick It Over (Ona Kafa Tut) Ann Hansen ve Julie Belmas’ın hapisshandeki hücrelerinde yazdıkları bir bildiriye yayınladı. Makaleyi “Biz Terörist Değiliz” başlıklı bu hapisshane bildirisinden bir bölüme sonlandırmak istiyoruz.

“Siyasal olarak bilinçli, çevreci, toprak anaya tecavüz ve onu tahrip eden ataerkil toplumun iktidar ve kâr hırsına meydan okumaya kararlı kadınlar olarak, onların bizi terörist olarak damgalamasını kabul etmiyoruz. Bize yönelik suçlamalara dair radikal çözümlerimizi birçok kızkardeşimizden de paylaştığımız biliyoruz. Yüzyıllar boyunca otoriteler, direnen kadınlara şiddetle karşılık verdi; bizleri “cadı” olarak damgaladılar ve yaktılar, şimdi ise bizi “terörist” olarak damgalamaya çalışıyorlar ve çimento mezarlarda yakmaya çalışacaklar.

Devlet ve onun medyası, insanların isyancı ruhumuzla bağlantı kurmasını engelleyip bizden korkmalarını sağlamak için bizi “fanatikler” olarak göstermeye çalışıyor. Bu toplumun liberalliğinin, kurumların, yasaların ve yalanların arkasındaki yöneticilerin ve tecavüzcülerin hasta yüzünü saklamasına izin vermemeliyiz. İster nükleer santraller ve nükleer silahlar yoluyla olsun, ister endüstriyelleşme, hapisshaneler ve gündelik hayatımızdaki cinsel terörizm yoluyla, sürekli onların şiddetinin tehdidi altındayız. Saldıkları korkuya karşı cesur olacağız ve onların kâr hırslarına kadın savaşçıların kararlılığı ve gücü ile meydan okuyacağız. Dünyayı kâr hırsının yıkıcılığından kurtaracak ve gelecek nesillerin hayatta kalmasını sağlayacak bir direniş hareketinin geliştiğini göreceğiz.

Bu toplumda, sürekli çatışmadan ve direnmeden “özgürleşmiş” bir kadın olmak imkansız. Fakat bu çatışma ve direniş sorunun kapsamına dair bir bilinç tarafından şekillendirilmediğinde, çabalarımız yönünden sapacaktır ve anlamsızlaşacaktır. Kadın hareketi sadece bir konu etrafında bir mücadele olamaz; ekolojik mücadeleyi, yerli halkların direnişi ve anti-empyalist özgürleşme hareketlerini de benimsemelidir çünkü bizi tahakküm altına alan ataerkil kurumları aynı zamanda hayvanları, yerli halkları, üçüncü dünya haklarını ve yeryüzünü de tahakküm altına almaktadır.”

Güç ve direnişle Daima kız kardeşliği tavaf ederek Ann Hansen , Julie Belmas

Bir kere daha tekrarlamak gerekirse bu makale geniş kapsamlı olmaktan çok uzak. Kadın tarih, özgürleşme mücadelelerinde şiddeti kullanmış ve devrimci şiddetin “erkeğe ilişkin” olduğunu söyleyerek onu zayıflatmaya çalışmanın ne kadar boktan olduğunu ve kadınları aşağıladığını söyleyen güçlü ve cüretkar sayısız kadınla doludur. Siyasal tahakküm ancak direnişle sonlanacaktır, ve bu direniş sıklıkla “şiddet”li bir hal almak zorunda kalır. Tüm gerçek özgürlük savaşçıları – kadın ya da erkek - bir noktada bunu fark edecekler ve zamanlarını anlamsız felsefi tartışmalarla harcamak yerine hepimizin üzerindeki baskıyı yıkmak için çaba harcayacaktır.

* Ann Hansen ayrıca “Doğrudan Eylem: Bir Kent Gerillasının Anıları” (“Direct Action: Memoirs of an Urban Guerrilla”) adlı bir kitap yayınladı. Kitabı AK Press kataloğundan postayla sipariş edebilirsiniz.

** Bu makale Disorderly Conduct’in beşinci sayısında yayınlandı.

İspanya (06.11.09) - Barry Horne'un ölüm yıldönümünde İgualdad Animal's Open rescue Team Zamora'daki bir çiftlikten 4 koyun kurtardı.

İngiltere (05.11.09) - Geçen ay Kümes Hayvanları Özgürlüğü Örgütü olarak İngiltere'nin güneyindeydik, hindileri ve tavukları kurtardık. Farklı durumlarda 33 hindi, 100 tavuk ve bir 30 hindi daha o karanlık iğrenç kokan kafeslerden kurtarıldı ve yeni yuvalarına kavuşturuldu. İsteddiğimiz zaman çiftlikleri ziyaret etmeye devam edeceğiz ve orada esir tutulan hayvanlara yeni yuvalar bulacağız, bu eylemlerimiz merhamet ve suçluluk hissi bulunmayan bu türcü dünyadaki soykırım ve ızdırıp sona erene dek devam edecek. Bu güzel canlılar hayat boyu onlara merhametle davranacak yeni yuvalarına kavuştular. Artık hayatlarını zulümden uzakta yaşayabilecekler.

İtalya (04.11.09) - Max &Co'ya bir sürü kırmızı boyanın yanı sıra bir de mesaj bırakıldı: MMFG=BAŞBELALARI. Bu eylem Barry Horne adına yapıldı ve Sergio Maria Stefani'ye adandı. FLA

Yeni Zelanda (02.11.09) - Dünya Vegan Günü'nü kutlamak amacıyla Auckland'da et endüstrisiyle para kazanan Helal et kasaplar, yem dükkanı, balıkçılar ve kebab et kamyonu kapıları yapıştırıcı ile yapıştırılarak sabote edildi. Et cinayettir. Yaşasın ALF

İtalya (27.10.09) - 24 Eylül'de gelen e-mail: italya'daki zoolandia petshopunun kapıları yapıştırıcılarla kullanılamaz hale getirildi.

İtalya (29.10.09) - Cumartesi öğleden sonra eylemciler Viale Certosa'daki La Rinascente bölümüne girdiler, amaçları şaşkın şaşkın bakan müşterilerin gözü önünde yerlere kova kova dışkı bırakmak ve satılan malların üstüne fırlatmaktı. Bu, şirketin kürk satmayı bırakma sözünü yerine getirmemeleri üzerine bırakılan bir mesajdır.

İngiltere (31.10.09) - HLS müşterisi Astra Zeneca çok uzun zamandır paçayı iyi kurtardı. Cadılar Bayramının ilk saatlerinde MFAH grup mühendislerinden birisi olan Robert J Baxendine ve eşi Ruth'un evini ziyaret etti. İkisinin de arabası boya şeritleriyle kaplandı, lastikler patlatıldı. Acaba sırada kim var?

Salt Lake City, ABD (23.11.09) - Utah Üniversitesi'nin Hayvan Araştırma Merkezine ait sayısız taşıtın egzoz borusu çeşitli şeylerle tika basa doldurularak sabote edildi. Olayın ardından kendilerine Hayvan Kurtuluşçu Öğrenciler adı veren bir grup yayınladığı bildiride geri geleceklerini ve gelecek sefer yapacaklarının telafisi olmayacağını belirterek Üniversite yönetimini tehdit etti.

Çek Cumhuriyeti (16.10.09) - 10 tavuk anlamsız acılardan ve anlamsız ölümlerden kurtarıldı. Yeni ve emniyetli evlere nakledildiler. Artık önlere uzun ve dolu dolu bir hayat yok; çünkü vücutları hemen büyüsün ve daha fazla etleri olsun böylece insanlar daha fazla kazanç sağlasın diye genomları yok edildi. Buna rağmen, bu yeni ortamlarında daha iyi olacaklar. Güneşin, temiz havanın ne olduğunu görecekler. Mesajı yayın.

İspanya (01.11.09) - Birkaç ay önce Venison deer adında Marugan, Segovia'da bulunan bir şirketin restoranlara ve kasaplara satmak için geyik yetiştirdiğini öğrendik. Buna ek olarak bu geyiklerin bazıları av sahalarında avlanılsınlar diye geyik nüfusunu artırmak için kullanılıyordu, diğerleri de deneylerde kullanılmak üzere Toledo'daki bir hastaneye gönderiliyordu. Bütün hayvanların açlık çekme kapasiteleri olduğuna ve reddedilmesi mümkün olmayan belli haklara sahip olduğuna inanıyoruz. Belki de bunların en önemlisi bir kaynak olarak kullanılmamak hakkıdır. Bu geyikler bir gıda kaynağıymış gibi, öldürmekten zevk alanlara, deney yapmayı sevenlere aitlermiş gibi sömürüldüler. Şüphe yok ki Venison deer her türden hayvan sömrüsünün bir-biriyle ne kadar alakalı olduğunu ve eşit derecede karşı çıkılması gerektiğinin bir örneği. Haftalarca bu yeri araştırıp çiftliğe gerekli ziyaretleri yaptıktan sonra 30 Ekim gecesi Marugan şehrine doğru yol aldık, amacımız türcü işadamı Javier Martin'in kendilerinden çaldığı özgürlüğü geyiklere geri vermektir. 3 saatten fazla tel örgüleri kestik, jeneratörü ve arazi aracını sabote ettik. Duvarın yarısından fazlasını yıktıktan sonra geyikleri bir çok kaçış yoluna doğru sürdük. En azından 50 tanesinin özgürlüğüne kaçtığını biliyoruz. Sanırım şafak vaktinde daha bir çok geyik açık alanlara dönmelerini engelleyecek bir duvar olmadığının farkına varmıştır. Ama eğer içerde geyik kaldıysa, onlar için geri döneceğiz. Bu özgürleştirme eylemini hayatını 5 Kasım 2001'de hayvan özgürlüğü uğruna yaptığı açlık grevinde kaybeden yoldaşımız Barry Horne'a adıyoruz.

Meksika (02.11.09) - 30 Ekim Cuma akşamı RVN hücreleri yeniden eylem yapmaya karar verdi. Bu sefer sabotaj yapmadık, aslında bu sefer 30 santimetreden fazla olmayan bir kafes içerisinde kitli tutulan bir tavşana özgürlüğünü kazandırdık, artık bu tavşanın diğer hayvanlarla beraber yaşayacağı biryeri var. Tavşan keyfi isteyince hayvanları bir kenara atabileceğini düşünen bir antroposentriste aitti, hayvana bir evcil hayvan gözüyle bakıyordu- oysa bu tavşan da diğer canlılar gibi öz-

gür olmalı. Tartışmayacağız. Bütün hayvanların, insanlara olmaları gerektiği gibi özgür olduklarını görene dek eylemlerimize devam edeceğiz. Ve hayvanların acı ve ızdırıp çekmesine sebep olan herşeye saldırmaya devam edeceğiz, hiçbir eylem diğerinden önemsiz değildir. Hayvanlar onları nasıl desteklediğimize bakmaz, sizi diğer insanlar gibi yargılamaz; onlar için tek önemli şey özgür olmalarıdır, ve onları özgürlüklerine kavuşturmak için yapılacak en iyi şey susup harekete geçmektir.

İstanbul (27.11.09) - 4 gün süren Kurban (!) Bayramı'nda yüzyıllardan beri ezberlerini bozmayan insanlar, hayvan boğazlayarak ibadet ederken bizler de "bayram" denilen katliam günlerinden çıkar sağlayan kurum ve kuruluşların İstanbul'un farklı köşelerine asmış olduğu olan afiş ve reklamları tahrip ediyor ve "KURBAN CİNAYETTİR" yazılması yapıyorduk. Hayvan Özgürlüğü İnisyatifi

İstanbul (14.11.09) - 16 Ekim sabahı, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait Hasdal Geçici Hayvan Bakımevi'nde, kapalı kapılar ardında, 70'ye yakın yavru köpek, müşahade altına alınmadan, doğrudan belediye veterinerlerinin kendi yöntemleriyle (!) acımasızca öldürüldü. Köpeklerin öldürülme gerekçesi ise, kuduz şüphesi olmalarıydı.

14 Kasım Cumartesi 2009'da Hayvan Özgürlüğü İnisyatifi'nin çağrısıyla bir araya gelen Hayvan Hakları savunucularının oluşturduğu 60 kişilik grup katliamın yapıldığı Hasdal barınağında katliamı protesto etti.

Devlet, insan hayvan ayırt etmez katleder pankartı taşıyan, katledilen köpekleri simgeleyen kırmızı boyalı tişörtler giyen ve kendilerini zincirleyen eylemciler barınağa doğru yürüyüşe geçtiklerinde barınağa 50 metre kala jandarma barikatıyla karşılaştı. Jandarma barikatının önüne geçen anarşist eylemciler kendilerini zincirleyen grubun barikatının yanından geçmesini sağlamaya çalıştı. Eylemcinin direnicini gören jandarma barikatı açmak zorunda kaldı.

Kara, kara/yeşil bayraklar taşıyan ve barınak önüne geldiklerinde "Köpek mezbahasına gider" ve Devlet, insan hayvan ayırt etmez katleder yazan pankartları barınağın çitlerine asan eylemciler "Kuduz devlet hesap verecek!", "Hayvan Düşmanı Katil İBB", "Yaşasın hayvan özgürlüğü", "İnsana, hayvana, gezegene özgürlük!", "Toplama Kampları Kapatılsın", "Gestapo Kadir" sloganları atarak barınağın önünde yapılan basın açıklamasının ardından katliamı simgeleyen kırmızı boyaları barınağın girişine döktüler ve katledilen köpeklerin fotoğraflarını boyanın içerisine yerleştirdiler.

Eylem bitiminde kimi eylemciler barınağın içerisine girerek yanlarında getirdikleri yiyeceklerle köpeklerin karınlarını doyururken, kimi eylemciler de barınağın içerisinde bulunduğu tesis etrafına, güvenlik kulübesine, tabelalarına ve bir iş makinasına "Katil İBB", "Hayvanlara Özgürlük", "Kurban mezbahasına gider" ve "Anarşi" yazılımları yaptılar, tesisin duvarlarına ve tabelalarına boya bombaları attılar.

Winona, ABD (29.11.09) - Çekiç taşıyan bir adam Winona'daki Target mağazasına büyük hasarlar verdi. Daha sonra polisle dövüşen kişi mağazada onları kovaladıktan sonra tutuldu.

Exarchia, Yunanistan (29.07.09) - Kendilerine anarşist diyen bir grup Cumartesi günü Atina ve Piraeus'da bir dizi kundaklama saldırısı gerçekleştirdiler. Saldırılarda yaralanan olmazken polis ve şirketleri hedef alınarak büyük ölçüde zarar verildi.. Yaklaşık 100 genç Cumartesi günü Atina'nın merkezindeki Exarchia semtinde bulunan ana muhalefet partisi PASOK ofislerinin yakınlarındaki bir çevik kuvvet birim merkezine molotoflarla saldırdı. O sırada, 20 genç Atina'nın Aghios Dimitrios banliyösündeki bir otobüs garında bulunan 3 otobüsü tahrip ettiler. Daha sonra, yaklaşık 16:30 gibi, merkezi Patission caddesindeki bir seçim anketi şirketinin ofisinin girişine konulan ev yapımı bir patlayıcı patladı. Benzer bir bomba bir saat önce Piraeus Sanat ve El sanatları Meslek odasının girişinde patladı. 13:30'da Atina'nın Ambelokipi semtinde bulunan başka bir seçim anketi şirketinin önüne konulan bombanın sokakta yaşayan bir kişi tarafından görülmesi üzerine yetkililere haber vererek patlamasına izin verildi.

Paris, Fransa (12.08.09) - Fransa'nın başkenti Paris'in banliyölerinden Bagnolet'de hafta sonunda polisten kaçan 18 yaşındaki bir gencin motosikletiyle kaza yapıp ölmesinin ardından sokağa dökülen gençler polisle çatıştı ve 29 aracı yaktı. Pazar gecesi başlayan olaylar, önceki gece de devam etti. Polise molotof kokteyli atan gençlerden 9'u gözaltına alındı. Polisle çatışan gençler ve yanan araçların görüntüleri, 2005 yılında Fransa'nın büyük kısmına yayılan isyan hareketini hatırlattı. 2005'teki olaylar, Bagnolet yakınlarındaki bir bölgede polisten kaçarken bir elektrik santraline giren Kuzey Afrika asıllı iki gencin ölümüyle başlamıştı. Pazar günü olayda ölen gencin göçmen olup olmadığı açıklanmadı. Bazı görgü tanıkları, polisin gencin motosikletine çarpıp kaza yapmasına yol açtığını iddia ederken, polis bu iddiayı yalanladı.

Soygun

Buffalo Grove, ABD (28.11.09) - Hırsızlar müşterilerin işlemlerini kamerasız aldıktan sonra bir ATM'den 70,000 \$ çaldı. İki hırsız daha sonra geri dönüp kayotlardaki bilgileri kullanarak çeşitli hesaplardan 70,000 \$'dan fazla para çektiler.

Güney Windsorp, ABD (29.11.09) - Polis bir alışveriş merkezindeki kuyumcuyu tarumar eden ve belirsiz miktarlardaki mücevheri alıp kaçan dört hırsızın arıyor.

Nashville, ABD (23.11.09) - Polis 315 Deaderick caddesinde bulunan Regions Bankasını soyan kişiyi arıyor. Polis soy-

guncunun banka memuruna yaklaşıp bunun bir soygun olduğunu söylediğini banka memurunun soygununun dediklerini yaptığını, daha sonra yaya bir şekilde bankadan kaçtığını belirtmişti.

Niles, ABD (18.11.09) - Polis 3 silahlı soyguncunun alüminyum dolu bir römorku soyduklarını ve 80,000 dolar değerindeki malı kendi evlerine götürdüğünü belirtti.

Iraklio, Yunanistan (02.12.09) - Cretan limanında bulunan Pancretan Bankasına ait bir ATM'den 90,000 euro çalındı. Polis Anogeia yakınlarındaki Psiloriti dağı köyünde içerisinde hırsızların kullandığını düşüldüğü malzemelerin bulunduğu iki kamyon buldu. Soyguncular henüz bulunamadı.

Sermayeye Karşı Servet Düşmanları Vandalizm

Boulder, ABD (23.11.09) - Hill Üniversitesinin bulunduğu semt sakinleri vandalların geride bilinen zararların ötesinde hasar bıraktıklarını söylediler. Polis bu haftasonu yedi vandalizm ihbarı aldığını belirtti. Bir grup insanın bir park işaretini alıp kilisenin cam kapısının içinden attıkları, başka bir yerde de park halindeki bir araca 100 kiloluk büyük bir kaya parçası atıldığı söylendi. Bir ev sahibinin bahçe mobilyası çalındı. Araçlara verilen hasarın miktarı 500 \$ ile 1500 \$ arasında değişiyor.

Naperville, ABD (23.11.09) - Yapay çim 750,000 \$'a mal oluyor. Şimdi, Naperville'deki okul yöneticileri spreylenmiş boyalı vandalların yarattığı dağınıklığı temizlemenin neye mal olduğunu anlamaya çalışıyor. Yapay çimlere resmi çizilen Kuzey Naperville'nin maskotu olan bir Sibiryalı Kurdu'nun üzerine çeşitli boyalarla yazılmalar yapıldı. Vandallar vergi mükelleflerini destekleyen projeye binlerce dolarlık zarar verdiler.

Ross Township, ABD (19.11.09) - İki kardeş bazı Allegheny Vilayetinde bulunan 200'den fazla aracın tahrip edilmesinden ve en az 50,000 dolarlık zarar verilmesinin ardından tutuklandılar. Polis 25 yaşındaki Matthew Snyder ve 24 yaşındaki Scott Snyder'in Ross Township, Avalon, Ben Avon ve Bellevue'de tahrip edilenlerle birlikte Batı View'deki 70 aracı da tahrip ettiklerini belirtti.

Berlin, Almanya (22.06.09) - Thaeerstr./Zur Borse, Prenzlauerberg'da bulunan bitmemiş lüks bir evin çatısı otonomların öfkesine hedef oldu. Molotof Cumartesi gününü Pazar gününe bağlayan gece atıldı. Komşuların çabukluğu ve itfaiye-

nin olay yerine hızla yetişmesi yangının tüm eve yayılmasını engelledi (...)

Berlin, Almanya (21.06.09) - Buch'da bulunan bir bankanın camları sabahın erken saatlerinde kırıldı. Bankadaki bir çalışan polisi arayıp bankanın camlarına bir kaç taş atıldığını ve grafitiler yapıldığını bildirdi. Güvenlik güçleri olayı soruşturuyor.

Berlin, Almanya (21.06.09) - Teutoburger meydanına yakın Fehrberlinerstr. 90'da inşaa halindeki bir binaya saldırıldı. Dış cephe renkli boya- larla boyandı ve bir kaç pencere kırıldı.

Hamburg, Almanya (05.07.09) - Almanya'da Autonomie adlı sol grubun her yıl düzenli olarak yaptığı 'Kaos Günü'nde bir kent felç oldu. Hamburg'ta bin kadar Autonomie gösterici kent ortasına yürüyerek önlere gelen arabaları, çöp arabalarını, dükkanları geliş güzel ateşe verdi. Alman yetkililer olay yerine bin 800 polis göndermesine rağmen olayların önüne geçilemedi. Çatışmalarda 27 polis memuru yaralanırken, 67 gösterici de gözaltına alındı. Polis göstericileri tazyikli suyla dağıtmaya çalıştı. Protesto gösterisi yapanlar polis arabalarını da ateşe verdi. Olaylar karşısında çaresiz kalan Alman polisinin yapabildiği tek şey yanan polis aracını söndürmek oldu.

Mültecilerle Dayanışma Sınırlar Bölücüdür!

Almanya (03.12.09) - Almanya devleti, geçici oturma izni bulunduğu halde kalıcı oturma izni için gerekli şartları yerine getiremediği için 29 bin 244 kişinin sınır dışı edileceğini açıkladı.

İzmir (9 Eylül 2009) - İzmir'de Midilli Ada'sında bulunan Pagani mülteci kampının kapanması için gösteri yapıldı. Türkiye ve diğer ülkelerden katılan aktivistler, Alsancak Kıbrıs Şehitleri caddesi boyunca pankartlarıyla Yunanistan Konsolosluğu'na kadar yürüyüp; yüze yakın türkçe ve ingilizce; Pagani hapishanesi ve hapishanenin içindeki yaşamsal durum hakkında bilgi veren el ilanları dağıttılar. Afişin üzerinde üç farklı lisanla; kimse illegal değildir (ingilizce), herkes için hareket özgürlüğü (türkçe), Pagani hapishanesini kapatın (yunanca); yazılıydı. Yunan Konsolosluğu'nun önüne varmak üzereyken aktivistler; Pagani kapatılsın, hareket özgürlüğü herkesin hakkıdır, kimse illegal değildir; sloganlarını değişik dillerde haykırdılar. Konsolosluğun önüne gelindiğinde konsoloslukta çalışan birisi konsolos için yazılı mektubu aldı. İki aktivist Pagani'nin kapanması için konsolosla yüzyüze görüşmek istedi. Çalışan kişi bunun için konsolosla görüşmesi gerektiğini söylediikten sonra konsolosluk aktivistlerin önünde kapandı. Bu yunan otoritenin cevabıydı. Bu esnada yirmiye yakın sivil polis meydana çıktı ve aktivistlerin videolarını çekmeye başladılar. Yarım saat sonra aktivistler gösterilerine konsolosluğun tam karşısında bulunan çimlerin üzerine serdikleri afişin etrafına oturarak devam ettiler. Ardından bir otobüs dolusu çevik kuvvet geldi. Polisler tüm aktivistlerin kimlik kartlarını kontrol etti.

Anarşizm Üzerine Düşünmek

Bir grevden ne elde edilebilir:

Visteon Fabrikasının İşgali

Bu, grevcilerin kafalarında anarşist hedefler olduğu anlamına gelmiyor. Çünkü öyle değil. Fakat kolektif eylem bir grevi kazanmak için tek yoldur - bu nedenle işçilerin durumunun mantığı: üretimde kolektif eylem, mücadelede kolektif eylem; bizi anarşist bir yöne doğru götürür. Ve mücadelede insanların fikirleri değişebilir. Kendi yaşamları üzerindeki kontrolü alabilme yeterliliği anlamında kendilerine güveni elde ederler.

Bu, greve giden ve polisin tarafsızlığına ve seksist fikirlere inanan bir çok işçinin mücadeledeki deneyimlerle bu fikirlerle karşılanabilirler... Bu sadece patronlarla ve devletleriyle etkili bir mücadeleyi yükseltmeye kadir işçi kitlelerinin kendi kendine aktivitesidir.”

Bu yüzden, bir işçinin sendikaya katılması en azından bir derece patronlarından daha farklı çıkarılara sahip olduğunu fark etmesi anlamına gelir. Sendikalı işçiler kendi çıkarılarını savunmak için sınıf çizgisinde örgütlenmek zorunda olduklarını anlamaktadırlar. Bizler bu organizasyonun işyerindeki sömürüye yanıt olarak doğrudan eylem formu alması gerektiğini ve grevlerin bunun mükemmel örnekleri olduklarını savunuyoruz.

İşçiler grev yaptıklarında, bu işçi sınıfının politikacılarına veya devletin endüstriyel ilişkiler organlarına bel bağlamadan kendi kendine yardımlarını gösterir. Bu bir amaç için çabalayıp kazanmak adına koordine çalışmanın faydasını öğretir ve sınıfımız içerisinde güveni inşa eder. Bu nedenle, sendikalarımız

bir çok yönden kusurlu olsa da, içerisindeki aktiviteler gerekli olduğu kadar eğitici.

Esasen, anarşistler işyerimiz dahil hayatlarımızın bir çok yönünde demokratik kontrole inanırlar. Bir grevin kısıtlı hedefleri varken, bizler eninde sonunda işyerini ele geçirmeye veya kendi kendine yönetime dair kısıtlı taleplerin ötesine geçmeyi arzuluyoruz. Grevler bu yüzden güveni ve koordine karar verme-uygulama için gereken becerileri geliştirmek için önemlidir.

Kendi kendine yönetim tüm işçiler için girdi fırsatı yaratır ve bu nedenle karar alma güçlerinin bir kaç kişi tarafından tekelleştirildiği ve kendi çıkarına kullanıldığı kapitalizm altında işyerine karşı olarak geniş beceri ve deneyim alanı sağlar. Eninde sonunda, işçilerin iş yeri kontrolü işçilerin karar alma sürecine katılım yeteneklerini geliştirmelerine fırsat verir.

Onlar hiyerarşik olarak örgütlenmiş çalışmanın doğasında istenen çoğu kez monoton-alışılmış görevlerine odaklanmak yerine kendi işyerlerindeki çeşitli süreçlerin nasıl işlediğini öğrenecekler. Grev gibi kolektif eylem yapmak sürecin önemli bir parçasıdır.

**İşçilerin Dayanışma Hareketi (WSM) - *
İrlanda'daki Anarşist-Komünist Organizasyon*

Çeviri: u.

Feminist Sağlık, Şifa ve Bitkiler

Yirminci yüzyılın ikinci yarısında kadın özgürlüğü hareketinin bir parçası olarak kadınlar bir araya gelip, tıp seçkinlerinin kadın sağlığı ve kadın hastalıkları konularındaki tutumlarını sorgulamaya başladılar. Ataerkil kilise ve devlet düzeninin yükselişinin bir parçası olan erkek ege-men tıp camiasının Avrupa'daki geleneksel şifa yöntemleri üzerine etkilerini incelediler.

Bu yeni tıbbın iyice yerleşmesi için, o zamana kadar sağlık konularının ana kaynağı olmuş kadın şifacıların bilgisi, becerileri ve otonomlukları ikinci dereceye itilmeliydi. 14. ve 15. yüzyıllardaki cadı avları sırasında, binlerce kadın, hastaları tedavi edebildiği, kadınlara doğum kontrolü ve bebek düşürme gibi konularda yardımcı ve bebek doğururken destek olduğu için yakılmıştı. Kadınlar ayrıca sömürgecilik ve emperyalizmin sonucunda yerlilerin şifa uygulamalarının nasıl yerle bir edildiğini (ve edilmeye devam edildiğini) de incelemişlerdi.

Kadınlar, kadın özgürlük hareketinin temelinde yatan genel bilinç artışı grupları gibi bu konuda da kendi kendine yeten küçük gruplar ve klinikler oluşturmuştu ve bu ortamlarda sağlıkla ilgili deneyim ve birikimlerini birbirleriyle paylaşıyorlardı. Böylece sözde uzmanlar tarafından yok edilmiş veya önüne geçilmiş bilgiyi yeniden talep etme ve var olan sağlık nosyonlarıyla mücadele etme gereksinimini gördüler. Bir araya gelerek vücutlarını incelediler, sezgilerini paylaştılar, pek çok sağlık problemlerini kendi kendine geçirecek çareler buldular ve fikirlerini yaymaya başladılar. Çeşitli kadın grupları tam anlamıyla kadının gereksinimlerini ortaya koyan yayınlar çıkardı. Bu yayınlarda bedenlerinin gerçekçi resimleri ve fotoğrafları ve sağlıkla alakalı her çeşit konuya yer ayrılmıştı.

Birkaç yıl önce bu fikirler ve yayınlardan etkilenen Brighton'daki birkaç kadın, bir kadın sağlığı kolektifi kurdu. Pek çok güçlüğü rağmen hafta bir buluşup tam anlamıyla radikal pek çok şeyi paylaşım yapıyorlardık. (Keli-menin en geniş manasıyla) sağlıkla ilgili bilgiler ve deneyimleri bir araya getirmek ve bunların politik bağlarını anlamak üzere toplanıyorduk. Kapitalizm, ırkçılık ve ataerkilliğin insanları nasıl hasta ettiğini araştırıyorduk. Ayrıca "New Age hareketi"nin kendi kendimizi iyileştirme fikrini, büyük kolektif değişim hareketleri yapılmadan yalnızlaştırılmış bireylere satarak alternatif tıp potansiyelini nasıl tahrip ettiğini inceledik.

Pek çoğumuz ilk olarak sağlığımızla ilgili derinlemesine konuşuyorduk; zihinsel ve ruhsal sağlığımızdan, anatomimizden, cinselliğimizden, cinsel sağlığımızdan, regl dönemlerimizden, gebeliğimizden, kürtajdan ve tıp sistemi ile yaşadığımız deneyimlerimizden bahsediyorduk. Ayrıca bir kolektif olarak birlikte iken kendi kendimize muayeneler yapıyor ve bitkiler, masaj ve genel destek ile kendi kendimizi tedavi etme yolları buluyorduk. Hatta bazı kadınlar bitkisel kürtaj yöntemleriyle destekleyebilmiştik; önemli kitaplara erişebiliyorduk ve günlük destek verebiliyorduk. Artık haftada bir toplanmasak da hala araştırdığımız bilgileri derleyerek dergi çıkarmaya çalışıyoruz ve pek çok atölyede çalışıyoruz.

Daha fazla bilgi için

Bu bilgiler hala çok marjinal durumda; bu yüzden bu fikirlerin mümkün mer-tebe paylaşılması çok önemli. Kadın sağlığı konusunda daha fazla ayrıntı, sağlıkla ilgili radikal eleştiriler ve DIY (Kendi kendine yap) sağlık tavsiyele-ri için şuralara bakın:

A New View of a Woman's Body by The Federation of Feminist Women's Health Centers (Feminist Health Press, 1995). ISBN 0 96299 45 02. We cannot recom-mend this book enough. It's hard to get in the UK, but the authors of this piece will be able to supply copies soon. If you want more details get in touch with: Bo-oxshop Collective, c/o The Cowley Club, 12 London Road, Brighton BN1 4JA, UK.

Herbal Abortion: A Woman's Guide to DIY Abortion compiled and edited by Anwen (Godhaven Ink, 2002). Costs £2.50 (including postage) from: Godhaven Ink, Rooted Media, The Cardigan Centre, 145-149 Cardigan Road, Leeds LS6 1LJ, UK.

Hotpantz: DIY Gynaecological Herbal Remedies. Costs around US\$3.00 from: Hotpantz CP, 871, Succ. C Qc, H2L 4L6, Canada.

Witches, Midwives and Nurses: A History of Women Healers by Barbara Ehrenreich and Deirdre English (The Feminist Press, 1973). ISBN 0 91 2670 134. Available for £1.50 from: re-pressed distribution, 145 Cardigan Road, Leeds, LS6 1LJ, UK.

*Ayrıca bu iki web sitesi de bakmaya değer: * <http://www.bloodsisters.org/> - http://www.geocities.com/sister_zeus/

İzmir : Na-Mekan Açıldı...

Aklımızdan geçen ilk düşünce " her za-
Aman bi yere gidip bir şeyler alıyoruz " onun yerine hem kendi yerimiz olsa hemde alacağımız şeyi ordan alırsak hem kim rahat konuşma imkanına kavuşur daha kolay bir şeyler üretebiliriz olmuştu ...

Aradık alsancak olsun istedik İzmir e gidi-
lecek başka bi yer olmadığından alsancak da bulduk sonra orasını yapamadık başka bi yere gittik orayı tuttuk . . . çay ocağı olsun istedik hem herkes içiyor hemde ucuz diye umudumuz içinde çeşit çeşit çayın bulunabi-
leceği kolektif bi yer olması idi

.. kolektif çalışarak bir şeyleri beceremeye
çalışıyoruz ... lavabomuzu kendimiz yap-
tık ... eksiklerimizi tam olarak tamamlaya-
masak da kolektif olarak herkesin katılımı ile hemen bitirebileceğimizi biliyoruz ... anti -
otoriter , anti - faşist , anti - seksist yerimi-
zi herkesin katkılarını sonuna kadar sürecek
şekilde hep birlikte açmak istiyoruz . . . Çay
Evimizin ismi Na - Mekan 19 Aralık (2009)
cumartesi açıldı...katkısı, önerisi, çay içmek
isteyen herkesi bekliyoruz ...herkesle pay-
laşmanız ile ...

Dayanışma Bizim Silahımızdır...

Adres : 1461 sokak No:2/a Alsancak - İzmir
(Kıbrıs Şehitleri Doğa Kafenin sokağın-
dan girdiğinizde 3.sol tarafta kalan so-
kak..Yunt Su dağıtım çaprazı ve Mat-
baa yanı)

Venezuela Bolivar Devriminin Anarşist Eleştirisi

*Chavezizm ve Anarşizm hakkında bilmek isteyip de sormaya korktuğunuz her şey...

Bir dizi petrol finansmanlı sosyal program yoluyla Venezuela'nın fakir çoğunluğunun yaşamlarını iyileştirmeye çabalayan 'Bolivarcı Devrim' olduğu iddiası geniş oranda totaliter bir diktatörlüğe hızlı bir kayış için popülist bir örtü olarak tarif edilmektedir. Medyada Doğruluk gibi ironik bir isme sahip olan medya gibi sağcı beyin takımları ve yerel medya çıktıları tarafından yayılan Miami'deki Kübalı mülteci topluluğundan çıkan propaganda Chavez'i Küba Başbakanı Fidel Castro'ya karşı homoseksüel arzular beslemekle suçlamış ve hatta Venezüella hükümetinin El Kaide unsurlarına maddi destek sağladığı iddialarını doğrulamıştır. Bu dezenformasyonun ağır bastığı temeller üzerinde, bir çok ilerici Chavez'in politikalarının „düşmana yardım etmeye,“ ya da daha kötüsü „CIA için çalışmaya“ hizmet ettiği gibi mantıklı eleştirileri bertaraf etmek için gerici bir tutum geliştirmiştir. Chavez'in politikalarının etkilerinin Venezüellalıların büyük bir çoğunluğunun takdirini toplandığı konusunda herhangi bir şüphe yokken -anketlerde El Presidente'nin karşı konulamaz ve sürekli başarısı da kanıtlandığı gibışı da doğrudur ki, sosyal adaletin faziletlerini kucaklamasıyla ve kendisini anti-emperyalist retoriğin altına gizlemesiyle, Chavez dünya çapında barış aktivistlerinden, sosyal demokratlardan ve kafe devrimcilerinden kayıtsız şartsız destek kazanmıştır.

'Washington Konsensüsü' olarak bilinen ABD hegemonyasının uluslar arası ekonomik modeline karşı küresel bir karşı-akıma öncülük yapma göreviyle suçlanan Chavez zorla gülümseyen yüzünün dünyanın fakirlerinin kalplerinde ve kafalarında hatırladıkları George Bush – ve Yankee-cinsi emperyalizme karşı düşmanlık rolünü üstlenmekten daha fazla memnundur. Bu noktada, Chavez lafını esirgmeden çok kutuplu bir dünya görüşünü desteklemiş ve Güney Amerika'da Washington'un nüfuzunu önlemenin aracı ola-

rak bölgesel bütünleşmenin ve alternatif ticaret anlaşmalarının önemine vurgu yapmıştır. Bolivar Devriminin popüler başarısının bir sonucu olarak Chavez kıtada yatılan sol hükümetlerin seçim zaferlerinde rol oynamasıyla onurlandırılmaktadır: Bolivya'da Evo Morales, Şili'de Michelle Bachelet Jeria, Nikaragua'da Daniel Ortega ve şimdi Ekvator'da Rafael Correa. Chavez'in Güney Amerikalı komşularının seçim sonuçları üzerine övgüde

bulduğu boyut, ülkeden ülkeye değişse bile büyük oranda abartıdır. Bolivya'da, örneğin, geçmiş üç hükümet zayıflayan neo-liberal reformların bir platformu üzerinde Morales'in devlet idaresine seçildiği zamana kadar sokak protestolarıyla çökmüştü; Ortega, Sandinista hareketi 10 yıllık „düşük yoğunluklu bir savaşın“ ve Amerika hükümeti ve vekilleri Kontr-ordularının ellerindeki ekonomik sabotajın ardından seçim bürolarında yenildiğinden bu

yana daimi adaydır; Şili 1990'da eski diktatör Augusto Pinochet iktidarı terk ettiğinden beri bir iç gözlem sürecini geçirmektedir; Ekvator ise İMF ve değişken uluslar üstü petrol şirketleriyle başı beladadır.

Kıta, genelde, 1503'te Cortés 'Yeni Dünya'ya yelken açtığından bu yana tarihin sonuna şahit olmaktadır. Neredeyse evrensel 'temsilli demokrasi' çağında Güney Amerika halkının şans verildiğinde neo-liberal siyaseti feshetmekten ve sosyal harcamaları arttırmaktan bahseden politikacılara oy vermesi şaşırtıcı değildir.

Artan sosyal harcamaların açık faydalarını ve aç gözlü şirketlerin ceplerindeki temsil etmeyen hükümetler tarafından yeniden müzake-

re edilmesini hesaba katmadan, Latin Amerika'da beliren politik süreci destekleme atılımında 'uluslararası sol'un kıtanın politik ve ekonomik manzarasını abarttığı aşıkardır.

Bölgesel Bütünleşme mi? Boş Hayaller mi?

Bölgesel bütünleşme planları, çoğu kez Venezüella hükümeti tarafından önceki ticaret anlaşmalarının taslağına dayanan ulusal projeler olarak oy toplamıştır ve Corporación Andina de Fomento (CAF) gibi kaynağını IMF'den temin eden çok-uluslu şirketler tarafından finanse edilmektedir. Brezilya, Arjantin, Uruguay, ve Paraguay'ın „ekonomik gelişimiyle“ bağlantılı olarak 1994'te oluşturulan Bölgesel ticaret paktı Mercosur, Venezüella ile birlikte bloka tam üyeliği bekleyen Bolivya, Kolombiya, Şili, Ekvator ve Peru'yu da içine alacak şekilde genişlemiştir. Chavez, bittiğinde Venezuela'nın Orinoco Deltası gaz rezervleriyle güney Arjantin arasında 10,000 km'nin üzerinde bir mesafede -büyük oranda hassas Amazon yağmur ormanlarını kapsayan-işleyecek olan trans-Amazonic boru hattı gibi birleştirilmiş altyapı projeleri yoluyla Güney Amerika ülkelerini bütünleştirmeye çalışan bir proje olan gösterişli IIRSA'nın (Iniciativa de Integración Regional Sudamericana) parçası olarak Mercosur'u birleştirmek istiyor. Bu, Güney Amerika'nın kendilerini Chavez'in hükümetinden daha 'sol' görenlerin öfkesini çeken küresel kapitalist sistem ile bütünleşmesidir. Bu politik grupların bir çoğu 'Bolivar Devrimine' dikkatli bir iyimserlikle bakarken, bugünkü politik iklim ve gördükleri başarısızlıklara biçtikleri değerde yine de kendi kendilerini sansürlemiyorlar. Bu gruplar altyapı projelerinin kendi yaşamlarını tehdit altına aldığı bölgelerin yerli sakinlerinden oluşmaktadır, Chavez'in iktidardaki MVR partisinin müttefiki sosyalist ve Marksistler ve Güney Amerika'nın daha militan sosyal put

yıkıcı anarşist hareketinden yoldaşlar.

Kısaca Venezüella Anarşist Hareketi

Venezüella anarşist hareketi genel olarak Güney Amerika'daki gayri resmi olarak iki temel kategoriye ayrılmış anarşist hareketin en büyüğü denebilir: anarko-punk hareketi, ve anarşist fikrin geleneksel okulu – daha büyük hareket (anarko-komünizm, anarko-sendikalizm, primitivizm, yeşil anarşizm vs.) içerisinde mücadele eden ve birbirine saygı duyan farklı 'izm'lerin bir çok örtüşmesiyle birlikte. Venezüella'da, en belirgin anarşist grup, la Comisión de Relaciones Anarquistas (CRA) – ülkede El Libertario adlı geniş dağıtımli anarşist yayınlara uğraşan ve Caracas'ta Centro de Estudios Sociales Libertarios (CESL) infoshopunu işleten – kendi aktivite ve propagandalarında şüphesiz ki Chavez karşıtı bir tutum sergilemektedir.

El Libertario internet ortamından edinilebilir ve son yıllarda kendi ülkelerine olan uluslararası ilginin bir sonucunda, bir çok makalelerinin İngilizce çevirilerini de yayınlamaya karar vermişlerdir. Chavez eleştirileri, onun yönetiminin uluslararası sermaye sisteminin – böyle bir sistemin yol açtığı tüm kötülükleriyle – dışında olduğunu düşünenlere bir çıkıştır. 'Bolivar Devrimi' Venezüella'nın modern tarihinin büyük bölümünü kontrol altına almış olan oligopolün geliştirilmesi olduğunun hatırlatıcısıdır. Keza, gerçekten sürdürülebilir komünal gelişimin, uluslararası petrol fiyatlarındaki son dalgalanmadan kar eden bir taraf olarak değil, yerel düzeyde grupların ve bireylerin örgütlenmesinden ve çabasından geldiğinin ciddi bir hatırlatıcısıdır.

Chavezizm ve Anarşizm hakkında bilmek isteyip de sormaya korktuğunuz herşey:

1. Anarşistler „escuálidos“ („zayıflar“) mudur (Chavez'in düşmanlarına taktığı lakap)?

Her şeyden önce, „escuálidos“ aslen kendi kökenlerinde ve slogan kastıyla rakteri küçümsemek açısından sınıflandırılanlar hakkında herhangi bir şey söylemeyen medya-tik bir terimdir. Her kim bu şekilde sınıflandırılırsa onu yargılamak için bununla ne demek istendiği açıklanması gerekmektedir. Ancak, eğer bu lakap bir kişinin, bir partinin ve bir hareketin otoriteryanizmine boyun eğmemiz için özgürlüğünden ve otonomisinden vazgeçmeyenler için kullanılıyorsa o zaman biz öyleyiz ve eğer bununla şimdi tarihin parçası olan sosyal-politik örgüte dönüş veya sözde-demokrasiye, elitlerin çoğunluğa yönelik aşağılayıcı ırkçılığa sahip olan ekonomik liberalizmle tanımlanan düşünce okulunu desteklediğimiz kastedilmek isteniyorsa, böyle bir şey değildir.

2. Chávez rejimine karşı olmak „Coordinadora Democrática“yı (rejime karşı „resmi“ politik muhalefet) desteklemek midir?

Aslında, bizler ne Chávez rejimini ne de Demokratik Koordinatörü destekliyoruz ve birisi diğerinden farklı değildir. Bizler birinin ve diğerinin bazı eylemlerine ve beyanlarına katılabiliriz, fakat merkezde her ikisinin de

eylem ve beyanlarını eleştirmektedir. Bizler Chávez taraftarlarının hayallerinin yıkılmasına karşıyız ancak şu an muhalif protestolarını kontrol eden oportünist grupların akıl ermez hareketlerini de desteklemiyoruz. Ve her şeyin üstünde, bizler ilkelere dolaşan her iki kamp tarafından onaylanan daha iyi bir yaşam isteyen bireyin devlet hiyerarşisine itaatini önemsemeyenleri desteklemeyiz.

3. Chávez halkın özerkliğinden ve katılımından bahsetmektedir. Bu anarşistlerin istediği şey değil midir?

Chávez çok şey hakkında konuşuyor. Ancak kendisi aynı zamanda ne söylediğine değil ne yaptığına odaklanmamız gerektiğini de söylüyor. Yaptığı şey halkın özerkliğinden çok tepedekilerin (ordunun) egemenliğiyle ilgilidir. Katılım dediği şey konusunda ipucu edinmemiz için sadece referanduma karşı tepkisine bakmamız yeterlidir. Anarşizmde kalıcı liderlik reddedilir, aksine temsil ettikleri tarafından sürekli olarak değiştirilebilen ve özerklik ve katılımın kendisini iktidar ve Devlete dayandırmadığı bir durumu benimserler, bu şu an ki süreçte mevcut değildir.

4. Chávez oligarşi ve emperyalizmle karşı karşıya gelmeye çağrı yapmaktadır. Farklılıklara rağmen, onunla stratejik ittifaklar oluşturmak ve daha sonra hükümet darbesi ve oligarşi yıkıldığında anarşist devrim gerçekleştirmek zor mudur?

Stratejik ittifaklar oluşturmak eninde sonunda müttefiklerden birisinin iktidarı ele geçirmesiyle sonuçlanan bir çeşit politik eylemdir, bunun yerine, biz anarşistler iktidarı bertaraf etmek isteriz. Hükümet darbesi ve oligarşi (açıkça ajitatif bir kavram) denen şeyin yıkılması, başarı kazandığı durumda, sadece kazananların iktidarını güçlendirmeye yardım eder, sonunda ister istemez yeni bir oligarşiyi yaratır çünkü iktidar dağılmaktansa yoğunlaşma eğilimindedir. Bu anarşist bir devrimi zorlaştıracaktır ve 1936'da İspanya bunun iyi bir örneğidir. Bunun üstünde, temel amacı 1992'de iktidarı devirmek olduğunda hükümet darbesine karşı mücadeleyle Chavist projeyi aynı saymak gerçeğe dayanmamaktadır.

Devlet rejimlerinden bir kaç kişi iktidarına karşı mücadele diğer birkaç kişinin iktidarıyla yer değiştirmekle aynı şeyle sonlanır. Emperyalizme karşı mücadeleye dair, şayet onların petrol, tarım, endüstri, iş dünyası ile ilgili savundukları politikalara bakarsak, kendilerini emperyalizmin düşmanı değil savunucuları olarak takdim ettiklerini görürüz.

5. Erken seçim veya referandum durumunda, anarşistler kime oy atacaklar?

Biz anarşistler oy vermeyi hiç bir zaman katılımın bir biçimi olarak düşünmedik çünkü efendilerin seçimi bizleri daha özgür kılmaz. Yakın tarihinden dolayı, bir referandumda özellikle iştiraki ise ne gibi eylemler yapılması gerektiği üzerine daha fazla tartışacağız. Bizler şayet toplumun her açıdan doğrudan demokrasi, sıradan halkın katılımının başlangıcını içeriyorsa gücü yeniden ele geçirecek bir referandumu destekleyebiliriz.

6. „Círculos Bolivarianos“ (Bolivar Gruplar) yatay halk katılımına sahip olan komüniter gruplardır. Anarşistler neden bu sıradan halkın örgütlenmelerini desteklemekte başarısızlar?

Bu Bolivarcı grupların ideolojik tanımlanmaları ve açık teslimiyeti bu hareketi otonom temelde yaratmak önünde ciddi bir engeldir. Onların işlevinin ne olduğunu çıkardığımızdan, üyelerinin „sürecin sorgulanamaz lideriyle“ aynı fikirleri tekrarladıklarında yatay bir katılımdan bahsetmek anlaşılır değildir. Üstelik, Venezuela’da buna dair deneyimlerimiz bulunmaktadır, bir çok sıradan halkın örgütlenmesinde (işçi sendikaları gibi) olduğu gibi elektriğini tepeden alan tramvayı anımsatmaktadır.

7. Venezuela Silahlı Kuvvetleri, emperyalist ordulardan farklı olarak açıkça halkçı ve ulusalcı kökleri bulunmaktadır ve devrimci bir projeyi sürdürebilir. Anarşistler Orduyu eleştirirken hatalı mıdır?

17. ve 18. yüzyıllarda modern ordular ilk Avrupa’da ortaya çıktığından beri, askerler ayrıcalıklı sosyal katmanlardan değil halk kökenli insanlardan ve Latin Amerika askeri birliklerinden oluşmaktaydı. bir iktidar yapısını ve liderlerini korumak için varolan bir ordu olmasından dolayı, ezilenlerin tarafında bir devrimi asla savunmazlar. Olsa olsa bir figürle değeri ve bazı iktidar yapılarının yasaları arasında değişim gerçekleştirebilir. İtaati bertaraf edemez çünkü özünde kontrol ve itaat vardır. Bu nedenle diğer halklara karşı kendi çıkarları için silahlı kuvvetleri kullanabilecek olan hiçbir orduyu, polisi ve ayrıcalıklı insanları desteklemeyiz. Milliyetçilik veya ulusalcılık anarşistlerin savunduğu bir fikir değildir çünkü bu kendilerini farklı ve hatta diğerlerinden üstün gören bir ulus-toprakta yapay olarak kuşatılmış bazı halklara kısıtlı ilgi anlamına gelir. Bizler Doğum, ırk, kültür, din veya kökeni nedeniyle imtiyazlı olmanın her biçiminin düşmanıyız.

8. Chávez’in planı barışçıl ve demokratik bir toplumdur. Neden anarşistler Süreci eleştirmeden önce gelecekteki bir devrimi bekliyorlar?

Chávez devrimden bahsetmektedir, ancak bunu yapacağına ve savunulmak zorunda olduğuna inanmak için yeterli değildir. Bu kitadaki bir çok tiran, onları savunmak için herhangi bir umut olmadığı halde geçmişte de aynısını söylemiştir. Bizim durumumuzda bir çok bakımdan yaşamlarımızın değiştiği bir devrim olmuştur, fakat gördüğümüz inşaa bizi bunu savunmaya itmemektedir. Onun sağlamlştırmasına izin vermek değişimi daha zor olan şeyleri yapmak anlamına gelir çünkü talep ettiğimiz bu değişimler, otoriteryanizm işaretlerini barındıran ve paylaşamayacağımız

tutulmlara uyum sağlanmasının etkisiz olduğunu kanıtlayan bu „Süreç“ çok farklı bir yöne doğru gitmektedir.

9. Chávez Sürecini destekleyen özgürlükçüler bulunmaktadır. şayet bunlar bu nedenle daha az anarşist olarak yorumlanıyorsa, bu itham özgürlükçü sosyalizmin anti-dogmatik ruhuna aykırı değil mi?

Anarşizm akılsal bir durum değildir, değişen sosyal koşullarla belirli zamanlarda belirli mekanlarda diğerleri tarafından tartışılan, benimsenen veya reddedilen bireylerden gelen önerilerle herkesin iyiliği için uygun koşullar için uğraşmak için bir yüzleşme biçimidir. Herkes kendini özgürlükçü olarak tanımlayabilir, bu nedenle bizi tanımlayan her hangi bir kart veya doğum izi bulunmamaktadır. Bu sadece bizi imleyen ve harekete duruşumuz ve fikirlerimiz temelinde bağlı olup olmadığımızı belirleyecek olan diğer anarşistlerin karşılıklı etkileşimidir. Ve, mükemmel olmadığımız gibi, bizlerin kolektifin reddettiği fikirleri ve duruşları savunmak da mümkündür. Fakat bu kişiyi daha aşağıda veya yukarıda yapmaz. Ara sıra farklılık diğerleri için katlanılamaz hale gelse bile. Elbette ki Onlar gibi olduğumuzu düşünmekten vazgeçebilirler.

10. Anarşistler katkıda bulunmadan sadece eleştiriyorlar. Anarşistler Venezuela’nın bugün varolan krizden kurtulmak için ne öneriyor?

Kavgamız ne konjonktürelidir ne de koşullarla ilgilidir. Bu, samimi ve dürüstçe kendi kendimizi ve diğerleriyle olan ilişkilerimizle onları çalışarak eğitmek yoluyla, kendi özgürlüğümüzün komşumuzun özgürlüğüyle daha da arttığının farkında olarak, farklılıklara ayrımcılık yaratmayacak şekilde saygı duyarak, öncül olarak hayatlarımızın diğerleriyle bağlantılı olduğunu her zaman hatırlayarak varlığımızın tamamen kendi ellerimizde olduğu kolektif ve kişisel yaşam biçimlerimizde yeni bir yolu benimseme ihtiyacımızdan kaynaklanmaktadır. Her birimiz kendi hayatlarımızı yaşıyoruz ve birbirimize karşı sorumluyuz ancak kimse bizim kefaretimizi kendi omuzları üstüne alamaz. Bu yüzden, bu kriz için çoktan hazırlanmış bir „reçetemiz“ yok. Bunun üstesinden gelecek olan fikir ve eylemler en hevesli katılımımız yoluyla katkıda bulunduğumuz bilinçli bir kolektif çabanın sonucu olmalıdır.

* İngilizce Çeviri : *Julio & Nestor*

* Türkçe Çeviri : *Aforum*

İranlıları Sokağa Döken Batı Hayranlığı Değil ÖZGÜRLÜK İSTEĞİ

İran'da gerçek bir demokrasiden bahsedilmenin yolunun din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasıyla mümkün olacağını“ söyleyen Kasra'ya göre Musavi yeni bir başlangıcın yolunu açabilir. “Ahmedinecad'ın iktidara gelmesiyle eşcinsellere yönelik şiddetin ve cezaların arttığını“ belirten Kasra göstericileri batı hayranı olarak nitelleyenleri eleştiriyor.

Eşcinsel olduğu için ülkesinde baskı gören ve bu nedenle Türkiye'ye kaçan Kasra (31) İran'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından başlayan protesto gösterilerini bianet'e yorumladı: “Bu yıllardır baskı altında yaşayan İran halkı için iyi bir başlangıç olabilir. Elbette ki bu İranlıları birden bire özgürlüğe kavuşturmaz ama yıllardır özgür olmak isteyen halkın hayalinin yolunu açabilir.”

Kayseri'de yaşayan ve Avustralya'ya gitmeyi bekleyen Kasra'ya göre “İranlı gey ve lezbiyenlerin sorunlarını yönetime gelecek hiçbir İslami hükümet çözemez. Bunun için din ve siyasetin birbirinden ayrılması ve dindarların siyasete karışmaması gerek.” “Ahmedinecad'la birlikte gey ve lezbiyenlere şiddet arttı”

Şiraz üniversitesi sanayi mühendisliği bölümünden mezun olan Kasra “Cinsel kimliği nedeniyle iş bulamadığını“ söyleyen Kasra ülkesini terk etmesine neden olan süreci şöyle anlatıyor:

“Besici Kuvvetleri üyesi iki kişi tarafından tecavüze uğradı. Onlardan kaçarken cebimdeki diabet kartımı düşürdüm ve adresimi buradan öğrenerek evime geldiler. Tecavüzü kameraya çektiklerini ve eğer kendileriyle birlikte olmazsam beni şikayet edeceklerini söyleyerek tehdit ettiler. Ben de can güvenliğim olmadığı için Türkiye'ye kaçtım.”

Ahmedinecad'ın iktidara gelmesinin ardından halka yönelik baskıların arttığını belirte Kasra, özellikle gey ve lezbiyenlerin ağır cezalara çarptırıldıklarını ifade ediyor:

Giyim tarzından başlayarak her alanda yasaklar arttı. Parti yapan gey ve lezbiyenler yakalandı. İşkence

ve kırbaç cezası arttı. Yakalanan bir çok gey idam edildi. İki gey arkadaşım böyle öldürüldü. İranlıları sokağa döken batı hayranlığı değil özgürlük istekleri.”

“İran'da yaşanan protesto gösterilerinin kendisinde heyecan uyandırdığını“ anlatan ve “umarım öldürülen gençlerin kanları boşa gitmez“ diyen Kasra batılı gazetecilerin “göstericilerin batı hayranı oldukları“ yönündeki eleştirilerini şu sözlerle reddediyor:

Ülkemdeki insanlar da dünyanın her yerindeki insanlar gibi özgür olmak istiyorlar. Kimse 'batıya özendiği' için sokağa çıkmaz, ölümü göze almaz. İnsanlar artık ifade özgürlüğü, en temel insan haklarını istiyorlar. Çünkü yıllardır bir kesimin kendileri adına düşünmesinden ve karar vermesinden bunalmış durumdadılar. Asıl batı hayranlığı bu eleştiriler.”

İran'dan kaçtığından bu yana ailesiyle görüşmediğini söyleyen Kasra arkadaşlarından bilgi alıyor. Kendisine yaşananlarla ilgili anlatılanları şöyle aktarıyor:

“Pazar (21 Haziran) günü Şiraz'daki caddelerden birinde gösteriler varmış. Devrim Muhafızları insanların kamerayla kayıt yapmalarını engellemiş. Üniversitede öğrenciler dövülmüş. Şu anda okullar kapalı. Öğrenciler sınavlarını veremiyorlar. Yurtlar kapalı. Üniversitenin dekanı istifa etmiş.”

Kasra, Musavi seçilseydi İran'a döner miydin sorumuza şu yanıtı veriyor:

“Yeni başlayan bir süreç olurdu. Ancak kendimi özgür hissedebileceğim bir ortamın hemen olmayacağı aşıkâr. Gelecekte gey ve lezbiyenlerin diğer insanlarla eşit yaşayabileceği bir İran'a dönmek isterim.”(BÇ)

* Bu habere Harun Abakay katkıda bulundu.

* Farça çeviri desteği: Leyla Khanloo

Kaynak: Bianet

Fransada güncel anarşist hareket: mekanlar, örgütler, çevreler, mücadeleler...

çetin yel - Frederique Carlos

“ *Asiye anlatmak istediğimiz Fransa’da güncel anarşist harekete dair hikayelerimiz şüphesiz her şeyi olduğu gibi gösterme gayretinde olsa da gözlemleyenin gözünden ve bakışından ayrıştırılmış olduğu iddiasına sahip değildir. İlk hikayemiz belki en çok kusurlu olan olacaktır. İşte:* ”

LOKAL: Ötekiler gibi olmayan bir Squat¹

Lyon, Fransanın üçüncü büyük şehri sayılan şehri; hem burjuva bir şehir olmakla anılmaktadır hem kanımızca anarşist ya da liberter hareketin oldukça aktif olarak sosyal hayatta kendini gösterdiği bir şehirdir. Bu kentte squat hareketi kayda değer niteliktedir. Şu anda birbiriyle ilişkili liberter olarak adlandırabileceğimiz çevrenin yaşadığı 15 kadar squat vardır.

Lokal, Türkçe deseydik şüphesiz Mekan derdik, Lyon’un ayak takımının (romlar, kağıtsızlar, siyahlar, fransızların clochard dediği sokak insanları) ev, kalacak yer sorunlarıyla ilgili bir kaç anarşisttin, beyaz, fransız konumlarından duydukları rahatsızlıktan hareketle herkesin katılımına ve özellikle ayak takımının katılımına açık otogestiona (özyönetim) dayalı bir mekan hayallerinden doğdu. Proje bu anarşistlerin tanıdık çevrelerine ve özellikle bir iki sene önce deyim yerindeyse ‘dışarıya açık’ bir squatı hayata geçirmiş ama artık hayatta olmayan informal² bir kolektiften bir kaç kişinin katılımıyla gerçekleşti ve bu katılım bir takım temel ilkeler diyebileceğimiz (mekanda içki yasağı gibi) ilkelerin oluşturulmasında önemli bir rol oynadı.

Lokal için yer seçimi yani mahalle, sokak seçimi tesadüfi değildi; Lyon’un **Guillotière** mahallesi, özellikle kuzey afrika kökenli insanların ve Romların buldukları Place du Pont meydanını³ ve her yaşta her kökenden insanı barındıran, yaşayan, canlı bir mahalle. Lyon’un temizlenmiş, dürülmüş, düzenlenmiş mahallelerinden farklı olarak birazcık mahalle hayatının sürdüğü ve mahallelilerin sınırlı da olsa dayanışma içinde oldukları tabi ki nüfusunun önemli bir kesimi yoksul olan bir

mahalledir. Lokalin bulunduğu sokak, düşünler yurdunun⁴ sokağıdır ama Fransanın en büyük, en tanınmış anarşist kitapevlerinden birinin (La Gryffe’in) de bulunduğu sokaktır. Yurdun Lokal ile aynı sokakta olması onun için ne kadar anlamlı olduysa, La Gryffe ile aynı sokakta olması o kadar anlamsız oldu. Mekanin müdavimlerinin önemli bir kısmı yutta yatan insanlar oluşturdu. Kitapçıdan selam vermeye bile gelen olmadı.

Mekanin işgalini ve herkesin kullanımına hazır hale gelmesini gerçekleştiren kolektifin birkaç mensubu anarşist ve squat çevresinden gelen yeni katılımcılara duydukları kişisel antipati dolayısıyla çok kısa bir sürede Lokale uğramamaya başladılar. Yeni gelen katılımcılara yurttan gelen insanlarla birlikte hem mekanın güzelleştirilmesi; berbat herhalde bulunan dış cephenin boyanması, vitrinlerin temizlenmesi, içerinin temizlenmesi, serbest fiyata⁵ kahve ve yiyecek mevzusunun örgütlenmesine giriştiler. Tabi ki bunu öncükilerin yaptıkları üzerine yaptılar yani ilk kolektif diyebileceğimiz grup mekanin elektrik, su, sorununu halletmişti mekan bir mutfak yaratılmış bütün mutfak malzemeleriyle donatılmıştı. Her ne kadar bu yeni grup bu mekanı onlardan sonra gelenlerin ve özellikle göçmenlerin (önemli bir kısmı politik sığınma taleplisi) Local olarak adlandırmasına karşı ‘rad la guill’ gibi fransızca bir kelime oyununa dayanan bir isimde ne kadar direndilerse de yenik düştüler. Bu durum Lokalin en önemli özelliklerinden birinin de dile gelişi aynı zamanda; müdaimlerine göre belirlenen bir squat olması.

Lokalin Lyon’un öteki squatlarından farkı içinde kimsenin oturmadığı, ‘yaşamadığı’ ama yaşayan bir mekan olmasıydı.

Oysa her squatın yasal varlığı bizzat içinde yasama, oturma bir kimsenin veya bir kaç kişinin esas ikametgah mekanı olmasidir. Bos bir evin yada binanın, lokalin, ambarın, deponun işgalinin yasal dayanağı budur. İsgalci (squatçı) polis kontrolünde 48 saat fazla bir suruden beri işgal ettiği yerde oturduğunu ispat edebilmelidir. Bu sorun Lokal’in kapisına uyduruk isimler ve uyduruk bir posta kutusu konularak çözülmüştür.

İkinci dünya savaşı sonunda konut sorununa mesru bir cevap olarak doğan squat pratiği bugün halen o dönemdeki yasalara dayanmaktadır. Giderek avrupa devletleri bu pratiği suç unsuruna donusturen yasaları gündeme getirmektedirler. Yakın bir gelecek-

te fransız devletinin aynı cinsten yasaları yururluge koyması büyük bir ihtimaldir. Genel olarak squatı (ev , bina işgali) konut sorununa bir çözüm olarak görülmemektir; devlet kurumlarıyla ile bir takım militan derneklerin çatışmalarında yasal bulanıklık çerçevesinde, düzenli ve sürekli bir baskıya maruz kalan, squatçılar sosyal adaletsizliğin ‘kurbanı’ olarak görülmektedir. Sosyal adalet eninde sonunda mulkiyet ilişkileri ve ahlaki ilkelerin bir biçimlenmesi olduğundan squatçılar yasal uygulamaların baskısından önce kutsal özel mulkiyetin sultasına maruzdurlar.

Toplumun belirli bir kesimi için kabul edilemez bir sey olan squat ve squatı baska bir kesimi için doğal bir hak ve durum olarak ortaya çıkmaktadır. Squatı devletin konutla ilgili kurumlarına belirli insanların konut sorunu çözmek için bir baskı aracı olarak kullanıldığı gibi kendi bir basına bir amaç olarak yani özellikle devletten hiç bir beklentisi olmayacak Romlar tarafından bir yaşam alanı yaratmak, alternatif, anarşist çevrelerce ise bir yaşam alanı yani sira toplumsal ilişkilerin, mulkiyetin, toplumsal değerlerin sorgulandığı bir tanışma, buluşma alanı olarak kullanılmaktadır.

Bu durumdan üretilen sosyal squat, politik squat ayrımı her ne kadar gozumuze yapay gozukse de Lokal’in politik squat olma iddiasının onu açan ilk kolektifin “içinde kimse oturmasın” kararını anlayabilmemiz açısından önemlidir. Genelde Lyon’da ‘politik’ denilebilecek squatlarda yaşam alanı ile yani evde yasayanların özel hayatlarını idame ettirmek için kullandığı alanlar ile etkinlik alanları birbirinden ayrılır (en azından squatın dışarıya acıldığı günlerde yada gecelerde), Squat’ın ‘politik’ etkinliği tamamiyle ev sakinlerinin (ev sahiplerinin de diyebiliriz) keyfine bağlıdır. Muhtemel sakinlerin gündelik yaşam telasi Lokal’in politik etkinliğinin onunde bir engel olarak değerlendirilmis olmalıdır. Etkinlik alanı özel yaşam alanı ayrımı Lokal’in mekaninin kuçukluğu dolayısıyla da mümkün de değildir.

Squat denilen seyin geçici bir sığınma, tanışma , buluşma yeri, her isteyen her istediğini yapabileceği bir yer olduğu genel kanısı, squatın toplumsal mulkiyet ilişkileri etiginin dışında bir mekan olmasına bağlıdır ve genel olarak squatlarda kendine özgün bireysel tavırları mümkün kilan informal kolektiflerin varlığı bu kaniyi pekistiren unsurlardan biri olmuştur.

1 Türkçeye genelde işgal evi olarak çevrilen bu kelimeyi burda squat olarak kullandık. Esasen işgal edilen mekanın bir ev olmamasından dolayı
2 Informel deyimini oturulmuş, tartışılmış nasıl işleyeceği kararlaştırılmış üyelik katılım biçimleri belirlenmiş formal kolektiflerden ayırt etmek için ve örgütlü , örgütsüz gibi saçma bir söylemin içine hapsolmemak için kullanıyoruz.
3 Eskiden Lyon şehrine girmek için bu meydana yolcuların göçmenlerin toplandığı ve kontrol edildiği söylentisi vardır.
4 Kalacak yatacak bir yeri olmayan evsiz barksızların beslendiği geçici olarak yatırıldığı bir yurt.
5 Özellikle Lyon’da anarşist çevrelerde yaygın olan ‘prix libre’ (serbest fiyat) uygulaması, isteyen istediği kadar katılımda bulunduğu ya da bulunmadığı kolektif bir kasaya işaret eder. Daha sonra Lokalde bu şey başka bir kolektifin eleştirisine mazur kalıp lağvedilecektir.

"Gerçeğin olmadığı yerde, düş gerçektir"
(emma godman)

90'larda KÜRDİSTAN'DA ÇOCUK OLMAK

Düşlerin tüneline geçti hepimizin çocukluğu. Tren raylarında çınlayan gidişler ve dönüşler içerisinde hep bir bekle-yişin, hep bir umudun tanısız çocukluğunu yaşadık hepimiz. Büyüdük sonra, beden olduk, kimlik olduk, birey olduk.... Yaşamın umarsız akışı içerisinde "adam olduk" .

Büyüme; o insanın kuramsal ahlak yasaları içerisinde erdem sahibi olma gerçeğine ulaşmak menzilimiz oldu çok kere.... Büyüdük, ocak olduk, veli olduk, kariyer kurduk, iş kurduk, tütündük koşuşturmacaların bir yerine....

Düşlerimiz bedenimizle büyür gibiydi her zaman. Düşlerini büyütme, bedenle baş başa koştu hep. Sosyal atmosferin içerisinde çocukluğu aştık tez elden. Gerçeğe ulaştık; ulaşmaya çalıştık... düşler sokağını terk ettik ve bugüne geldik... şimdi toplumsal yapının sürdürücüleriyiz. İtibar sahibi, söz sahibi, edim sahibiyiz...

Biz büyürken, birileri çocuk kaldı hep. Toplumsal ahlak kuramlarımıza, koşuturmacalarımıza, kimlik, birey olma gerçeğimize yani reşit olmaya inat çocuk kaldı birileri... gerçeğin olmadığı bir ülkede, gerçeklik tarafından terk edilmiş bir sosyal atmosferde inadına çocuk kaldı birileri... bir kuşak çocuk kaldı, bir kuşak düşlerin kıyısında kaldı. Bir kuşak düşlerin tüneline tutsak kaldı....

Düşleri kadar özlemleri, umutları kadar sevgileri, bedenleri kadar yürekleri tutsak kalmış bir çocukluktan bahsediyoruz.

Büyük düşüncelerin büyütemediği yaşan(a)mamışlığı, anılar girdabında hep o sade, hep muzdarip, garip duruşuyla tebbesüm eden çocukluktan bahsediyoruz.

Bir yıkımın enkazından bahsediyoruz. Sosyal yapının çernobilinden, düşsel renkli resimlerin içerisinde siyah-beyaz kalmış figür'den; 90'larda çocuk olanlardan söz ediyoruz.

90'larda çocuk olmak, hele kürt bölgesinde çocuk olmak hep tutsak kalmaktır. Onlarca yıl da geçse orada durmak, oradan seyretmektir yaşamı. Bir sosyal travmanın tam orta yerinde, menzili sapmış bir yürüyüşün ayakları altında dur-

mak ve çiğnenmek demektir.

90'ların çocuklar şimdi 25- 30 yaşlarında... büyümüş bir bedenin içerisinde siyah beyaz bir bakıştırlar. Anılar girdabında bir çırpını, bir kanatsız uçuş arzudur...

90'larda kürt coğrafyasında çocuk olmak bir darbe enkazı olmaktır. Toprağa düşmüş bir tohumu uygulanmış basıncı neyse, 90 çocukluğuna 80 lerde yapılmış darbe odur. Yıkılmış bir toplumun ürünü olmak, yitmiş bir toplumun zürriyeti yani, ülkeyi terketmiş umutsuzluğun çoraklığında büyüme.... Biraz öfkedir bu yüzden, biraz isyandır 90 ların çocukluğu... darbelenmişliğe öfke, umutsuzluğa isyan.... Kırılmışlıktır biraz da; yıkımların ortasında vurgun yemek, burkulmaktır, yalnızlıktır, ruhun çıplaklığıdır....

Darbelenmiş bir toplumun, ezilmiş bir toplumun yıkıntıları içerisinde sadece düşlere terkedilmiş bir kuşaktan bahsediyoruz... mezopotamya'da yutuk bir çığlıktır 90 çocukluğu...

Tohumları darbelenmiş, filizleniş olağanüstü hallere terkedilmiş bir kuşaktan bahsediyoruz...

90 larda çocuk olmak Olağanüstü Hal'in olağan dışı çocukluğudur bu yüzden....

Olağan dışı bir seyir izlemiş kuşağın düşlerinde esir kalması ne garip...

Bir toplum her şeyi kılınabilir ama düşsüz asla... O, sen ve senin duygular dünyaya ait bir köprüdür sadece. O'dur seni yaşama bağlayan... O'dur seni dirençli, iradeli kılan... 90'ların çocukluğu tüm yoksunlukların içerisinde en zenginleridir biraz da. Sımsıkı sarıldıkları, bir onun kaldığı 90 larda en büyük varlıklarıydı düşleri... ve düşleriyle baş başa kaldılar hep... gerçeği aramadılar bu yüzden, düşlerini bir gerçek gibi kabullendiler ve öyle kaldılar, öyle yaşadılar.... Halen öyle yaşadıkları söyleniyor...

ZEYNEP CELALYAN (ZAINAB JALALIYAN):

Annen Kapıda Bizi Bekliyor Olacaktı

Zeynep yirmi yedi yaşında bir avukat. Şu an İran'da cezaevinde. özgürlük düşlerinin peşinden gittiği için bir idam hükümlüsü. Belki de sizler bu yazıyı okuduğunuzda o aramızda olamayacak.

Elimizde Zeynep'in hangi şartlarda yazdığını, ve gönderdiğini bilmediğimiz birkaç satırlık bir mektubu var. Mektubunda "beni savunacak bir avukatım bile yok" diyor. O bir avukat ama şimdi onu orada savunacak bir avukatı yok. Olsa savunabilir mi, onu da bilmiyoruz. Devrim mahkemesi 14 ocak 2009 tarihinde idam kararı verirken mahkeme hakimi; "sen Allahın düşmanısın. Çok yakında tüm Allah düşmanları gibi idam edileceksin" demiş. Zeynep ne yaptı da Allahın düşmanı oldu? Zeynep Mako nüfusuna kayıtlı bir İran Kürdü. O İran'da yok sayılan ve hakları gasp edilen halkını savundu.

Bu hakları elde etmek için mücadele etti. Mücadele ederken 2008 yılında Kirmanşan kentinde tutuklandı. Ve şimdi bir Şeriat ülkesinde devrim mahkemesi tarafından sözde bir yargılama ile idama mahkum edildi. Sanandaj cezaevindeki bir hücrede asılmayı bekliyor. Allahı savunmak gibi bir görev üstlenmiş bir iktidarın idam hükümlüsü... o Allah ki can almayı kullarına yasaklamış diyorlar... o Allah ki her şeye kadir diyorlar... Ve işte o Allahın "bekçiliğine" soyunmuş İran mahkemesi Zeynep'i asacak...

Zeynep'in ailesi, tutuklandığından beri kızlarını göremiyorlar. "Ben annem ve ailemden hatır istemek için hakimden izin istedim. Hakim ise bana 'kapa çeneni' diyerek isteğimi reddetti." Bunları 26 kasım 2009 tarihli o birkaç satırlık mektubundan öğrenebildik. " Mahkemeden istediği tek arzusu reddedilmiş. Annesini görememiş, görmesine izin verilmemiş.

Zeynep'in mektubunu okuyunca ağlamak istedim...öyle hiçkırı hiçkırı...Hani bazen bir acı öyle oturur ki içinize benimkine öyle oturdu... her çaresiz insan gibi kendimi hayallere vuruyorum... Bir gece vakti, elinden tutup seni alsaydım hüçrenden. Hüzünlerden uzak seninle sokağa atsaydık kendimizi. Hücrende asılı bıraktığımız Çeketinin sol yanına bütün hüzünleri ve kirleri bıraktık. Her oyun sonrası evin yolunu izleyen çocukken bıraktığın ayak izlerini bulsaydık. Annen kapıda bizi bekliyor olacaktı...

Sonra bütün o ayak izlerini silseydik... hücrede bıraktığımız ceketinin cebindeki kirler ve hüzünler kilitli kalsaydı orada...ama sen hala hücrede-

sin ve seni alıp annene götüremiyorum...

Kilitli hücrene uzanabilseydim eğer annenin dokunamadığı yüzüne sürecektim yüzümü...kaç aydır yıkanamayan yüzünü yüzümle yıkayacaktım...annen gibi öpecektim...annen gibi kucaklayacaktım...annen gibi koklayacaktım...belki sürmekten kana-yacaktı yüzün, belki sarılmaktan nefessiz kalacaktın ve acıtacaktım seni...arzu ettiğin görüşme gerçekleşecekti...

Ben yağın yağmur kadar ağlıyacaktım ip-inceden...sen gülecektin...ne ben ağlayabildim ne de sen gülebildin oysa...

Sen çıksaydın gecenin karasından bir ay gibi...şimdi her gece pencereden yüzüne bakıyor olacaktım...Soyunda idam ipinin olduğu her gün ben üşüyor olacağım...kendimi sokaklara salamayacağım...

Keşke siyah saçlarında ben asılı kalsam ve idam ipi hiç boynuna geçmese...

Farzad Kmanfar da Zeynep gibi İran rejimi tarafından yargılandı ve idama mahkum edildikten sonra asıldı. Şubat 2008 tarihinde İranda idam edilen öğretmen farzad kmanfar idam edilmeden önce şöyle yazıyor bir mektubunda: " işkence görmüş bir neslin son kişisi olacağımı umarak, yoluma çıkan bütün aşağılama, hakaret ve zulmü kalbimde kucaklarım (...) ve kalbimin, ondaki bütün sevgi ve tutkuyla birlikte bir çocuğa bağışlanmasına izin verin. Nerede olacağı fark etmez; karon banklarında, sabalanan dağı yamaçlarında, doğu sahara kenarlarında ve ya zağros dağlarından güneşin doğuşunu seyreden bir çocuk. Tek istediğim isyankar, kıpır kıpır kalbimin, benden daha isyankarca kendi çocukluk arzularını aya ve yıldızlara ifşa edecek ve onlara sonradan bir yetişkin olarak ihanet etmeyeceğine dair onları tanık tutacak bir çocuğun göğsünde atmasına devam etmesidir. Hangi dili konuşuyor olursa olsun, kalbimin bir başkasının göğsünde atmasına izin verin"

Farzad kmanfar'ın yüreği şimdi sende atıyor. Sende kmanfar gibi bütün aşağılama, hakaret ve zulmü kalbinde kucakladın... şimdi kmanfar'ın sende atan kalbi amed burçlarında, Süleymaniye sokaklarında, zağros dağlarında çocukların sesinde yaşıyor.

Kmanfar'ın arzusu yaşasın ve kalbi atmaya devam etsin...

Bunun için hepimize biraz çaba düşüyor... idamların durdurulması için aşağıdaki adrese sizde bir imza atın!

Halil SAVDA (Vicdani Redçi)

idamla.mucadele.insiyatifi@gmail.com

Hükümete, Devlete ve Militarizme Karşı Mücadele

Milano, İtalya (13.12.09) - Başbakan Silvio Berlusconi, uğradığı bir saldırı sonucu yaralandı. Saldırıda Berlusconi yüzünden yaralanırken, saldırıyı gerçekleştiren kişi gözaltına alındı. Bir mitingde konuşan Silvio Berlusconi önce bir grup göstericinin protesto gösterisiyle karşılaştı. Miting sonrasında Berlusconi'ye yaklaşan bir gencin başbakana yumruk attığı ve yaralanmasına yol açtığı da bildirildi. Hafif yaralanan başbakan hastaneye kaldırılırken, İtalyan Ansa ajansı saldırganın 10 yıldır psikolojik tedavi gördüğünü iddia etti.

Katmandu, Nepal (07.12.09) - Polis 4 Aralık günü, 23 bin evsizin yaşadığı alana saldırmıştı. Gecekondu bölgesini boşaltmaya çalışan polis 4 kişiyi katletmişti. Halk, Maoistler'in genel grev çağrısıyla Başkent Katmandu ve diğer kentlerde sokaklara çıktı, yolları kapattı. Eylemlerde polis saldırısı ve hükümet protesto edildi.

Tahran, İran (07.12.09) - Öğrenci Günü dolayısıyla Tahran Üniversitesi'ni abluka altına alan polis, kent merkezinde gösteri yapanlara gözyaşartıcı bombalarla müdahale etti. Müdahale ardından hükümet karşıtı sloganlar atan göstericiler ile polis arasında çatışma çıktı. Çatışmada çok sayıda göstericinin gözaltına alındığı kaydedildi.

Ankara (03.12.09) - Başbakanlık Resmi Konutu önünde bağırma başlayan ve polise pet şişe fırlatan bir kişi gözaltına alındı. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile görüşmesi sırasında Başbakanlık Resmi Konutu'nun karşı kaldırımında bağırma başlayan bir kişiye Başbakanlık korumaları müdahale etti. Şahsın direnmesi ve polise elindeki pet şişeyi fırlatmasının ardından korumalar vatandaş araca alarak konutun önünde uzaklaştırdı.

Mogadişu, Somali (03.12.09)- Somali'nin başkenti Mogadişu'daki Şamo otelinde bir mezuniyet töreni sırasında meydana gelen patlamada 3'ü bakan, 2'si gazeteci 14 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı. Eylül ayında Mogadişu'daki barış güçlerine yönelik gerçekleştirilen çifte bombalı saldırıda 17 barış gücü askeri ölmüştü.

Levent, İstanbul (30.10.09) - İsrail'in İstanbul Konsoloslugu önünde biraraya gelen Türkiyeli savaş karşıtları yaptıkları bir eylemle, İsrail Hükümetlerinin Filistin halkına karşı yürüttüğü savaş politikalarına karşı çıktıkları için tutuklanan lise öğrencisi iki vicdani retçi, Efi Brenner ve Or Ben-David'e özgürlük istediler. WRI (Uluslararası Savaş Karşıtları)'nin de çağrısıyla tüm dünyada başlatılan dayanışma kampanyasının bir parçası olarak gerçekleştirilen protesto eyleminde, Özgür Bircan isimli bir savaş karşıtı vicdani ret deklarasyonunu okuyarak bu iki retçiyle dayanışma-

sını gösterdi. Efi ve Or gibi lise öğrencisi olan LAF (Lise Anarşist Faaliyet) üyeleri de eyleme "Biz Orduya sadece findığa gideriz" ve "Askere gitme, Kardeş kanı dökme" yazılı dövizleriyle katılarak destek verdi.

Şili (22.10.09) - Şili'deki Mapuche yerlileri örgütü Arauco Malenco Koordinasyonu (CAM), bu Salı günü yaptığı açıklama ile Şili devletinin Mapuche halkına karşı uyguladığı şiddeti durdurmaya niyetinin olmaması nedeniyle Şili devletine karşı savaş açtıklarını ve bu ülkenin vatandaşlığını reddettiklerini, ayrıca otonom Mapuche halkının topraklarının da Bio Bio Nehri'nden ülkenin güneyine kadar olan kısmı olduğunu ilan ettiler. Mapuche yerlileri, uzun yıllardır yabancı şirketler ve büyük toprak sahipleri tarafından işgal edilmiş durumdaki topraklarını geri alabilmek için mücadele ediyorlar. Mapuche halkının bu mücadelesi ise, Şili devletinin bu bölgelerdeki polis sayısını arttırarak yerli halka uygulanan devlet şiddetine maruz kalıyor.

Kürdistan (05.12.09) - Diyarbakır, Mersin, Van, Adana, Siirt, Şanlıurfa, Mardin, Bitlis, Bingöl, Batman, İstanbul, İzmir, Hakkari, Ağrı, Iğdır, Antalya ve Dersim'de PKK lideri Abdullah Öcalan'ın cezaevi koşullarını ve DTP'nin kapatılmak istenmesini protesto etmek yüz binlerce kişi sokak serhildanlarında polisle çatıştı. Çıkan çatışmalarda 23 yaşındaki üniversite öğrencisi Aydın Erdempolis tarafından katledilirken, yüzlerce gösterici yaralandı ve yüzlercesi de gözaltına alındı. Polis protesto yürüyüşü yapmak isteyen göstericilere TOMA'lar ve gözyaşartıcı gaz bombalarıyla saldırıyor. Kürt illerinde ve metropollerde yaklaşık 2 haftadır süren serhildanlar yükseliyor. Her gün araç yakma eylemleri yapılıyor. Londra'da BBC binası kürt gençleri tarafından işgal edildi. Avrupa'da bir çok ülkede dayanışma eylemleri yapılıyor. Buna karşın bir çok ilde kürt kurumlarına karşı faşist saldırılar ve devlet terörü sürüyor.

Muş (15.12.09) - Önce Abdullah Öcalan'ın cezaevleri koşullarına daha sonra DTP'nin kapatılmasına yönelik yaklaşık 2 haftadır kürt illerinde ve metropollerde devam eden şiddetli çatışmaların ardından bugün Muş'ta yapılan kepenk kapatma eylemlerinde ve yürüyüşlerde JİTEM elemanı olduğu bilinen Turan Bilen isimli faşist 2 kişiyi kaleşnikof marka tüfeğiyle vurarak öldürdü. Önceki gün Dolapdere'de faşistler yine kurşun sıkışlardı. Düşük yoğunluklu bir içsavaşı andıran devlet-faşist saldırılar medyanın da kışkırtmasıyla devam etmektedir. Medyanın son zamanlarda kürt eylemcilere karşı gerçekleştirilen faşist saldırıları "vatandaş tepkisi" olarak lanse ederek manüple etmeye çalışması zulme karşı direnen bir halkı sindirme politikasından başka bir şey değildir. Kepenk kapatma eyleminde eylemci avına çıkmaya karar vermiş olan Turan Bilen daha herhangi bir olay yaşanmadan kitle üzerine ateş açarak 2 eylemciyi vurarak katletti. Turan Bilen ve ailesi ilçeden kaçırıldı. Katledilenlerden birisi olan Necmi Oral'ın cenazesine yine polis saldırdı ve ilçede yeniden çatışmalar alevlendi.

SORU(M)ALU VATANDAŞ-BELEDİYE İLİŞKİSİ

Son günlerde Türkiye'nin birçok ilinden bizlere ulaştırılan hayvanlarla ilgili haberler ve bilgiler, vatandaşların sokak hayvanlarına ne denli tahammülsüz olduklarını ve giderek bu tahammülsüzlüğün boyutlarının arttığını kanıtlıyor. Ardi arkası kesilmeyen haberler, ülkemizde sistemli bir imha emri verilip verilmediği konusunda akıllarımızda soru işaretleri bırakmaya devam ediyor.

HAYVANLARIN ÖLDÜRÜLMELERİ İÇİN BİR ŞİKAYET YETERLİ

En basitinden, hayvanların seslerinden rahatsız olan bir vatandaş hemen belediyeye ihbar amacıyla telefona sarılıyor ve büyük bir merakla sonucu ne zaman alacağını bekliyor. Bu sorumlu (!) vatandaş, belediye ekipleri gelip hayvanları yerlerde sürükleyip toplama aracına attığında ise adeta gözleri parlıyor, çünkü artık rahat bir şekilde uyuyabileceğini zannediyor. Yoğun şikayetleri sonucunda toplattığı, belediyenin toplama kampına gönderdiği, öldürttüğü hayvanların yerine yeni hayvanlar geldiğinde hiç düşünmeden eline tekrar telefonu alıyor, belediyeyi arıyor ve hayvanları göz önünden yokettiriyor. Bununla da kalmayıp hayvanlara "haşere" ya da "zararlı" gözüyle bakıp, onları ortadan kaldırdığı için kendi ile gurur duyuyor, belediye tarafından önemsenmediği için kendini iyi hissediyor.

SORUMLULUK MU, YOKSA SORUNLULUK MU?!

Bu şikayetçi sorum(n)lu vatandaş, her defasında şikayet etmeyi akıl edebiliyor, ama bir defa bile o toplattığı, belediyelerin hayvan hapishanelerine tiktirdiği hayvanların yerine yeni hayvanların gelebileceğini akıl edemiyor. Ve bu kısır döngü devam ediyor: Yiyecek bulma umuduyla mahallelere yerleşen hayvanlar bir telefon ihbarıyla alınıp haklarında gereken yapılıyor. Mevcut oylarına yeni oylar katma uğruna bu belediyeler, her zaman sorum(n)lu vatandaşın şikayetini değerlendiriyor, şikayete konu olan, tek amacı "aç karnını doyurmak olan" hayvanları aşılama - kısırlaştırma kandırmacasıyla alıyor ve bu alınan çoğu hayvan geri gelmiyor, kaybediliyor. Anne, yavru, hamile, sakat demeden toplanan bu hayvanlar akıbetleri belli olmaksızın ya belediye barınaklarına hapsediliyorlar ya da kasti olarak yiyecek bulmaları imkansız olan ormanlık bölgelere terkediliyorlar.

İKİ ÖRNEK...

Son günlerde hayvanlara yapılan insanlık dışı müdahalelerle ilgili olarak size iki örnek vermek istiyoruz:

İBB : Veteriner Hizmetleri Müdürlüğü, şu anda tüm enerjisini İstanbul'un dört bir yanından köpek toplama işine ayırmış durumda. Şikayete konu olan bölgelerdeki hayvanlar fiziksel durumlarına bakılmaksızın belediye barınaklarına götürülüyor. Hastalıklara ve soğuk havaya karşı son derece korumasız olan yavrular bile bu barınaklarda tu-

tuluyor. Sizce neden?!

- İBB Hasdal Barınağı'na ne amaçla getirildikleri belli olmayan anne köpek ve yavruları

- İBB Hasdal Barınağı'na getirilmiş olan kaşektik bir sokak köpeği. Kaşektik olmasına rağmen bu sokak köpeği de kısırlaştırılmış.

- İBB Hasdal'dan başka bir anne ve yavruları. Diğer yetişkin köpek bölmelerinin yanında ve onlarla aynı şartlar altında tutuluyorlar. Sizce soğuk ve hastalık riski altında ne kadar yaşayabilecekler?

- Yandan açılarak yapılmış olan kısırlaştırma operasyonlarının operasyon sonrasında ciddi komplikasyonlara neden olduğu bilinmekte. Sokaklardan alınan hayvanların apar topar operasyona alınması ve operasyon sonrasında da hiç bilmedikleri yerlere atılmaları onlar için bir çözüm olabilir mi?

Sarıyer Belediyesi: Belediye yönetiminin hayvana karşı önyargılarından ve vatandaşına hizmet götürme tutkusu ile (!) anneleri, yavruları, yaşlıları hiçbir zararları olmadıkları halde (zararları olsa bile çözüm, ASLA sürgüne göndermek, öldürmek, yoketmek değil) yiyecek bulamayacakları ormanlık bölgeleri terkedip bu hayvanların dolaylı olarak ölmelerine yol açıyorlar. Bazı hayvanları ise Kısırkaya'daki barınaklarına götürüyorlar. Gönüllü girişi yasak olduğundan içeride ne gibi bir işlem yapıldığı tam olarak bilinmiyor. Oylarımızla seçilmiş olan, kendilerini hayvanlar üzerinde tek karar ve yargı mercii olarak gören bu yerel yönetimler sormak istiyoruz. Hayvanların sorunlarına neden kalıcı bir çözüm yolu getirmek yerine yıllardan beri imha politikalarından vazgeçmeden, büyük bir kararlılıkla bu hayvanları yoketme yolunu seçiyorlar? Bizlerle aynı dünyayı yaşamaya mahkûm edilmiş hayvanları çeşitli yollarla öldürerek, sürgüne yollayarak, ölüm kampına dönüştürülmüş barınaklara hapsederek (ki çoğu zaman yaşatmaktan ziyade bu barınaklarda ölmeleri bekleniyor) yokede-bileceklerini düşünmeleri bu yöneticilerin "canlı" kavramına bakış açılarını açıkça ortaya koymuyor mu? Toplumun tahammülsüz kesimlerinde istemedikleri için bu hayvanlara çözüm olarak ölüm reva gören yöneticilerden ne gibi bir hizmet beklenebilir?

Şu anda bu iki yerel yönetim de birçok kanun maddesini ihlal etmekle birlikte işledikleri suçlara her gün bir yenisini eklemeye devam etmektedir. Yerel yönetimlerin yanlış bakış açıları ve önyargıları sonucunda edindikleri imha politikasından DERHAL vazgeçmelerini talep ediyoruz. Bu toplumda, sokakta yaşayan hayvanlar "sorun" olarak nitelendirildiği sürece herhangi bir kalıcı çözüm yolunun bulunmasının olanaksız olduğunu, öldür-

menin ve hayvanlara yönelik her türlü şiddet içeren hareketin hiçbir zaman çözüm yolu olmadığını ve asla olamayacağını bir kez daha hatırlatmak isteriz. Hak ihlallerinin son bulması için girişimlerimiz ve çözüm arayışlarımız devam edecektir.

LÜTFEN...

Belediyeler tarafından sistemli bir şekilde uygulanan bu imha politikasına sizler de tepkinizi gösterin. Sokağınızdaki hayvanlara sahip çıkın, toplanan hayvanların takipçisi olun. Aniden kaybolmalarında belediye barınaklarında hayvanlarınızı arayın, sadece "insan" odaklı düşünce yapısına sahip olan yerel yönetimlere bu hayvanların sahip olmadıklarını hatırlatın.

Hayvanlara "ötanazi yasası" geliyor !..

Bazı medya kuruluşlarında yer alan haberlere göre Avrupa Birliği'ne uyum sağlamak amacıyla hazırlanan "Veteriner Hizmetleri, Gıda ve Yem Kanunu" taslağı sayesinde "hayvanların yaşam haklarının ellerinden daha kolay, nasıl alınabileceği" konusunun mecliste görüşüleceğini öğrenmiş bulunmaktayız. Söz konusu taslakta "Akut bulaşıcı bir hayvan hastalığının önlenmesi ya da eradikasyonu amacıyla veya insan sağlığı için risk oluşturan durumlarda, davranışları insan ve hayvanların hayatı ve sağlığı için tehlike teşkil eden durumlarda da hayvanlara ötanazi uygulanabilecek" maddesi yer almaktadır.

Şayet bu taslak yasallaşırsa, hayvanların insanlara göre herhangi bir "risk" oluşturduğu tespit edilmesi durumunda hayvanlara KOLAYCA ötanazi uygulanabilecek. Her zamanki gibi bu "risk" in hangi durumlarda oluşacağı ve uygulama ile ilgili usul ve esaslar ilgili bakanlıkça belirlenecek.

HAYVANLARIN YASAL OLARAK ÖLDÜRÜLECEĞİ BİR SÜREÇ BAŞLIYOR

Kanun taslağının yasallaşması halinde "risk oluşturabilecek" hayvan olarak sınıflandırılan hayvanlar hakkında ötanazi kararı veteriner hekimlerce verilecek, uygulama veteriner hekim tarafından ya da veteriner hekim gözetiminde yapılacaktır. Kısacası bu yasa, hayvanların ölümlerini meşrulaştıracak, en temel ve en kutsal hak olan yaşam hakkı, SADECE BİR KİŞİNİN kararıyla hayvanların elinden alacak.

ÖTANAZİ, HAYVANLAR İÇİN ASLA BİR HAK OLARAK DEĞERLENDİRİLEMEZ

"Hayvanları uyutma" olarak anılan ötanazi uygulaması, hayvanları öldürmenin kibarca karşılığıdır. Tıp literatüründeki ötanazi teriminde bireyin kendi talebi esas alınmasına rağmen insanların ötanazi istekleri sadece bazı ülkelerde kabul görmektedir. İnsan üzerinde bu kadar tartışılan bir konuyu taleplerini dile getiremeyen hayvanlar üzerinde uy-

gulamak ne kadar doğru olabilir? Ötanazi uygulaması tartışmaya son derece açık ve derneğimizin kesinlikle tasvip etmediği bir uygulamadır. Ötanazide bireyin kendi arzusu ve talebi esastır. Hayvanın kendi hakkını ötanazi talebinde bulunması mümkün olmadığından ötanazi tabiri hayvanlar için yanlış ve anlamı dışında kullanılmaktadır. Günümüzde ötanazi adı altında işlenen cinayetlerin sayısı oldukça fazladır ve ötanazi terimi bu cinayetlerin örtbas edilmesinde çok iyi bir araç haline getirilmiştir. Bir türün diğer bir tür hakkında böyle bir karar vermesi etik açıdan kabul edilemez bir durumdur. [Ötanazi konusunda çok özel ve istisnai durumlar ayrıca değerlendirmeye alınmalıdır. Bu kanun taslağında da olduğu gibi, 5199 sayılı koruma yasası hükümlerinin içine hayvan için ötanazi kararı verme, yani diğer adıyla ÖLDÜRME kararı hekimin inisiyatifine bırakılarak hayvanların öldürülmesi kolaylaştırılmış ve ötanazi kararı gerektiren çok istisnai durumlar olmadan, sakatlığı nedeniyle ya da tedaviye cevap vermediği için birçok cinayetin bu yolla işlenmesine olanak tanımıştır. Ötanazi uygulanmasına "acıya son verme" işlemi olarak bakılması çok yanlış bir görüştür. Çünkü hayvanlara ötanazi uygulanırken çoğu kez genel anestezi uygulanmadığından hayvan ölüme yaklaştıkça ciddi şekilde acı çekmektedir. Ancak, bu gerçek çoğu kez ötanaziyi uygulayan hekimler tarafından ne yazık ki hayvan sahiplerine belirtilmemektedir. Konuya farklı bir bakış açısıyla bakıldığında ise bu yasa insan sağlığı için tehdit oluşturabilecek hayvanlar hakkında verilen ötanazi/öldürme kararları hastalıkların tedavisini de engellemektedir. Çünkü hastalıkla karşılaşıldığında öldürmek, zaten çok zayıf bir konumda bulunan veteriner hekimliğin de tıbben gerilemesi ni sağlayacaktır.

ÖLDÜRÜLMEK ve ÖLDÜRMEK "HAK" OLAMAZ, HAK OLARAK TANITILARAK TEŞVİK EDİLEMEZ

Hayvanların Yaşam Haklarını Koruma Derneği olarak, yukarıda, ötanazi hakkındaki yorum ve görüşlerimizde de yer verdiğimiz nedenlerden dolayı bu yasanın meclisten geçmesinden büyük endişe duymaktayız. Ayrıca, medyada bu imha amacı güden yasa tasarısının hayvanlara bir "HAK" tanıyacağı şeklinde duyurulmasından da büyük rahatsızlık duymaktayız. Bu kanun tasarısının yasallaşması ile birçok hayvan için "kılıfına uydurulmuş" ölüm kararları çıkarılacak, Türkiye şartları göz ardı edilerek ve dayatmacı bir zihniyetle hazırlanmış olan, hayvan konusuna yanlış yaklaşan mevcut mevzuatlar nedeniyle zaten hiçbir zaman tamamen koruyamadığımız hayvanların yaşam hakları bir bir ellerinden alınacaktır. Lütfen uyarılarımızı dikkate alın ve ölümleri meşrulaştıracak bu kanun taslağına tepkinizi gösterin.

HAYVAN HAKLARI

VE YENİ AYDINLANMA

Beş milyon yıl önce atalarımız eski büyük kuyruklu maymunlardan koparak geliştiler; sonraki iki milyon yıl içerisinde evrimin hominid çizgileri sadece bipedal(iki ayak üzerinde duran) bir tür olmaya doğru evrim geçirmek yolunda büyük değişimler geçirmekle kalmadı, ayrıca büyük beyinli, dile ve teknolojiye hakim bir tür olma yolunda değişimlerden geçti.

Son iki yüz yıl içerisinde, insanlar biyoloji anlamında çok az değiştiler; ama sosyal ve teknolojik kapasiteleri anlamında çok hızlı bir evrim geçirdiler. Ne yazık ki, teknolojik evrimimiz ahlaki evrimimizi büyük oranda geçmiş durumdadır. Dr. Martin Luther King'in sözleriyle söyleyecek olursak, yanlış yollara sapmış insanların kendilerince doğru yerlere yönlendirilmiş füzeler kullandığı bir dünyada yaşıyoruz.

İnsanlar ahlaki bir ilerleme kaydetmişlerdir, ama yavaş bir şekilde. Batı kültüründe, eşitsizliği, hiyerarşiyi ve aşağı olmayı insan doğasının ya da varlıkların doğal akışı şeklinde gören mitleri meşrulaştıran cehaleti, önyargıyı ve keyfiyeti aşmak için iki bin yılın geçmesi gerekti.

Batı toplumu 1960lardan itibaren ahlaki anlamda daha hızlı bir gelişim göstermiştir. Öğrenci, siyah, Kızılderili, feminist, ve gay-lezbiyen hareketleri hakların evrenselliği sürecini geliştirmiş ve önyargının büyük bariyerlerini aşarak insan özgürlüğüne daha fazla bir derinlik katmıştır.

Bu sosyal sıkıntılar, ayaklanmaların, Vietnam savaşına karşı yapılan kitlesel gösterilerin ve giderek kötüleşen yoksulluk, evsizlik ve sınıf eşitsizliği sorunlarının arasında Martin Luther King bir dünya evi vizyonu formüle etmiştir. Bu kozmopolit ütopya içerisinde dünyadaki bütün insanlar barış ve huzur içerisinde, ruhsal ve maddi ihtiyaçları modern

dünyanın verimliliği tarafından karşılanarak yaşayacaklardı.

Ancak her ne kadar gerçekleştirilebilir bir şey olsa da, King'in dünya evi gene de lanet olası bir mezbahadan başka bir şey değildir; çünkü hümanizm milyarlarca hayvanın gereksiz yere esir edilmesi, işkence görmesi ve öldürülmesi anlamında hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Şiddet içermeyen bu hümanist ütopya, sözde aydın ve ilerici insanlar şiddetsizliği, eşitliği ve hak kavramını bu gezegeni beraber paylaştığımız hayvanları da kapsayacak denli geliştirene dek ikiyüzlü bir yalan olarak kalacaktır.

İnsan evriminde bir sonraki adım, hayvan haklarını kucaklayarak onun derin anlamlarını kabul etmektir. Hayvan hakları insanların son iki yüz sene içerisinde meydana getirdiği en ilerici etik ve politik gelişmele-

re yaslanmaktadır. Bir anlamda hayvan hakları argümanı eğer insanların hakları varsa hayvanların da aynı sebeplerle haklara sahip olduğunu söylemektedir. Ahlaki anlam, bir tür olarak farklılıklarımızda değil, bir hayat sahibi olarak benzerliklerimizde yatıyor.

Hayvan haklarının meydan okuması şudur: insanlar gerçekten aydınlanarak demokratik yasal sistemlerin örtüleri arasına gizlenmiş son önyargıları yenebilir mi? İnsanlar ekonomilerini yeniden organize edip teknolojilerini yeniden biçimlendirebilir mi, kültürel geleneklerine başka bir şekil verebilir mi? Hepsinden önemlisi; insanlar yeni duyarlılıklar, değerler, dünya görüşleri ve kimlikler edinebilir mi?

Hayvan hakları hareketi,

toplumsal ve doğal dünyalarda yaşanan nice ciddi kriz arasında insanlara evrimsel anlamda meydana okuyor. Hayvan sorununun insan meselesinin merkezi olduğunu anlayabiliyor muyuz? Hayvanların sömürülmesinin birbirimizle ve doğal dünyayla yaşadığımız krizin her yönünde kendini belli ettiğini kavrayabiliyor muyuz?

Hayvan hakları, insan türü kimliğine yapılmış bir taarruzdur. Bu taarruz; türçülük pusulasını paramparça ederek, dünyadaki yerini bulmak için kullandığı kozmolojik haritalarını sorgulamaya çağırır insanları. Hayvan hakları insanların hayvanlar üzerindeki üstünlük iddialarından vazgeçmesini talep eder. İnsanlardan gücün sorumluluk gerektirdiğini, güçlü olmanın haklı olmak olmayabileceğini, ve geniş bir neokorteksin doğal dünyaya tecavüz edip onu yağmalamak için bir mazeret olmadığını idrak etmelerini ister.

Dünya görüşündeki bu derin değişiklikler insanın günlük hayatında devrimci bir farklılığa yol açarken kişisel olanın aslında ne kadar politik olduğunu da anlamamızı gerektiriyor. Bir çok radikal felsefe öğretiyorum; ama sadece hayvan haklarının günlük ritüelleri ve sosyal ilişkileri bozup değiştirme gücü var. Anarşizm veya Marksizm gibi radikal felsefeler türçülüğü hiçbir eleştiri süzgecinden geçirmeden yeniden üretiyor. Marksizm üzerine yapılan bir seminerden sonra öğrenciler bir yandan devrimden söz ederken öte yandan öldürülmüş çiftlik hayvanlarının cesetlerini yiyebiliyorlar. Hayvan hakları üzerine yapılan bir seminerden sonra ise aynı öğrencileri tabaklarına boş boş bakarken, en temel

davranışlarını sorgularken, mızımız aileleri ve arkadaşlarından kendilerini soyutlanmış hissederken görüyoruz. Çünkü alınan mesaj gerçektir ve ruhu allak bullak etmiştir.

Açık olalım: devrim için mücadele ediyoruz, reform için değil; köleliğin sona ermesi için mücadele ediyoruz, yoksa insancıl sahipler için değil. Hayvan hakları insan kulağının duyduğu en radikal fikre yol veriyor: hayvanlar yiyecek, giysi, kaynak, ya da eğlence nesnesi değildir.

Hedefimiz hayvan sömürsünden çıkar sağlayan çimentolaşmış pratikleri ya da sabitleşmiş tavırları değiştirmekten daha az bir şey değil. Gerçekten de, devlet bizleri eko-teröristler diyerek şeytani bir hale sokup doğru olan şey uğruna verdiğimiz mücadeleyi suç kapsamına almaktadır.

Görevimiz gerçekten zor; çünkü hümanizmin konforlu sınırlarından uzağa giderek ahlaki manada önemli bir sıçrayış gerçekleştirmek zorundayız. İnsanların aynı tür içerisindeki diğer üyelerle alakalı fikirlerini değiştirmelerini istemekle kalmıyoruz, ayrıca tür sınırlarının aynen ırk ve cinsiyet sınırları kadar keyfi ve geçersiz olduğunu idrak etmeleri konusunda ısrar da ediyoruz. Görevimiz, insanlığın ahlaki çitasını akıl ve dil sahibi olmaktan hissetme yeteneği ve öznelliğe doğru kaydırması yönünde çaba göstermektir.

Sadece eğitmemeliyiz, bir toplumsal hareket olmalıyız ayrıca. Hayvan haklarının meydan okuması bizim meydan okuyuşumuzdur; çünkü hayvan hakları sadece bir fikir olmamalı, hem sayı hem de acılarının çokluğu anlamın dünyanın en çok ezilen canlıları için bir toplumsal hareket olmalı. Bütün devrimlerde olduğu gibi, hayvanlar zalimler ansızın ışığı gördüğü için haklarını elde etmeyecekler, tersine daha fazla sayıda insan bu konuda aydınlanıp iktidar yapılarını sarsıkça, yeni sosyal düzenlemeler hayata geçene dek bunu yapmaya devam ettikçe bu hakları elde edecekler.

Çok fazla şey mi istiyoruz? Adalet doğru olanın yapılmasını talep eder ve asla aşırı değildir. Devrim cidden mümkün mü? Binlerce şekilde devrim güç kazanıyor. Horoz dövüşlerine getirilen yasaklardan ABDde 37 eyalette hayvan istismarının suç haline getirilmesiyle, ABDdeki tıp enstitülerinde doktorların eğitiminde hayvanların kullanılma oranının 2/3 oranında azalmasıyla, 25ten fazla üniversitede yapılan hukuk seminerleriyle, hayvan refahı/hakları meseleleri ile ilgili olarak giderek artan medya desteğiyle (2003 Gallup Araştırmasında ABDli insanların %96sının hayvanların az da olsa istismardan korunması gerektiğini düşündüğü, %25inin hayvanların insanlarla aynı şekilde sömürüden ve zarardan korunmaya hakları olduğu ortaya konmuştur) ortaya çıkan gerçek şu ki insanlar diğer türler hakkındaki gö-

rüşlerini değiştirmeye başlıyorlar.

İnsanlar kimliklerini yeniden icat etmek, insanlığı ve kültürü zulümden ayırmak için bir takım yollar bulmak zorunda kalacaklar. İnsanlar idrak etsin etmesin, bu omuzlara binmiş bir yük değil, bir özgürlüktür. Artık hiç kimse ayrılık yalanını yaşamak zorunda değil, bir yüreğin açılması derinden bir iyileşme sağlayabilir.

Hayvan hakları modern insanlığın tertiplelediği eşitlik, demokrasi ve haklar gibi en yüksek değerlerin geliştirilmesinde bir sonraki sahne. Kendimizi gezegene hükmeden yarı tanrılar olarak gören o sapkın kavramlarımızı, yaşayan büyük ilişkiler ağına ait ve bu ağ içerisinde birbirine bağımlı varlıklar olduğumuzu söyleyen daha alçakgönüllü ve bütüncü bir nosyonla değiştirmek zorundayız. Tahakkümcü ve türcü kimlikler bizi felaketler yokuşundan aşağıya doğru yuvarlıyor. Eğer insanlık ve yaşayan dünya, bir bütün olarak bir geleceğe sahipse, insanlar hayatın tümüne saygı duyan evrensel bir etik kavramını kucaklamak zorundalar.

Büyümek zordur ve acı verir, ve insan türü ahlaken gelişmemiştir, psikolojik olarak sakattır. İnsanların biyotoplumun efendileri değil üyeleri olduklarını öğrenmeye ihtiyaçları var; biyotoplumun yurttaşları olarak bütün biyotopluma karşı sorumlulukları var.

Aydınlanmanın anlamı, değişmektir. Onsekizinci yüzyılda aydınlanma dini dogmaları ve zorbalığı yenmek anlamına geliyordu; yirminci yüzyılın sonlarına doğru, aydınlanma ırkçılığı, cinsiyetçiliği, homofobiyi ve diğer önyargılarını yenmek anlamına geliyordu; ve şimdi yirmibirinci yüzyılda aydınlanma, türcülüğü yenerek hayatın tümünü onore eden evrensel bir etiği kucaklamak anlamına geliyor.

Değişebiliriz; değişmek zorundayız. Doğanın mesajı, evrim geçirmek ya da ölmektir.

Dr. Steven Best
Çeviri: CemC

www.hayvanozgurlugu.com

www.2-5bz.com

GÜZEL İS YANBUL

TOKİYE YAPMA BANA
BOARDS OF GOVERNORS ANNUAL MEETINGS

NEW SPECIAL OFFER!

Daha çok büyük kültürel aktivitelerin ekonomik kararlar ile çok yakından ilgili olduğu ve bu kültürel aktivitelerin bir dekorasyon, vitrin işlevi görmesi sebebiyle bu tarz aktiviteleri ciddiye almıyorum. Kendi bienalini kendin yap mantığından yola çıkarak ve daha önce bahsettiğim dekorasyon ve vitrin olma durumuna maruz kalmamaya

çalışarak 'gezici tehran bienalini' yaptık. Dünyadan 600 kadar sanatçının katıldığı İstanbul, Berlin ve Belgrad'da arkadaşlarımızın yardımları ile gerçekleşen ve global şirketlerin veya kurumların yardım şeklinde de olsa işimize karışmadığı ve karışmasına izin vermediğim do it yourself bir organizasyon..

satellite services

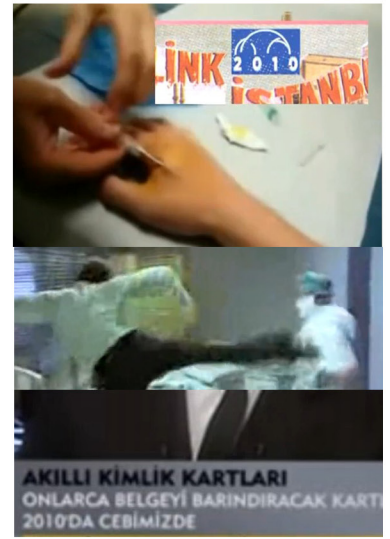
söylüyor." derken, kentsel dönüşüm faaliyetlerini de "Global ekonominin daha geniş alanlarda top koşturması için bir parlatma ve yapay çimleme operasyonu" diye tanımlıyor. Köksal ayrıca, "Haksız yıkımlar, kentsel dönüşüm, TOKİ'nin modern sanatı ve kültürel faaliyetlerin buldozerli kepeçli yıkımı, var olan tek tip üretim ve tüketimin planlanan yeni yaşam alanları vasıtasıyla daha da abartılmak istenmesidir," diyor. kültür başkenti değil, finans başkenti olması için çaba sarf ediliyor. Bu kültür başkenti masalları onun cici ve güzel huylu vitrinel dekorasyonu sadece. Olay en başında yanlış zaten. İstanbul'u 'Finansal Diyalog Başkenti' veya 'Van Minüts Van Minüts Ottoman Cumhuriyeti Başkenti' ya da 'Kongre Başkenti' ve hatta 'Deprem Başkenti' olarak anons etselerdi, daha dürüst olurdu bence," diyor.

"Kültür sanat dünyasında bahsedilen bu köprü ve diyalog terimlerini şirketlerin veya bakanlıkların ekonomi ile ilgili söylemlerinde daha açık bir şekilde rastlıyoruz. Kültürel boru hatlarının enerji diyalogu gibi bir şey bu."

NO VOLUNTEERING

AKILLI KİMLİK KARTLARI ONLARCA BELGEYİ BARINDIRACAK KARTI 2010'DA CEBİMİZDE

Red Thread

Finanç Merkezi

sorgulamaya çalıştığım çalışmaların oluşmaya başladı. Gerek ülkelerin ekonomi ile ilgili bakanlıkların ve şirketlerin söylemlerinde ve web sitelerinde, gerek büyük kültürel aktivitelerin söylemlerinde birbirine çok benzer anlayışların, standart ifadelerin yer alması, şehirlerin veya pazarlanması istenen şeyin global ekonomiye entegre olması için pazarlama gerektiren diyalog, köprü gibi yapay kelimelerin de kültür dünyasında bir çok söylemde kişi bir şekilde çok sık yer alması beni bu konu üzerinde bir şeyler yapmaya itti. Ve sonrasında Enerji boru hatları ile Kültürel faaliyetler ile köprü ve diyalog kurmaya çalışanlar ile ilgili olarak No Cultural Pipeline No Energy Dialogue adlı ses ve video ve performans çalışmalarım ortaya çıktı. Bütün bu çalışmalarını toplam 17 ülke 90 şehirde performans olarak sunma imkânım oldu.

Satellite Communications

SERHAT KÖKSAL AKA 2/5 BZ
NO Pipeline NO Exotic
Studio 7 - 23. December 2007
Mithracas Konağı, 14 - 18.00
100

NO CULTURAL PIPELINE NO ENERGY DIALOGUE

1 - 7 EKİM 2009

İstanbul Sokakları IMF ve Dünya Bankasına karşı Direnişlere Sahne Oldu

Aşağıda Direnistanbul'un eylem ve etkinliklerinin kronolojik listesini okuyacaksınız:

Taksim (05.08.09) - Direnistanbul koordinasyonu ilk eylemini Taksim'de yaptı. Eyleme katılanlar muhalefetin tüm unsurlarını sokağa çıkmaya davet etti. Bandista grubu eyleme şarkılarıyla destek verdi. Direnistanbul koordinasyonu, yıllık toplantılarını 6-7 Ekim'de İstanbul'da yapacak olan IMF ve Dünya Bankası'na karşı örgütlediği İstanbul direniş Günleri'ni akşam Taksim'de yaptığı eylemle başlattı. Eyleme katılan 100'ü aşkın kişi IMF ve Dünya Bankası'na "Gelmeyin!" dedi. Toplantıları bloke ve protesto etmek için toplumsal muhalefetin tüm unsurlarını ve kapitalizmle derdi olan herkesi sokağa çağırıldı.

Tarlabası (16.08.09) - Küresel kapitalizm ve yerli uygulayıcılarının evsizleştirme ve yoksullaştırma projelerini protesto etmek amacıyla Pazar günü Beyoğlu Ömer Hayyam mahallesinde bulunan pazarın çıkışında semt sakinleriyle Cumartesi günü Feriköy'deki Organik pazardan ve Beşiktaş pazarından topladıkları yiyeceklerden yaptıkları yemeklerini ve kıyafetlerini paylaştılar. Eylem sırasında semt sakinlerine kentsel dönüşüm, fakirliğe, paranın egemenliğine, kapitalizme, IMF ve Dünya Bankası'nın Ekim'in ilk ayında İstanbul'a geleceğine dair çeşitli konuşmalar yapıldı. Yaklaşık 1-1,5 saat süren yemek dağıtma ve takas pazarının ardından Direnistanbul katılımcıları Ömer Hayyam'dan İstiklal caddesine ve oradan Mis sokağa kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş esnasında "Direnistanbul", "IMF buraya yumruk havaya", "Paris Komün'ünden geliyoruz, Ekim Devrim'inden geliyoruz, Atina'dan geliyoruz, İspanya'dan geliyoruz, Prag'dan geliyoruz, Seattle'dan geliyoruz!", "Savaşta barışta kapitalizm öldürür", "Milyonlar aç işgal altında yaşasın küresel ayaklanma", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganları atıldı.

Bayrampaşa (20.08.09) - Bu gece Kartaltepe metrosu çevresinde IMF ve Dünya Bankasına karşı yağlı boyalarla çeşitli yazılamalar yapıldı. Duvarlara "Savaşta Barışta Kapitalizm Öldürür", "IMF/Dünya Bankası Sermayenin Kankası", "Kapitalizm Öldürür" sloganları yazıldı.

Kadıköy (05.09.09) - Direnistanbul (IMF ve Dünya Bankası'na Karşı Direniş Günleri Koordinasyonu), IMF ve Dünya Bankası'na karşı direniş günleri kampanyası çerçevesinde dün Kadıköy'de şenlikli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Bahariye'deki Rum Ortodoks Kilisesinin önünde toplanan Direnistanbul aktivistleri Bahariye caddesi ve Serasker caddesi boyunca sloganlarla halka bildiriler dağıtarak, stikır ve afişler asarak İskele meydanına kadar yürüdüler. Yoğun polis kontrolü ve müdahalesine maruz kalan Direnistanbul korteji Altiyol'a gelmeden çevik kuvvet tarafından durduruldu. Bunun üzerine kitle Serasker caddesine dönerek yürüyüşe devam etti. Osman Ağa Camii'ye çıkan ara sokaktan Söğütlü Çeşme caddesine çıkılarak İskele meydanına kadar sloganlarla yürüyüş devam etti. İskele meydanında bir süre bildiri dağıtımına devam edildi. Dağıtılan bildiri megafonla okunarak, Kadıköy'deki eylem sona erdi. Direnistanbul aktivistleri, Karaköy vapuruna binerek eylemlerine devam ettiler. Önce vapurdan pankartlarını sallandıran Direnistanbul aktivistleri ellerindeki bildirileri insanlara dağıttı ve vapurdaki bildirileri megafonla okudular. Karaköy'e ulaşan aktivistler Taksim'e kadar sokaklara afiş ve stikırlarını asarak dağıldılar.

İzmir (06.09.09) - IMF/Dünya Bankasına karşı İzmir de topla-

nan 30-35 kişilik anti-otoriter kalabalık, "IMF UMDUĞU-NU DEĞİL, BULDUĞUNU YER!!" pankartının arkasında Soyguna Değil, Direnişe Ortak ol, İsyan Devrim Anarşi, Kula Kulluk Edene Yazıklar Olsun, Yakarsa Dünyayı Garipler Yakar sloganları söyleyerek İzmir Kıbrıs Şehitleri Caddesinden yürüyerek 1 Mayıs Barış Günü için yapılan Kardeş Türküler konserinin olduğu alana geçtiler. Orada Direnistanbul bildirimleri dağıtıldıktan sonra olaysız şekilde dağıldılar.

Tophane (11.09.09) - Bienal Protestosu : 11 Eylül gecesi, 11. Uluslararası İstanbul Bienali'nin açılışı için biz de Antrepo'daydık. Rezil Ordu korumuzla ve Direnal marşımızla Bienal'in burjuva elitlerinin rahatsız etmek istedik. "Boşlukta öylece salınıp anlamsız bir tekerlemeye dönüşen alabildiğine "radikal" sözlerinizin karşısına sözle çıkarak bu anlamsız karmaşaya katılmak için değil, bu gösteriyi "zaartlamak" için. Sponsorlarınızın, korumalarınızın, sahte gülümsemeli bakanlarınızın ekşi şarap kokularının (catering çok zayıftı dostlar, iki leblebiyle sponsor olunuyorsa seneye de biz talibiz!) sindiği o salonda çınlayan "ya sosyalizm ya barbarlık" sözlerinize ancak "zaart" denir çünkü, gerisi laf-ı güzafıtır." dedik. "Kürsüden haykırdığımız "her burjuva suçludur" lakırdısının hemen ardından Koç Holding CEO'sunun ve Kültür Bakanı sıfatını taşıyan zatın konuşmalarını aynı şevkle alkışlamanız sinik bir gösterinin bir kanıtı değil de nedir?" diye sorduk.

Kadıköy (12.09.09) - 12 Eylül 1980 askeri cunta darbesinin 30. yıldönümünde Kadıköy'de düzenlenen mitinge Direnistanbul ekibi de katıldı. Duvarlara IMF ve Dünya Bankasına karşı hazırlanan Direnistanbul afişleri asıldı. Kapitalizme, Devlete, Ordulara karşı yazılamalar yapıldı.

Nişantaşı (13.09.09) - Pazar günü IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul'da toplanacakları bölgeye bir gözdağı ziyareti gerçekleştirdik. 12 Eylül 1980 tarihinde, milyonlarca insanın üzerinden bir demir yumruk gibi geçen cuntanın insanlara ödettikleri bedellerin kaynağı olarak gördükleri IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlara ve bunların dayattıkları neo-liberal politikalara karşı "Kapitalizm Krizin Kendisidir", "Direnistanbul" ve "1-8 Ekim IMF/Dünya Bankasına Karşı Direniş Günleri" pankartları ve çeşitli dövizlerle herkesi sokağa, ayaklanmaya davet etti. Taksim'de Tünel'den başlayan "Munzur'da Barajlara Hayır!" yürüyüşüne katılan Direnistanbul aktivistleri Tramvay durağından ayrılarak 17:30'da Nişantaşı'ndaki Citys'in önünde toplanmaya başladılar. Teşvikiye caddesinden Vali Konağı caddesine doğru yürüyüşe geçen kitle yolu kapattıkları gerekçesiyle polis tarafından durdurularak çevik kuvveti devreye sokma ve gözaltına tehditleriyle kaldırımdan yürümeleri istendi. Fakat kitle yoldan yürümeye devam etti ve kongre inşaat alanının yanında bulunan inşaat alanının karşısındaki parktan geçerek Maçka'ya doğru yöneldi. Grup, slogan, davul ve düdükle "kapitalizme, yoksulluğa, evsizliğe, açlığa, savaşlara ve sömürüye karşı!" herkesi 1-8 Ekim'de sokağa çıkmaya davet etti. Beşiktaş Kartal Heykelinin önüne gelen grup burada hazırlanan metinler okundu ve sloganlar atarak Beşiktaş Çarşı içerisine yürüyerek eylemlerini bitirdiler.

Unkapanı-Okmeydanı (17.09.09) - Saat 13:00'de IMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik'in, Merkez Bankası önünde düzenlediği eyleme katıldık. Birlik burada Direnistanbul pankartı açılmasına izin verilmedi. Eylemin ardından Direnistanbul'un Okmeydanı'nda saat 19:00'da YÇKM'de (Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi) düzenlediği Ekoloji Forumu hazırlıkları için Okmeydanı'na doğru yola koyulduk. Önce Susuzluk belgeselinin gösterildiği etkinlikte Arca ATAY'ın IMF/Dünya Bankası, tarım politikaları, GDO'lu ürünler ve Türkiye'deki durum üzerine yaptığı sunumun ardından Zeynep Gambetti Zapatista hareketi ve Chiapas halkının kendinden örgütlenmesi üzerine deneyimlerini ve fikirlerini aktardı. Daha sonra Munzur mücadelesinde aktif olarak rol alan Hasan ŞEN Munzur mücadelesindeki gelinen noktayı aktardı ve Munzur'daki mücadelenin dünyanın her bölgesinde verilen mücadelelerle aynı amacı taşıdığını bu yüzden Gambetti'nin konuşmasında vurguladığı gibi Direniş ve mücadelenin küreselleşmesinin önemini büyük olduğunu belirtti. Mahallelinin katılımı açısından beklenenden az olduğu etkinliğin sonunda Direnistanbul'un önümüzdeki hafta yapılacak olan etkinlik ve eylem takvimi açıklanarak Direnistanbul'un IMF ve Dünya Bankasının yıllık toplantılarının yapılacağı günlerden biri olan 2 Ekim'i Kapitalizmin Ekolojik Tahribatlarına karşı küresel direniş günü olarak ilan ettiği duyurularla ekoloji ve çevre hareketinin tüm unsurlarını o gün sokaklarda bir araya gelmeye çağırıldı.

Avcılar (22.09.09) - Avcıların anarşistler IMF ve Dünya Bankası'na karşı direniş günlerine çağrı yapan Direnistanbul afişlerini astılar.

Kumkapı (26.09.09) - Mültecilerle Dayanışma Eylemi : Göçmenlerin Kumkapı'daki misafirhane denilen zindanda yaşadıkları kötü muameleyi ve kötü yaşam koşullarını teşhir etmek için Kumkapı işkencehanesinin önündeydik. Kötü yaşam koşullarını protesto etmek için geçen hafta isyan çıkaran göçmen dostlara destek ve dayanışmalarını göstermek için Dirtenistanbul koordinasyonu samba grubu vurmalı enstrümanlarıyla eylemde yer aldı. "Kimse nedensiz kaçmaz, Hepimiz göçmeniz!" pankartıyla Kumkapı tren istasyonundan işkencehanenin önüne yürüyen eylemciler yaklaşık yarım saat polis kurduğu barikat önünde etkinliklerini sürdürdü. Hazırlanan metin okundu ve işkencehane önünden ayrılarak bir süre Kumkapı sokaklarında samba grubu eşliğinde sloganlarla bildiriler dağıtarak yüründü. Kumkapı'daki etkinliğin ardından tren istasyonunda Sirkeci garında ve Karaköy köprüsünde samba grubu eşliğinde yürüş ve bildiri dağıtımı devam etti.

Kartal (23.09.09) - Fikir Kulübünde 2001'de gerçekleşen Arjantin Ayaklanmasına ve Latin Amerika sosyal hareketlerine dair bir film gösterimi ve söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşiye Metin Yeğin de

katılarak Arjantin, Venezuela ve Brezilya'daki sosyal hareketleri değerlendirdi. Film Gösterimi ve deneyim aktarımları etkinliğe katılan bir çok kişiyi cezbetmiş olmalı ki, Latin Amerika'daki gibi bir direnişin nasıl bu topraklarda gerçekleştirilebileceğine dair konuşmalar yapıldı.

Tarlabası (24.09.09) - Kentsel dönüşüm kapsamında yıkımlarla karşı karşıya olan Tarlabası'nda mahalle derneğiyle birlikte bir kahvede "Metropol Sürgünleri" adlı bir belgesel-film gösterimi yapıldı ve kentsel soylulaştırma projeleri üzerine bir panel düzenlendi. Etkinliğe Balat, Fener, Ayvansaray'dan, Tozkoparan'dan ve kentsel sürgün projelerine maruz kalan çeşitli semtlerden mahalleliler de geldiler. Etkinlikte yıkımlara karşı mahalleler arası koordinasyon ve dayanışma kurulmasından, bu duyarlılığı yaymaktan bahsedildi.

Taksim (27.09.09) - Toplumsal Cinsiyet Grubu "IMF ve DB Karşılaşma Komitesinin" düzenlediği yürüyüş Taksim meydanından Kongre Vadisinde bulunan Hilton'un önüne kadar yapılması düşünülüyordu. Ancak polis kuvvetleri yürüyüşü sakıncalı bularak yürümek isteyen kitlenin önüne barikat kurdu. Bunun üzerine barikatları zorlayan göstericiler polis tarafından çembere alındı. Ponpon kızların da olduğu eylem ve basın açıklaması burada yapıldı. "Kadınlar, eşcinseller, transeksüeller ve kendilerine dayatılan cinsiyet rollerini reddedenler olarak IMF ve Dünya Bankası'na hoş geldiniz demek istiyor, sizlerden borç istiyoruz." dedi. Basın açıklamasının kitle Galatasaray Lisesi önüne doğru yürüyüşe geçti. Bu sırada homofobik bir faşistin ponpon kıza saldırmasının ardından faşiste müdahale edildi. Ve polis saldırıyı bir mağazaya kaçırmak zorunda kaldı.

Balat (27.09.09) - Fener-Balat-Ayvansaray Mülk Sahiplerinin ve Kiracıların Haklarını Koruma ve Sosyal Yardımlaşma Derneği ve Direnistanbul aktivistleri Balat'ta kentsel dönüşüm kapsamında işletilecek olan yıkım ve sürgün projeleri konusunda semtte duyarlılığı arttırmak ve direnişi örgütlemek adına "Arka Bahçede Yıkım" belgesel-filminin gösteriminin ardından farklı semtlerden gelen mahallelilerle birlikte Belediye'nin göz boyayarak anlattığı projenin mealinin yapıldığı bir söyleşi düzenlediler. Muhafazakar bir karakteristiğe sahip olan Fener-Balat-Ayvansaray semti sakinleri başlarına geleceklerinin fazlasıyla farkındaydı ve evlerinin yıkılmasına, sürgün edilmek istenmelerine direnecekleri konusunda hemfikir. Yakında zamanda gelecek olan belediyenin iş makinalarına karşı güçlü bir direnişi örgütlemek adına şu an mahallede örgütlenme hızla devam ediyor.

Taksim (28.09.09) - IMF ve Dünya Bankasının İstanbul'daki yıllık toplantılarının 1. gününde Direnistanbul koordinasyonu bir karşılaşma yürüyüşü gerçekleştirdi. Direnişin Ritmi Samba Grubunun ilk katılımıyla gerçekleşen yürüyüş sık sık polis tarafından durduruldu. Önce Tünel meydanından yürüyemezsiniz diyen polis, itirazlar sonucu sadece Galatasaray Lisesi önüne kadar yürünmesine izin vereceklerini söyledi. Galatasaray lisesi önüne gelen kortej yine polis tarafından durdurularak tehdit edildi. Fakat ne pahasına aolursa olsun yürüyeceklerini belirten kitle meydana kadar Samba grubunun ritimleri ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe devam etti.

ResistFest (30.09/01.10.09) - 30 Eylül ve 1 Ekim tarihlerinde Direnistanbul / Resistanbul bünyesinde İskoçya'dan Oi Polloi, Bulgaristan'dan Bitov Terror gibi konuk gruplarla birlikte Malazlar, Cemiyette Pişiyorum, Poster İti, Ofisboyz, Standback gibi yerli underground grupların katılımıyla Haymatlos'ta (bar) Hardcore/Punk festivali Resisfest gerçekleşti.

“Direnişin müziği punk’la Direnistanbul’a dayanışmak fikri gayet iyiydi ve gerekliydi ancak unuttuğumuz nokta türkiye’de gerçekten ne kadar “punk” olduğuydu. Ve konser buna yardımcı oldu. Ama ne olursa olsun TC sınırları içerisinde Oi Polloi ile birlikte isyan çığılıkları atmak bizi direnişin haftasına iyi hazırlamıştı. Bunun yanında ankara’nın crustları Malazlar, Bulgar hardcore’ları Bitov Terror, “Boğaz’ın Gururu” denilen streetpunk grubu Ofisboyz, bir diğer İstanbul’lu streetpunk/oi grubu Standback (sahnedeki ufak da olsa bir seksist uçuşları olsa da), ve canavar old-school punk Poster-iti bu isyan hazırlığında bizi gaza getirenlerdi.

Konser yüze yakın kişinin katılımı, direnistanbul’un ağır bir kesiminin punk’a karşı ortodoks anarşist bir tavır sergilemiş olması (bizi en çok sıkıyan buydu), bass amfisinin Oi Polloi’de patlaması, punk gibi bir karşı-kültürün politikliğini ve yaşam tarzının tam kavranmamış olduğu bir ülkede olmanın yarattığı zorluklar konserin eksileriydi ve gerçekten bir etkinlik olarak çok kötü anılmasına neden oldu. Ama biz yinede en başta saydıklarımızın ve bizde yarattığı motivasyonun etkisini bunlara karşı yeterli görüyoruz. İsyanın haftasına yaklaşıırken iyi bir geceydi bizim için.”

Bela

DEÜ, İzmir (01.10.09) - İzmir’de DEU GSF’den bir grup öğrenci direniş günleriyle dayanışmak amaçlı çeşitli etkinlik ve eylemler örgütlediler: “Bizler güzel sanatlar fakültesinde okuyan bir grup öğrenciyiz.direnistanbula destek için kendi imkanlarımız dahilinde elimizden geleni yaptık...okul içerisinde ilk gün şenlikli bir duyuruda bulunduk imf ile ilgili... öğrencilere kendimizi müzik yoluyla dinlettik.izmirde bulunan çamdibi orkestrası bize eşlik etti balkan şarkılarıyla... onlar çaldı biz izmir belediyesi çalışanlarıyla karşılıklı oynadık... bildiriler dağıttık.2 metreye yakın bir pankart hazırladık...imf buraya yumruk havaya...ikinci gün pankartların asılmasıyla ve insanlarla konuşmalarla geçti...3. gün okulu anfisinden müzik yayını yapıp insanları oraya topladık ve imf ile ilgili videolar izlettik direnistanbul çağrısı yaptık...istanbulda yapılan her türlü eyleme karşı desteğimiz sürececek...bizler de varız buradayız...” mesajını iletiler.

Elmadağ (02.10.09) - IMF ve Dünya Bankasının 28 Eylül – 7 Ekim arasında İstanbul’da gerçekleştirdiği yıllık toplantılarını protesto etmek için 2 Ekim Cuma gününü kapitalizmin ekolojik tahribatlarına karşı küresel direniş günü ilan eden Direnistanbul koordinasyonu ekoloji grubu Taksim meydanında bulunan PTT önünde buluşarak kongre vadisine doğru yürüyüşe geçti. Eyleme Munzur vadisi direnişçileri, eko-sosyalistler ve yeşil anarşistler de destek verdi. Kitlenin Cumhuriyet caddesini kapatarak yürümesi üzerine barikat kuran çevik kuvveti eylemcilerin kararlı tavrı sonucu barikatı Elmadag’a kadar çekmek zorunda kaldı. Bu sırada polisle itiş kakışmalar ve küçük çaplı kavgalar yaşandı. Hilton’a yaklaşıırken kitle büyük bir çevik kuvvet barikadı ve bir TOMA ile karşılaştı. Barikatın önünde uzun bir süre palyoçolar eşliğinde slogan atarak bekleyen grup, daha sonra ters istikametten yolu kapatarak Taksim’e doğru yürüyüşe geçti. Yolu kapatan kitleye polisin saldırgan tutumuna karşı kararlı duruş kitlenin yoldan yürüyerek meydana kadar çıkmasını sağladı. Eylem Taksim Tramvay durağında sona erdi.

Avcılar (02.10.09) - Avcıların anarşistler yurt dışından gelen bir kaç yoldaşla birlikte 28 Eylül’de başlayan IMF ve Dünya Bankası’nı protesto etmek için Avcılar yerelinde bir yürüş düzenlediler. Toplanma yerinde polisin üst aramak istemesini reddederek bertaraf eden eylemciler Avcılar Marmara caddesinde anti-kapitalist sloganlar atarak yürüdüler. Polisin belediyenin önüne kadar yürünmesini engellemesi üze-

rine, yürüyüş ters istikamette devam etti. Eylem her hangi bir sorun yaşanmadan sona erdi.

Taksim (03.10.09) - Direnistanbul Koordinasyonu kent çalışma grubu, Tarlaabaşı, Başibüyük, Tozkoparan, Fener-Balat-Ayvansaray mahallelilerinin de desteğiyle küresel kapitalist kurumların kentsel dönüşüm, evsizleştirme, kentsel sürgün ve soylulaştırma projelerine karşı küresel direniş günü olarak ilan ettiği 3 Ekim’de Taksim meydanından Beyoğlu belediyesinin önüne kadar kentsel dönüşüm ve barınma hakkını haykıran sloganlar atılarak yürüyüş yapıldı. Direnişin Ritmi samba grubunun da katıldığı yürüyüş Direnistanbul’un en kitlesel eylemlerinden biriydi.

Taksim (04.10.09) - Kapitalizme Karşı Küresel Ayaklanma Günü ilan edilen 4 Ekim’de 100 kişi Tünel Meydanı’nda toplandı. ‘Kapitalizm krizin kendisidir’, ‘Evlerimiz ellerimizde’, ‘Yaşam alanlarımızı savunuyoruz’ yazılı pankartlar açan eylemciler Taksim’e doğru yürüyüşe geçti. Çok sayıda yabancı eylemci, Direnişin Ritmi samba grubu ve palyaço kıyafetleriyle eyleme destek verdi. Yürüyüş boyunca IMF aleyhinde Türkçe ve İngilizce slogan atan eylemciler istiklal Caddesi üzerindeki Nike, Adidas, Star Bucks Cafe ve Burger King gibi mağaza ve restoranları önünde durup anti-kapitalist sloganlar attı ve mağazalara girme teşebbüsünde bulundu. Restaurant ve mağaza önlerinde güvenlik güçleri ile tartışan ve itişip kakışan eylemciler Taksim Meydanı’ndaki Burger King’e de girmeye çalıştı. Bunun üzerine görevliler kepenkleri indirerek restorantı kapattı. Polis yaşananlar üzerine güvenlik önlemi aldı. Grubun önü Taksim Meydanı’nda Çevik Kuvvet Ekipleri’nce kesildi. Barikatın önünde bir süre kalan kitlenin arkasından gizlice polis barikatının etrafını dolanarak arkasına geçerek kongre vadisine doğru ritim eşliğinde yürüyüşe geçen Direnişin Ritmi samba grubuna müdahale etmek için Çevik Kuvvet kurduğu barikatı bozdu. Barikatın açılmasıyla yürüyüşe geçen diğer eylemciler samba grubuna saldıran polise müdahale ederek kavgalar yaşandı. Barikatı’nı aşmak isteyen göstericiler ile polis arasında zaman zaman arbedeler yaşandı. Trampet çalarak Çevik Kuvvet’in önünde palyaçolarla beraber farklı hareketler yapan göstericiler ardından Kongre Vadisi’ne doğru yürümek isteyince gergin dakikalar yaşandı. Eylem herhangi bir sorun ve gözaltı yaşanmadan sona erdi.

6-7 Ekim 2009

IMF'yi Durduruyoruz!

Taksim meydanında DİSK-KESK'in çağrısıyla gerçekleştirilen kitlesel mitinge Direnistanbul koordinasyonu da katıldı. Tünelden başlayan yürüyüş meydana kadar devam etti. Ankara Anarşi İnsiyatifi ve diğer şehir ve ülkelerden gelen anarşistler Kara Blok korteji oluşturarak Direnistanbul kortejinin arkasından yürüdü. Kortej meydana ulaşırken Kara Blok Direnistanbul kortejini geçerek meydana hızla ilerlemeye başladı. Meydana giren Kara Blok kongre vadisine doğru yürümek için barikatları zorlayacak olan kitlenin arasına katıldı. Kara Blok meydana girerken Direnistanbul korteji meydana daha yeni ulaşmıştı ki, polis göz yaşartıcı gaz bombaları ve tazikli su sıkarak kitleye saldırdı. Bu sırada meydana bulunan kitle Cihangir, Gümüşsuyu, İstiklal ve Kazancı yokuşuna dağıldı ve ara sokaklarda barikatlar kurarak polisle saatlerce süren çatışmalar yaşandı. Çatışmalar esnasında kapitalist kurumlar, mağazalar ve devlet binaları hedef alındı. Anarşistler Cihangir barikatlarının önemli unsurlarından dılar. Çatışmaların ardından polis çevrede insan avına çıktı ve yolda yürüyenleri yaka paça göz altına aldı. Gözaltına alınan bir çok eylemci işkence ve dayaktan geçirildi. Akşam saatlerinde gözaltıları protesto etmek için IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik Direnistanbul aktivistlerinin de katılımıyla gözaltıların serbest bırakılması için Galatasaray Lisesi önünde dayanışma eylemi düzenlediler. Gözaltılar ertesi akşam serbest bırakıldılar.

Nişantaşı - Beşiktaş (06.10.09) -Taksim bölgesinde çatışmaların bitmesinin ardından Direnistanbul ve Direnişin Ritmi Samba Grubu kongre vadisinde korsan bir performans eylem gerçekleştirdi. Kongre vadisinin Nişantaşı girişinden barikatları zorlamaya çalışan eylemciler polislin çembere almasıyla etkisiz hale getirildi. Polis çemberi içerisinde ritm çalmaya ve sloganlar atmaya devam eden eylemciler bir süre sonra Beşiktaş'a doğru yürüyüşe geçtiler. Akaretlerden ritm ve sloganlar eşliğinde yolu kapatarak ilerleyen kortej IMF ve Dünya Bankası toplantılarına katılacak olan bir delegenin aracının önünü keserek aracın geçişini engellediler. Uzun bir süre alıkonulan araç eylemcilerin üzerine sürerek kaçmak istese de eylemciler arabaya tekme ve yumruklar attılar. Hareket halindeki aracın üzerine oturan bir eylemci kongre vadisine doğru arabanın üzerinde gitti. Ancak eylemcinin arabanın üstünde olduğunu fark eden şoför ani fren sıkarak eylemcinin düşmesine neden oldu. Bunun üzerine diğer eylemciler arabayı kovalamaya başladılar. Düşen eylemci her hangi bir yara almadı. Yürüyüş Beşiktaş kartal heykelinin önüne kadar devam etti. Çarşının içinden sloganlar ve ritm eşliğinde geçen grup Beşiktaş Barbaros bulvarını trafiğe kapatmak istedi. Ancak çevik kuvvetin sert müdahalesiyle eylemciler ablukaya alındı. Bir süre daha burada sloganlar atan ve ritm çalan grup eylemi sona erdirdi.

Pangaltı (07.10.09) - IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik'in Pangaltı'nda toplanma çağrısı üzerine Kara Blok bileşenleri de barikatlarda yerlerini aldılar. Fakat polislin erken müdahalesi Kara Blok'un birleşmemesine neden oldu. Bu nedenle dağılan anarşistler Kurtuluş, Şişli, Pangaltı, Dolapdere, Feriköy ve Okmeydanı'ndaki çatışmalarda diğer sol gruplarla birlikte hareket

ettiler. 7 Ekim’de de kapitalist kurumlara ve devlet binalarına taş ve molotoflu eylemlerde bulunuldu. Çatışmalar bu mahalle ve semtlerde öğlene kadar sürdü. Fakat 6 Ekim’deki gibi etkili olamadı.

Beşiktaş (07.10.09) - Direnistanbul aktivistleri öğle saatlerinde Beşiktaş’ta buluşarak kongre vadisine Dolmabahçe caddesinden geçerek Kadırgalar caddesine oradan da kongre vadisinin barikatlarına doğru yürümeyi denediler. Önce ışıklardan Beşiktaş meydanına doğru yolu kısa bir süre kapatarak yürüyen eylemciler, Beşiktaş meydana bir daire oluşturarak Dolmabahçe caddesine doğru yolu kısmen kapatarak yürüyüşe geçtiler. Polis kitlenin yolu kapatmaması için eylemcilere eskortluk yapıyor ve yer yer itiş kakışlar sürüyordu. Kadırgalar caddesinin sonundaki barikata gelen eylemcilerin önüne gelen çevik kuvvet yürüyüşün burada bitmesini istedi. Bunun üzerine eylemciler yolu kapatarak devam edeceklerini söyleseler de itiş kakışlar sonunda burada eylemlerini bitirdiler.

Taksim (07.10.09) - IMF ve Dünya Bankasına karşı gösterilerde polisin saldırgan tutumu, gözaltına alınanlara yapılan işkenceleri protesto etmek ve gözaltındakilerle dayanışmak amacıyla Direnistanbul ve Direnişin Ritmi samba grubu Vatan Emniyet Müdürlüğü önünde bir ey-

lem gerçekleştirmek istedi. Eylem haberini alan faşistler ve sivil polisler emniyet müdürlüğü önünde eylemcileri bekliyorlardı. Bunun üzerine grup eylemi burada yapmayı iptal ederek Taksim’de polis karşıtı bir eylem yapma karar verdi. Taksim meydana Tünele kadar polis karşıtı sloganlar atan eylemciler MHP önünden geçerken anti-faşist sloganlar attılar. Eylem Tünel meydanında sona erdi.

Taksim (08.10.09) - Uluslararası Para Fonu (IMF) Dünya Bankası (DB) yıllık toplantılarını İstanbul’da bitirip İstanbul kararlarını açıklarken yaklaşık iki aydır IMF ve DB karşıtı eylemleriyle sokağa dökülen Direnistanbul da kendi sonuç bildiğini dün akşam (8 Ekim) Taksim Metro çıkışında düzenledi partiyle açıkladı. Bandista’nın çaldığı sokak partisinde “Direnistanbul Yönetilemezler Komitesi” İmzasıyla “İsyantul kararları” olarak açıklanan bildirmede “küresel kapitalizmden çıkış yollarını gösteren ve özgürlükçü anti-kapitalist bir yaşam için önerilen” program da açıklandı. Saat 20:00’de başlayan yaklaşık 60 kişinin katıldığı parti saat 21:30’da sona erdi.

DİRENİSTANBUL KOORDİNASYONU

www.direnistanbul.wordpress.com

www.resistanbul.wordpress.com

direnistanbul@gmail.com

Güney'in arkadaşları, Alexis'in kardeşleriyiz!

3 Ekim'de Avcılar muhalif ve anarşist gençliği tarafından "balkon" olarak bilinen Mustafa Burcu Parkı'nda Güney Tuna arkadaşlarıyla içki içtiği gerekçesiyle ve polisin kendilerini parktan kovmak istemesine karşın bizi "Ne hakla kovuyorsunuz?" demesinin ardından bir grup Yunus polis tarafından acımasızca dövüldü. Yine bilindik hikaye... Güney'e sağlam raporu verilerek gönderilmek istense de işkenceci polisler kendi güvenlik aygıtlarının ağına takılarak işkence haberi kamuoyuna hızla yayıldı. Bunun üzerine "Güney'in arkadaşları, Alexis'in kardeşleriyiz!" diyen Avcırlı anarşistler polis terörüne ve baskılara karşı Avcılar merkezden Balkona kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Polisin kamuoyunda oluşan tepki nedeniyle eyleme gelmedi. Yürüyüş esnasında görülen bir polis aracı yuhlanarak protesto edildi. Araç hızla uzaklaştı. Yürüyüşün sonunda Güney'in arkadaşları halaylar çekerek, türküler söyleyerek ve içki içerek polis terörünü protesto ettiler.

19 Kasım akşamı Esenyurt'ta kömünist devrimci TKİP (Türkiye Komünist İşçi Partisi) üyesi Alaattin Karadağ polisler tarafından katledildi. Kamuoyuna silahlı çatışma olarak açıklanmasına rağmen soruşturma sırasında ortaya çıkan bilgiler Alaattin Karadağ'ın polis tarafından katledildiğini gösterse de devlet olayın üzerini örtmeye çalışıyor. Karadağ'la polis arasında yaşandığı iddia edilen çatışmaya ilişkin tutanaklara geçen saat; 21:00-21:30. Ancak Karadağ yerde can çekişir halde bekletilmiş, sağlık ekiplerine geç haber verilmiştir. Henüz savcılık kayıtlarına geçmemiş olmakla birlikte, kimi gazetelere beyan veren görgü tanıklarının ifadelerine göre, Karadağ yerde can çekiştiği esnada olay yerine gelen sivil bir polis tarafından vurularak öldürülmüştür.

Amed (29.09.09) - Diyarbakır'ın Lice İlçesi'nde 14 yaşındaki çoban Ceylan Önkol, askerler tarafından katledildi. Tapan Tepe Taburu'ndan yapılan saldırı nedeniyle Önkol'un bedeni paramparça oldu. Cesedi arazide saatlerce bekletildi. Lice'nin Şenlik Köyü Aşağı Xambaş Mezrası'nda çobanlık yapan 14 yaşındaki Ceylan Önkol, dün Tapan Tepe Taburu'ndan açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi. Saldırının ardından olay yerine giden köylüler, Önkol'un vücudunun paramparça olduğunu gördü. Ceylan'ın katledilmesinden sonra ülke çapında tepkiler sokağa taşı ve bir çok ilde Ceylan için eylemler düzenlendi.

Avcılar, İstanbul (08.11.09) - Denizköşkler Mahallesi'nde polisler, dur ihtarına uymadığı iddiasıyla takibe alınan araçtaki iki kişi ile çatışmaya girdi. Bir polis yaralandı. Olayla ilgili iki devrimci yaralı olarak gözaltına alındılar. Yaralı devrimciler 10 gün sonra hastaneye götürüldüler.

TMK Mağduru "Taş Atan" Çocuklara Sahip Çık!

Terörle Mücadele Kanunu (TMK) yürürlüğe girdiğinden bu yana on binlerce çocuğun hayatının karartılmasına neden oldu. Her yıl binlerce çocuk polise taş atıkları ve terör örgütü üyesi oldukları gerekçesiyle TMK tarafından işkence tezgahlarından geçirilerek hapsediliyor. Yüzlerini kısmen kapattıkları gerekçesiyle örgüt propagandası yapmaktan tutuklananlar, örgüt üyesi olmadıkları halde örgüt üyeliğinden tutuklananlar, polise taş atmadıkları halde polise taş atmaktan veya arkadaşları taş attığı gerekçesiyle yardım ve yataklıktan tutuklananlar...Şu an hayatlarının baharında olan 3 bine yakın çocuk cezaevlerine tıkmış durumda. Üstüne üstlük cezaevlerinin sağlıksız koşulları da bu çocukların yaşamlarını tehdit ediyor.

Çocuklara uygulanan zulüm hapsedilme terörüyle bitmiyor. Türkiye Cumhuriyeti, asıl bebek-çocuk katilinin kim olduğunu son 20 yıl içerisinde Kürt illerinde yüzlerce (400'e yakın) çocuğun polis veya asker tarafından katledilmesiyle kanıtıyor. Uğur Kaymaz'ları, Ceylan Önkol'ları, Abdullah Aydan'ları, polisin attığı biber gazı nedeniyle ölen Mehmet Uytun'ları ve öldürülen adı bile konmamış bebekleri unutmak bu suça ortak olmaktır. Hapsedilen ve katledilen çocukları medya tekellerinin ana haber bültenlerinde göremezsiniz! Bizler, efendilerin gerçekliğini deşifre ederek değiştirmeye çalışanlar herkesi dünyanın gözardı edilenlerinden, taş atan çocuk "teröristlerinden" haberdar etmekle yükümlüyük. Devleti ve kapitalizmi deşifre etmek karartılan gerçekliğe kıvılcım çakmakla mümkündür.

Taş atan çocukların yanında barikatlarda olacağız...

Paris, Fransa (12.08.09) - Fransa'nın başkenti Paris'in banliyölerinden Bagnolet'de hafta sonunda polisten kaçan 18 yaşındaki bir gencin motosikletiyle kaza yapıp ölmesinin ardından sokağa dökülen gençler polisle çatıştı ve 29 aracı yaktı. Pazar gecesi başlayan olaylar, önceki gece de devam etti. Polise molotof kokteyli atan gençlerden 9'u gözaltına alındı. Polisle çatışan gençler ve yanan araçların görüntüleri, 2005 yılında Fransa'nın büyük kısmına yayılan isyan hareketini hatırlattı. 2005'teki olaylar, Bagnolet yakınlarındaki bir bölgede polisten kaçarken bir elektrik santraline giren Kuzey Afrika asıllı iki gencin ölümüyle başlamıştı. Pazar günü olayda ölen gencin göçmen olup olmadığı açıklanmadı. Bazı görgü tanıkları, polisin gencin motosikletine çarpıp kaza yapmasına yol açtığını iddia ederken, polis bu iddiayı yalanladı.

Winona, ABD (29.11.09) - Çekiç taşıyan bir adam Winona'daki Target mağazasına büyük hasarlar verdi. Daha sonra polisle dövüşen kişi mağazada onları kovaldıktan sonra tutuklandı.

Devlet-Ordu-Polis-Faşist Terörüne Karşı Direniş

Alexander Volodarsky'nin yardıma ihtiyacı var!

Radikal artist Alexander Volodarsky kamu ahlakıyla ilgili Ukrayna Ulusal Komisyonu uzmanlarının aktivitesini protesto etmek için bir eyleme öncülük etmiş, Yüksek Meclis binası önündeki bir platform üzerinde sevişme takliti yaparak protesto gerçekleştirmişti. Sonuç olarak eylemin organizatörü askerler tarafından gözaltına alındı. Volodarsky şu an 5 yıl hapis cezası ile karşı karşıya. Volodarsky herkesin dayanışmasını bekliyor.

Lara, Venezuela (26.11.09) - 24 yaşındaki Mijail Martinez sabah saatlerinde Lara Bölgesi'ndeki Barquisimeto bölgesinde öldürüldü. Martinez, Lara bölgesindeki (İspanyolca genellikle CVCI-Lara olarak anılmakta) "Kişisel Dokunulmazlık -Mağdurlarıyla-" birlikte olan bir kameraman ve aktivistti. Olaya tanıklık edenlere göre; tanınmayan iki kişi Mijail'e evinin kapısının önünde saldırdılar ve boynuna doğru birçok kez ateş ederken de, ismini söylediler.... Mijail Martinez'in öldürülmesi Chavez hükümetinin aşağıdan, otonom, devrimci ve muhalif örgütlere yönelik saldırılarında en son aşamadır.

Washington, ABD (29.11.09) - Silahlı bir kişi Pazar sabahı bir kafede laptoplarıyla çalışan biri kadın dört polisi vurarak öldürdü. Kafedeki insanların hiçbirinin yaralanmadığı açıklandı. Saldırının organize bir pusu olduğu düşünülüyor. Saldırgan olay yerinden hızla kaçarak uzaklaştı. Soruşturma sürüyor. Ekim ayında Seattle polisi olan Timothy Brenton Cadılar Bayramı gecesi vurulmuştu. Yetkililer olayın failinin yasalara karşı "tek-tabanca savaşan" ve dört polis aracını ateşe veren kişiyle aynı kişi olduğunu açıkladı. 41 yaşındaki Christopher Monfort, Brenton'un vurulmasından sonra polisle girdiği silahlı çatışma sonrasında tutuklandı.

Ni'ilin, Filistin (04.12.09) - Cuma günü, 150 kadar Filistinli, Uluslararası ve İsraili protestocu köy topraklarının ve onu çevreleyen duvarın ilhakına karşı bir gösteri için bir araya geldi. Protestocular duvarın girişine doğru yürüyüş geçtiler (askerlerin köyü bastıkları bir sırada) ve askerlere buldukları toprakların çalınmış topraklar olduğunu hatırlatarak buna hizmet etmeyi reddetmelerine yönelik çağrılar yapıldı. Buna karşın askerler göstericilere gaz bombaları ve 0.22'lik gerçek mermilerle saldırdı. Bunun üzerine bir gösterici vurularak hastaneye kaldırıldı.

Chiapas, Meksika (27.11.09) - Meksika'nın bilinen maden karşıtı eylemcilerinden Mariano Abarca Roblero, Chiapas'ın Chicomuselo semtindeki evinin önünde öldürüldü.. Saldırıda başka birisi daha yaralandı. Saldırısı Kanadalı maden şirketi Blackfire'in Chicomuselo'da baryum madeni açmasına karşı kampanya başlatan Roblero'nun kampanyayı durdurmasına dair tehdit edilmesinden sonra gerçekleşti.

Gebze, İzmit (18.10.09) - Gebze Cezaevi'nde adli erkek mahpuslar cezaevi idaresinin de desteğiyle siyasi kadın mahpuslara cinsel ve fiziki saldırı düzenlendi. Saldırının ardından kadın tutsaklar açlık grevine başladı. Konu ile ilgili bir çok tutsak dayanışma grubu eylemler düzenlendi.

Berlin, Almanya (17.11.09) - Araba yakma eylemleriyle alakalı 2 sputa (işgal evi) bir kaç yüz polis baskın düzenledi. Baskınlarda bir kişi gözaltına alındı.

Gent, Belçika (10.11.09) - Gece neo-naziler tarafından bir yürüyüş düzenlendi. Yeni Alternatif Dayanışma (N-SA) ismiyle bir araya gelen ve Vlaams Belang (Flaman Menfeati) partisine yakın aşırı radikal neo-nazi gruplar sol şiddete hayır sloganı eşliğinde Gent şehir merkezinde yürüdüler. Yoğun güvenlik önlemleri alan Gent polisi, faşist grup N-SA ile anti-faşistlerin karşı karşıya gelmesini engellemeye çalıştı. Sosyalist grubun eylemi terk etmesiyle birlikte, saat 22:00a doğru, polis anarşistleri ve antifa şistleri kordona alarak kışkırtmaya başladı. Yaklaşık 400 kişi olan anarşistler ve anti faşistleri 2 kere etraflarını sararak teker teker gözaltına almaya başladılar.

Rusya'da bir antifaşist daha öldürüldü!

16 Kasım akşamı saat 21:00 civarlarında 26 yaşındaki Ivan Khutorskoi Moskova'da apartmanının merdivenlerinde (Khabarovskaya, 2) vurularak öldürüldü. Ivan Moskova antifa hareketinin önemli isimlerinden biriydi. Bu da Ivan'ın birçok arkadaşının Rus Nazileri tarafından ölümle tehdit edilmesinin açık sebebidir.

İsimleri çok bilinen birçok antifaşist gibi Ivan'ın adresi de pro-Nazi websitelerinde sıkça dolaşılıyor ve hesaplaşma için çağrılar yapılıyordu. Cinayet aynı zamanda Ivan'a yapılan saldırıların dördüncüsüydü. İlk saldırı 2005'te kafasına bir jilet ile yapmışlardı. İkinci saldırıda aşırı-sağ grup elemanları onu evinin önünde bekliyorlardı. Ivan birçok yerinden sopalarla, tornavidayla ve beyzbol sopasıyla darbe almasına rağmen mucizevi bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Bu sene Ocak ayında bir sokak kavgasında karnından bıçaklandı ama yine hayatta kalmayı başarmıştı.

Exarchia, Yunanistan (29.07.09) - Kendilerine anarşist diyen bir grup Cumartesi günü Atina ve Piraeus'da bir dizi kundaklama saldırısı gerçekleştirdiler. Saldırılarda yaralanan olmazken polis ve şirketleri hedef alınarak büyük ölçüde zarar verildi.. Yaklaşık 100 genç Cumartesi günü Atina'nın merkezindeki Exarchia semtinde bulunan ana muhalefet partisi PASOK ofislerinin yakınlarındaki bir çevik kuvvet birim merkezine molotoflarla saldırdı. O sırada, 20 genç Atina'nın Aghios Dimitrios banliyösündeki bir otobüs garında bulunan 3 otobüsü tahrip ettiler. Daha sonra, yaklaşık 16:30 gibi, merkezi Patisision caddesindeki bir seçim anketi şirketinin ofisinin girişine konulan ev yapımı bir patlayıcı patladı. Benzer bir bomba bir saat önce Piraeus Sanat ve El sanatları Meslek odasının girişinde patladı. 13:30'da Atina'nın Ambelokipi semtinde bulunan başka bir seçim anketi şirketinin önüne konulan bombanın sokakta yaşayan bir kişi tarafından görülmesi üzerine yetkililere haber vererek patlamasına izin verilmedi.

Roma, İtalya (15.12.09) - Binlerce kuş şehir merkezini bastı, yaşam durdu. Kuşları şehir merkezinden uzak tutmak için özel ekipler kuruldu. Roma Belediyesi'nin özel timleri, ellerinde megafona benzeyen ses dalga cihazları ve dezenfenktanlarla kuşların peşine düştü. Sayısı binleri bulan her türden kuş Roma ve Vatikan'da yaşamı durdurdu. Binlerce kuş bir bulut halinde dalga dalga uçtu. Yolda yürüyenler, otomobillerini park edenler ise başlarına ve araçlarına yağmur gibi yağın kuş pislikleri nedeniyle şaşkınlığa uğradı. Görevliler ses sinyalleri yayarak ve seyyar projektörlerle ışık tutarak kuşları kaçırmaya çalışsa da tüm çabalar sonuçsuz kaldı. Şehirde incelemelerde bulunan biyologlar buna soğuk hava dalgasının neden olmuş olabileceğini düşünüyor. Araştırmalar hala sürüyor.

Batı Wickham, İngiltere (08.12.09) - Sekiz aylık bir varoş gizemi çözüldü. Bir sürü araç sahibi sabah uyanıklarında araçlarının fren kablolarının kesilerek sabot edilmiş olduğunu farkettiler. Polis yaklaşık altı ay süren parmak izi ve CCTV güvenlik kamerası araştırmalarından sonra insanların hayatlarını tehlikeye atan iki ayaklı olduğunu düşündüğü bu saldırganın kim olduğunu buldu: bir tilki. Kent varoşlarında arabaların fren kablolarını kemirerek koparanın dört ayaklı çalı kuyruklu bir tilki olduğunu açıkladı. Vandal sabotajcı geçen yedi ay içerisinde bir BMW, üç Ford, bir Nissan ve bir Austin marka araca saldırdı. Saldırıları Ağustos ayında daha da artmıştı.

Afyon (03.12.09) - Afyonkarahisar'ın Sinanpaşa ilçesine bağlı Küçükhöyük beldesindeki ekili alanlar farelerin istilası nedeniyle büyük zarar gördü. Tarlalardaki yüzlerce tünelde yaşayan fareler güneşin çıkması ile birlikte görünmeye başlıyor ve ürünleri yemeye başlıyor. Neredeyse tamamının geçim kaynağını tarımın oluşturduğu kasabanın en önemli gündem maddesini oluşturan tarla farelerini yok edemediklerini belirten Küçükhöyüklüler, İlçe Tarım Müdürlüğü'nden alıp tarlalara attıkları zehri fareler yerine sokak hayvanlarının yediğini söylüyor. Uzmanlar tarafından farelerin sayısının bu derece artması, doğal düşmanları olan yılan ve tilki sayısının azalması yanı sıra iklimsel sapmaya bağlanıyor.

Zonguldak (13.08.09) - İşsiz olması nedeniyle kalacak yer bulamayan kişi, yaklaşık 3 aydır 2 metrelik mağarada, ormandan topladığı yiyecekleri tüketerek hayatta kalma mücadelesi veriyor.

Manisa (11.08.09) - 1942 yılında Veli Kazak'a ait gebe inek, Aydınlar köyüne 10 kilometre mesafedeki Tepe Göl mevkiindeki ormanlık alana kaçtı. Burada yavruleyen inek, köylülerin bütün çabasına rağmen geri getirilemedi. Aradan yıllar geçti ve bugün o bölgede 1500 inekten oluşan vahşi bir sürü oluştu. Manisa'nın Saruhanlı ilçesine bağlı Aydınlar köyünün Tepe Göl mevkiindeki ormanlık alanda sayıları 1500'e ulaşan yabani ineğin yaşadığı belirlendi.

Gezegen (2009) - Dünya Bankası'nın iklime ayrılan Dünya Kalkınma Raporu 2010 yayımlandı, raporda dünyada ısı artışı tehlikesine dikkat çekilirken, "Kuzey Avrupa kentleri yüzyılın ortasında Akdeniz iklimine hazır olsun" denildi, tehlikeyi sergileyen haritada da örnek olarak İstanbul'un 40 yıl sonra güneyde yer alan Karaman'ın iklimine sahip olacağı gösterildi.

Türkiye (12.09) - Domuz gribinden hayatını kaybedenlerin sayısı 296'ya çıktı. Sağlık Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, halen domuz gribi sebebiyle hastanelerde yatan hasta sayısının 347 olduğu, bunların 113'ünün takip ve tedavisinin yoğun bakımlarda sürdürüldü-

DOĞANIN YANITI ÇÖKÜŞÜN SEMPTOMLARI

ğü, 99 hastanın ise solunum destek cihazına bağlı olarak takip edildiği belirtildi.

Felluce, Irak (15.11.09) - ABD'nin Irak'ta Sünni isyanını bastırmak için fosfor bombası da kullandığı operasyonlardan Felluce'ye anormal doğan çocuklar miras kaldı. Doktorlara göre sakat doğan çocukların sayısı 15 katına çıkarken, kan kanseri de artışta.

Kuzey Kutbu (2009) - İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi'nden Peter Wadhams, 20-30 yılda Kuzey Kutbunun tüm deniz buzunun tamamen kaybedileceğini, ancak daha kısa zamanda büyük ölçüde inceleceğini, yaz döneminde, yaklaşık 10 yılda kuzey buzunun açık bir deniz haline alacağını belirtti.

İstanbul (06.10.09) - Trakya'yı esir alan ve 7 cana mal olan felaket İstanbul'u da vurdu. Marmara Bölgesi, 17 Ağustos depreminden beri ilk kez bu boyutta bir felaket yaşıyor. Pameks Tekstil Fabrikası'na servisle gelen 7 kadın çalışan bir anda sele kapıldı. İkitelli TIR parkında uyuyan 6 şoför uykularında can verdi. İkitelli ve Halkalı'da 8 ceset bulundu. Çatalca ve Silivri'de de 3 kişi hayatını kaybetmişti. Selin etkisinin dere yataklarına kurulan yerleşimlerle daha da arttı.

Katmandu, Nepal (10.12.09) - Balta girmemiş ormanlarda son iki haftada vahşi bir filin, 11 kişiyi öldürdüğü bildirildi. Başkent Katmandu'nun 320 kilometre güneyindeki üç yörede 11 kişinin canını alan fili arama çalışmalarının sonuçsuz kaldı. Köylülerin hayvanı uzak tutmak için duman, kestane fişeği ve davul kullandıkları belirtildi. Bölge yönetiminden Bedh Karki, bu konuda çözüm bulunması için merkezi hükümetin yardımını ve emirlerini beklediklerini kaydetti.

Hamburg, Almanya (10.12.09) - Sirk gösterisi sırasında üç Bengal kaplanı, 28 yaşındaki terbiyecilerine saldırarak yüzlerce seyircinin önünde ağır yaralandı. 170 seyircinin katıldığı yemekli şovda gösteri yapan 5 Bengal kaplanından üçü kaplan terbiyecesi Christian Walliser'in tökezleyerek yere düşmesini oyun daveti olarak anlayarak üzerine saldırdı. Dev kaplanlar, Walliser'in başını ve göğsünü ısırarak, elini kopardılar. Korkunç sahneleri izlemek zorunda kalan izleyicilerin bir kısmı şoka girdi. Sirke gelen acil yardım ekipleri, seyircilere de müdahale etti. 30 saniye süren saldırı sonrasında kaplanlar, yangın söndürme tüpleri ve yüksek basınçlı suyla kafeslerine püskürtüldü. Seyirciler arasında bulunan bir hekim Walliser'e ilk müdahaleyi yaparak kanamayı durdurdu.

Gezeğin Kurtuluşu için Her Gece Dünya Gecesidir!

Kopenhag, Danimarka (12.12.09) - Onbinlerce kişinin katıldığı gösteri sırasında polisle çatışmalar yaşandı, 400 dolayında kişi gözaltına alındı. Dünyanın diğer bir çok yerinde de onbinlerce kişi iklim için sokaklara çıktı. Parlamento önünden zirvenin yapıldığı Bella Center'a kadar yapılan yürüyüş sırasında "Kara Blok" ile polis arasında çatışmalar yaşandı. Çatışmalarda 1000 üzerinde eylemci gözaltına alındı.

Kapitalistlere ve Kapitalistlerden Medet Umanlara...

Kapitalistlerin dünyayı "iklim krizinden kurtarma" bahanesiyle organize ettiği COP15 esasen kapitalizmi ve şirketleri kurtarma operasyonundan başka bir şey değildir. Alınacak kararlar bellidir: kapitalizmin meşruluğunu daha da kemikleştiren çözümsüzlükler...buna ister yeşil kapitalizm deyin, ister başka bir şey deyin. Gezeğimiz ve sakinleri için tek bir şeyi ifade etmektedir: Gezeğin üzerinde bulunan herşeye egemen olma savaşının başka bir versiyonu. Kyoto ve COP15 vs. gibi organizasyonlardan medet umanlar bilmelidir ki, mesele kitle-medyasında da popüler olan "iklim krizi değil, sosyal saldırıdır. Tüm bu saldırılar kapitalistlerin ve devletlerin gezegene ve insanlığa açtığı savaşın bir yansımasıdır. Onlardan talep edeceğimiz hiçbir şey yoktur. Çünkü varlıkları meşru değildir. Bizler dünya elden gidiyor diye ağlayıp zırlayarak hayatlarımızı onlara teslim etmeyeceğiz. Aksine sorunun asıl kaynağı olarak onları yok etmeden tüm meseleler gibi iklim krizinin çözüleceğine inanmıyoruz.

KOPENHAG YALAN...YAŞASIN KÜRESEL İSYAN...

anti-COP15 Çağrısından

Felaket bir gerçektir ve iklim değişikliği bunun birçok belirtisinden sadece biridir. COP15'in kaçınılmaz söylemi olan dünyayı iklim krizinden kurtarmak,

COP15'in gerçek amacını maskeleyen detaylı bir oyundur. Gerçek amacı küresel kapitalizmin meşruiyetini yeşil kapitalizm çağı başlatarak onarmaktır. "İklimi koruma" konusundaki yeni sesleniş (palavra), onların baskılarını, desteklenmiş sınırlarını, sömürgeci kaynak savaşlarını haklı çıkaracak. İmparatora / Hükümdara yeni kıyafetler vermek gibi... Bu şaşırtıcı yalana karşı tepkimizi, uzlaşmadan ve onların sistemini koşulsuz reddederek göstereceğiz.

Dünyayı geleceğe taşımak için, tatil alışkanlıklarımızdan daha fazlasını değiştirmemiz gerekiyor. Para için gezegeni yoketmeye devam eden insanların üzerine umut bağlamak aptalca olacaktır. Onlar, Kopenhag'da, biyosferi kirleten, milyonlarca insanın yaşadığı yeri gaspedip doğup yaşadıkları yerleri ellerinden alan, dünyamızdan geri kalanı da yok ederek kâr sağlayan bir pazarı tam anlamıyla nasıl yaratmaları, nasıl ticarileştirmeleri gerektiği üzerinden konuşup tartışacaklar. Hükümetler ve şirketler, büyüyen karbon yayımlarını kısmak için ya da sadece kendi çıkarları için yarattıkları yeni otoriter rejimler üretmek konularında bir fedakârlıkta bulunmayacak.

İklim krizinin ve malî krizin tüm argümanı, kendi kendini ilan eden uygarlığın geniş kapsamlı krizini reddeden resmî akıl hocalarınca yapılan alaycı bir manevradır. COP15 sadece kapitalizmin dünya üzerindeki tüm yaşama karşı açtığı savaş saklamaya teşebbüs eder. Bu savaş geçmiş 500 yılda tüm gezegeni, okyanusları ve atmosferin tamamını içine alacak şekilde sıçramıştır. Bu savaşın ortasında, kimse yönetimden ve teknik çözümlerden bahsedemez. Savaşın olmadığını farz ederek, baskıları görmezden gelerek ve küçük burjuva sükunetinin yanlış sözlerine inanıp suç ortağı olarak onunla savaşmazsınız. Onun yerine, düşmanı tanımak gerekir. Pozisyon seçmek gerekir. Savaşmak gerek.

Sadece bizi temsil ettiklerini iddia edenlerden kurtularak ve sonu gelmeyen ekonomik büyümeyi, endüstriyel üretim ve tüketimi bozguna uğratarak kendi hayatımızın ve evrenimizin kontrolünü ele ge-

çirebiliriz. Söylemenin zamanı geldi: bilinçli bir şekilde COP15'i ve benzerlerini destekleyen yapılara saldıracağız: polis şeridini, barikatları kıracağız; savaş kışkırtıcılığı yapan hükümetlerle ve iliştilmiş medyayla müzakere yapmayı reddedeceğiz; satılmış STK'lar ile ve protestonun gelecekte yöneticileri olabileceklerle taraf olmayı reddedeceğiz; tüm hükümetleri ve yönetişimin yasallığını kaldırmakla kalmayıp onları reddedeceğiz.

Herkesin çaresizce beklediği değişimin başlaması için neden isyana ihtiyacımız olduğunu söylemenin zamanı geldi.

Güç ve iktidara sahip muhafazakârlara karşı birlikte hareket edebilirsek, ilk bakıştaki zenginlik ve fırsatları, tüm dünyadaki insanlarla birlikte paylaşacağımız fikirler, tecrübeler ve içerikle sağlayabiliriz.

Bu bir iklim kaosu değil sosyal savaştır!

Taksim, İstanbul (12.12.09) -

Kopenhag'daki anti-COP15 eylemleri sürerken İstanbul Taksim'de KEG'in (Küresel Eylem Grubu) çağrısını yaptığı dayanışma yürüyüşü gerçekleştirildi. KEG'in büyük hayallerle kapitalistlerin alacakları kararları beklemesinin aksine kara, kara/yeşil bayraklarıyla ve çeşitli dövizler taşıyan bir grup ekolojist ve anarşist COP15'in Kyoto gibi yalan olduğunu, kapitalizm varoldukça sorunların çözülemeyeceğini ifade etmek için yürüyüşe katılarak kapitalizme ve kapitalist çözümlere karşı "Kopenhag yalan, yaşasın küresel isyan", "Kopenhag traş, yaşasın eko-sabotaj", "Kapitalizme karşı doğrudan eylem", "Kapitalizme karşı küresel direniş küresel ayaklanma", "Uygarlığa karşı sınıf savaşı", "Hepimiz kutup ayısıyız" gibi sloganlar attılar. Yürüyüş enasında baz istasyonlarını 9 katına çıkaracak olan 3G teknolojisini piyasaya süren operatör şirketlerden biri olan Turkcell binasının camlarına yeşil boya bombalarıyla saldırıldı.

Lund, İsveç (09.12.09) - Bu COP 15'in siyasi gösterisine karşı yapılmış bir eylemdir. Siyasi elitlerin oyunlarının bizi yapılması gerekeni yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğiz. Dün akşam İsveç'in güneyinde, Kopenhag'a bağlanan köprüünün hemen karşısında yer alan Lund şehrinde bir petrol istasyonu ateşe verildi. (...) Bizler endüstriyel kapitalist sistemin bizleri içerisine düşürdüğü durum karşısında kapitalist sistemi ayakta tutan petrol istasyonu ve (sistemin) diğer anıtlarını yakmaktan başka bir çözüm göremiyoruz. Sosyo-ekolojik bir kriz içerisinde yasıyoruz ve bizler krizin nedenlerini ortadan kaldırmadıkça bu kriz devam edecektir.

Karabük (04.12.09) - Bir mahalleye kurulmak istenen baz istasyonu vatandaşların tepkisi sonucu engellendi. Karabük'te Deretarla Mahallesi'ne bir GSM şirketince kurulmak istenen baz istasyonuna karşı çıkan mahalleli baz istasyonu çalışmalarını durdurdu.

Karadeniz İSYANDADUR!

Senozlu gençler ve Direnistanbul ekibi, Munzur ve Sinopluların da katılımlarıyla Karadeniz Elektrik şirket binası önünde Doğu Karadeniz Bölgesi'ne kurulan ve kurulacak olan hidroelektrik santralleri (HES) protesto etti. Bağlarbaşı'nda bulunan Capitol Alışveriş Merkezi önünde toplanan grup üyeleri, „Çernobil'den ölüyoruz, Sinop'ta nükleer istemiyoruz“ yazılı pankart açıp, ellerinde „Burada Senoz yasaları var“, „Karadeniz'de isyan var“, „Karadeniz dalga dalga geliyor“ yazılı dövizler taşıyarak, „Munzur'da, Senoz'da barajlara hayır“, „Senoz halkı yalnız değildir“ ve „Fırtına'dan geliyoruz, isyan!“ şeklinde sloganlar attı. Üstlerine siyah pelerin giyip, yüzlerine Senozluların meşhur “Yaban Adamı” maskesi takan grup üyeleri daha sonra, Capitol Alışveriş Merkezi'nin önünden Fahrettin Kerim Gökay Caddesi üzerinde bir süre yürüdü. Polisin engellemelerine karşın Karadeniz Elektrik binasının önüne kadar giden grup üyeleri, „Karadeniz Elektrik burada saklanıyor“ yazılı pankart açıp, tulum çalarak horon oynadı. Burada basın açıklaması yapan grup Senoz'u sermayeye peşkeş çekmeyeceklerini dile getirerek, uygulamaların devam etmesi halinde Senoz Kanunlarının uygulanacağını belirttiler. Karadeniz Elektrik'in bulunduğu binanın bahçesine pankart asan grup üyeleri, daha sonra dağıldı.

Butovo, Rusya (09.11.09) - Dünya Kurtuluş Cephesi (ELF), Moskova'nın güneyindeki Butovo'da bir kazı aracı ve bir traktörün kundaklanması eylemini üstlendi. Halen “İç İşleri İstihbarat Bürosu” altyapı tesis inşası kapsamında bölgedeki yol yapımı ile ormanı yok ediyor.

Mailshill, İskoçya (03.11.09) - İskoçya Mainshill de ekohimaya karşı dayanışma eylemi. Açıklama şöyle : “3 Kasım Salı erken saatlerde , açık maden ocaklarına karşı olan aktivistler Bridgend yakınındaki Apex Drilling firmasını ziyaret ettiler. Apex Drilling firması genişleyen açık maden ocaklarının ayrılmaz bir parçası ve Mainshill'de aktifler. Kameralar etkisiz hale getirildi, konteynırlar ve araçlar tutkalla kilitlendi, araba camlarını ‘No Opencast’ izleri bırakıldı. Ağır araçların üzerindeki kablolar ve borular kesildi, yakıt sis-

temleri kullanılmaz hale getirildi, Anti-Opencast (Anti –Açık Maden) graffitiler ve yazılamalar tüm yerlere yapıldı ve site-nin ana kapısı kitlenip kapatıldı. Bu şirket ve diğerleri bu işten vazgeçmedikleri sürece art arda hedef olacaklar. Toprak Anayayı savunmada Uzlaşma Yok.

Meksika (04.10.09) - 4 Ekim gecesi Atizapan viyadüğüne doğru yol aldı, amacımız Telmex şirketine ait mülklere zarar vermektir. Hedef metallere koruma altına alınmış büyük bir telefon kulesiydi. Toprağa böyle büyük bir kule dikmenin çevreye etkisi büyük, çünkü bu kuleyi dikmek için bir sürü ağaç kestiler, bu ağaçlarda farklı türlerden hayvanlar yaşıyordu. Buna ek olarak toprağı da hem çıplak hem de kuru bırakmış oldular. BU ve diğer etkileri inceleyerek ekosistemi mahveden ve uygarlığı yayan bu makineye karşı bir sabotajın şart olduğuna karar verdik! Telmex gibi şirketlerin dünyayı ekordikallerden kafalarını ezen bir cevap almaksızın zınlıkların çıkar sağlama lüksünü yaşamalarına izin vermeyeceğiz. İşte bu yüzden 6 lite benzin aldık, özel mülke girdik, duvarları yıktık, kundaklama aletimizi telefon sinyallerini bir araya getiren kabloların üzerine koyduk. Beklendiği gibi hediye işe yaradı ve çıkan yangın hem kabloları hem de güç kutularını yak-tı. Carlos Slim'e ait bu kule kullanılmaz hale geldi, binlerce pesoluk zarara yol açtı.

Dawson Creek, Kanada (20.08.09) - Dawson Creek kasabası yakınlarından geçen doğalgaz boru hattını altı kez bombalayan ‘eko-teröristler’ (çevreci terörist), hattın sahibi EnCana şirketine mektup göndererek, “Evinize dönmek için üç ayınız var” uyarısında bulundu. Doğalgaz boru hattı karşıtları, bölgedeki 150'den fazla doğalgaz kuyusundan çevreye öldürücü hidrojen sülfür yayıldığını, bunun da ölümlere ve sakat doğumlara neden olduğunu savundu. Mektup şöyle: “Derhal tüm aktivitelerinizi durdurun. Ne kadar makine ve malzemeniz varsa sökün götürün. Daha önce neredeydiyseniz, oraya dönün. Siz ve terörist dostlarınız, bugüne kadar kazandıklarınızı bundan böyle çevre dostu enerji üretimine harcayın. Size evinize dönmeniz, bölge sakinleri ve kamuoyunu artık üretim yapmayacağınıza ikna etmeniz için üç ay, tüm boru hattını ve malzemelerinizi söküp götürmeniz için beş yıl süre veriyoruz. Yoksa bugüne kadarki altı patlama, sonrakilerin yanında ufak kalacak.”

THE EARTH IS NOT DYING IT IS BEING KILLED- AND THOSE WHO ARE KILLING IT HAVE NAMES AND ADDRESSES

12 Eylül darbesinin korku dolu günleri- nin geride kalmaya ve yasakların yavaş yavaş zayıflamaya başladığı 90'lı yılların başında; Avrupa'da yıllardır bilinen ancak Türkiye için çok yeni bir kavram çıktı ortaya: Sivil Toplum Kuruluşu (STK)... İlk zamanlarda insanlar STK'lar konusunda çekincelere sahipti, malum yasaklı yılların dehşeti hala insanların beyninden kazınmamıştı. O dönemde kurulan STK'lar ilk başlarda üye, destekçi ve sponsor bulmakta zorlandılar. Ancak 1990'lar- da Türkiye-AB yakınlaşması sonucunda, AB'nin birçok konuda STK'lara fon ayırması sonucunda bir anda STK'lar güçlen- meye ve kamuoyunun gündeminde yer et-meye başladılar. Ancak STK'ların esas güçlendiği ve baskı mekanizması olma yolundaki çıkışları 2000'li yıllarda en üst seviyeye ulaştı. Bir zamanlar üye ve des- tekçi bulmakta zorlanan kuruluşlar, AB-Konsolosluk-Birleşmiş Milletler ve spon- sor fonları sayesinde ihya olmaya başla- dılar ve bugünlerde STK'cılığı profesyon- el meslek olarak yapan insanların oldu- ğu noktaya getiren süreç de başlamış oldu.

STK tarihine kısaca bir baktıktan sonra gelelim bizi asıl ilgilendiren çevre üzerine çalışan STK'larının tarihçesine.

Türkiye'de çevre STK'larının geç- mişi 1970'li yıllara uzanmaktadır. 1972 yılında kurulan Türkiye Çevre Koruma ve Yeşillendirme Kurumu (ki TEMA'nın tem- eli de bu kuruma dayanır) , 1975 yılında bir grup çevreci ve avcının kurduğu Do- ğal Hayatı Koruma Derneği (ki daha sonra bu derneğin kemik kadrosu WWF ile bir-leşme kararı alarak Doğal Hayatı Koruma Vakfı adı altında yeni bir STK kurmuşlar- dır) Türkiye'nin çevre konusunda kuru- lan ilk STK'larıdır. 1990 lı yıllara gelin- diğinde ise TEMA Vakfı (1992), Green- peace Akdeniz (1995) karşımıza çıkıyor. Daha sonraki yıllarda ise Kuş Araştırma- ları Derneği, Doğa Derneği, Doğa Sava- çıları Derneği, Buğday Ekolojik Yaşamı Destekleme Derneği vb. birçok STK'nın faaliyete geçtiğini de görmekteyiz.

Bu yazıdaki esas konumuz 2000'li yıllarda çevre STK'larının durumu ve esas işlevleri olan kamuoyunu yönlendirme ve devlet adına söz sahibi olan yetkilile- re baskı mekanizması oluşturma konusun- da neler yaptıklarını tartışmak.Yazı bo- yunca elimden geldiğince isim vererek bu STK'ların reklamını (iyisi-kötüsü olmaz) yapmamaya çalışacağım.Şimdi esas ko- numuza geçelim.

Orman Fakülteleri'nde okutulan Halkla İlişkiler dersinde çevre STK'larının tanımını kısaca şöyle yapılır: "Doğal tahri- batlara karşı ve mevcut ekosistemin ko- runması için kamuoyu oluşturmak, bu ko- nularda da karar vericilere (çevre baka- nı, vali, kaymakam, orman bölge müdü-

rü vs) baskı oluşturmak". Ancak bu- gün Türkiye'de STK'lara baktığımız- da işin hiç de böyle olmadığını, birçok STK'nın neredeyse devletin sözcülü- ğünü yaptığını açık bir biçimde gör- mekteyiz. Aynı her siyasi görüşün bir "muhtaçlara yardım derneği-vakfı" kurması gibi; iktidara gelen her hükü- met ve belediye başkanı da kendisinin sözcüsü konumunda olacak bir çevre STK'sı kurdukmakta. Olayın vehameti öyle boyutlara gelmiş durumdaki; 10 yaşında çocuğun bile onay veremeye- ceği çevresel yıkım projelerine "yapıl- masında sakınca yoktur" raporları ve- ren çevre STK'ları ortalıkta kol gezi- yor.

Peki bu duruma nasıl ve ne- den gelindi? Aslında bu konunun bu noktaya gelmesinde en büyük pay tabi ki "para" meselesi. Avrupa Birliği'nin ve diğer fon veren uluslararası kuru- luşların yapılan işleri doğru takip et- memesi, STK'ların şeffaf olmama- sı ve halkın denetimine açık olmama- sı, bazı kişilerin STK'cılığı kazanç ka- pısı haline getirmesi bu gidişatin tem- el nedenlerini oluşturuyor aslında. Ama esas sorun sponsorlarla çalışan STK'larda kendisini gösteriyor. Bazı- ları hariç sponsor sistemiyle fon alan çevre STK'ları, sponsorlarının emir- leri doğrultusunda faaliyet gösteriyor ve kamuoyunu onların isteklerine göre yönlendirmeye çalışıyor.

Bir diğer konu da uluslarara- sı çevre STK'larının Türkiye şubele- rinde kendisini gösteriyor.Doğa ko- rumada yerel çalışmanın ne kadar önem- li olduğunu bilmelerine rağmen genel merkezin emirleri doğrultusunda kam- panyalar düzenleyen bu STK'lar; san- ki Türkiye'de Toy, Kelaynak,Vaşak, Leopar, Alageyik, Kara Akbaba vb. hayvanların nesli tükenmemiş gibi davranarak (ki hiçbirisinin bu konu- da herhangi bir fikri olmadığını da be- lirtmemde fayda var); sokaklarda ba- linalar, foklar, kutup ayıları için so- kaklarda insanlardan para toplaya- rak esas hedef olan "yereldeki eko- sistemin korunması" konusunu tama- men göz ardı ediyorlar. Tabi doğa ko- rumacılar olarak balinalar, foklar, kut- up ayıları da bizim için önemli bir konu, ancak genel manada baktığı- mızda kendi yaşadığı topraklarda olan bir hayvanı koruyamayan bir çevreci- nin; Kanada'daki fok için ne yapabi- leceğini de açıkçası gerçekten merak etmiyor değilim. Halbuki sokaklar- da topladıkları paranın %10 luk kıs- mıyla bugün Anadolu'da yaşayan bir- çok hayvan türünün yaşam alanlarının düzeltilmesi mümkünken; bu paralar penguenlere,foklara,balinalara kanali- ze edilerek Türkiye'de esas hedeften (nesli tehlikede olan yaban hayvanları-

nın yaşam alanlarının korunması) tama- men sapılıyor.

Yine çevrecilerin kamuoyunu yanlış yönlendirmesi ve hedef saptır- ması konusunda güzel örneklerden bir tanesi de "Suyunu harcama, tasarrufu ampul kullan, televizyonu standby ko- numunda bırakma vb" tasarruf önerile- ri olarak karşımıza çıkmakta. Ama görü- yoruz ki kullanılan elektriğin %90'dan fazla kısmı sanayiye, sanayiye hamma- de üretimine ve bu ürünlerin pazarlama- sını yapan yerlerde harcanıyor. Aynı şe- kilde kullanılan suyun %70 civarında bir kısmı da tarım-sanayi vb. üretime har- canıyor. Esas tasarruf etmesi için çağ- rı yapılması gereken hedefler dururken, STK'lar klasik "üreticiye bulaşmayalım halk ne desek inanır en iyisi biz onlara birşeyler yaptıralım" mantığıyla ; mus- luğunuza conta takım damlatmasın, te- levizyonunuzu yatarken fişten çekin, ta- sarruflu ampül kullanın, gibi bireysel ta- sarruf çağrıları yapmaya devam ediyor- lar. Hatta bir çevre STK'sı olayı daha da başka bir boyuta getirerek "Bulaşık ma- kinası kullan, suyunu boşa harcama" kampanyası yaparak sponsoru olan fir- mayı ihya etme çalışması bile yaptı. (Za- ten GSMH o kadar yüksek ki 10 kişiden 9'unun evinde bulaşık makinası ve 4 ta- kim 72 parça yemek takımı varmış gibi). Bir diğer uluslararası STK ise işi daha da abartıp insanları can evinden (para) vurmaya çalışarak "Şu elektrikli eşya- yı şöyle kullanırsan yılda 1000 TL tasar- ruf edersiniz, Doğa da kurtulur" diye rap- or hazırlayıp yayınladı. Ama sağolsun bu STK "Sanayi'de Elektrik Tüketimi ve Küresel Isınmaya Etkileri" adı altın- da bir rapor yayınladığını yada bu konu- da bir çalışma faaliyeti olduğunu bugü- ne kadar da duymadık. İşte tüm bu ya- pılanlar esas hedef olan "Üretici" kesimi hedeften çıkararak, "Tüketici" kesimi ta- sarrufa yönlendirerek olayı saptırma ha- reketlerinin en başında geliyor. Çünkü üreticiyle uğraşmak zor, tüketici ise ga- riban...

Hazır enerji konusunda gelmiş- ken bu konuda da Zihni Sinir projeleri misali kampanyalar yapan gruplar gör- mekteyiz. Neredeyse bütün çevreci ku- ruluşların dilinde olan "Temiz Enerji, Temiz Üretim" kampanyaları bunun en güzel örneği. Bir örnekle açıklamak ge- rekirse: Bu kampanyaları yapanların di- linde bir "Bisiklet kullan, karbon salma, doğayı koru" sloganı hiç eksik olmuyor. Ancak unuttukları ve konunun özünü teşkil eden bir konu daha var ki bu zaten bisikletin de temiz bir araç olmadığını güzel bir kanıtı. Bir bisikletin üretiminde titanyum, nikel, alüminyum, çe- lik, bakır en çok kullanılan ma- denlerdir. Bu bisikletin boyan- masında kullanılan boyaların bi-

leşiminde etil asetat, alifatik polisiyanür, hexametilen diosiy-
nür, izosiyannür, titanyum dioksit, petrol bazlı petrol gibi kimya-
sallar kullanılır. Bisikletlerin fren, jant ve diğer parlak aksami-
nın nikelajında büyük miktarda siyanür kullanılır. Yine bisik-
letlerin fren pabuçları ve lastiklerinin üretiminde karbon, pet-
rol bazlı yağlar, sentetik kauçuk gibi malzemeler kullanılır. Eh
bir bisikletin en az 2-3 yılda bir boyanması, lastiğinin 1-2 yıl-
da değiştirilmesi, fren pabuçlarının yılda 1-2 kez değiştirilmesi
gerektiğini göz önüne alırsak bisikletin ne kadar "Çevreci" bir
icat olduğunu hep beraber idrak etmiş oluruz sanırım.

Konu üretimse hiçbir teknoloji ve hiçbir fabrikasyon
ürün temiz olamaz. Biraz kafa yorarsak gıda sanayisinin ham-
made üretimi için önce tonlarca su harcanır, bu suyun büyük
kısmı da boşa akar gider. Kullanılan tarım ilaçları yerüstü ve
yeraltı sularına karışır, hayvanlar, insanlar, ağaçlar ölür. Üstüne
üstlük bir de tarım alanları açmak için doğal alanlar da yok edi-
lir. Sonra hammaddeyi işlemek gerekir, elektrik ve petrol harca-
nır. İşlenmiş madde fabrikaya gelir bir sürü kimyasalla karıştırı-
rılıp üretim yapılır. Et endüstrisi de aynıdır, mezbahalar neden-
se hep dere ve göl kenarlarına kurulur. Bu mezbahalarda (ki artı-
k et kombinasyonu adı ne baca vardır ne de sera gazı, sadece
bıçak, testere, balta ve elektrik kullanılır. Bütün kan ve et artı-
kları arıtmadan geçse bile bu dereye akıtılır. Bu da bu su kayna-
ğında yaşayan ve faydalanan canlıları tamamen yok eder. (Biz-
zat Sakarya'da tavuk mezbahalarının çevresinde doğal yaşamın
nasıl yok olduğunu gözlemlerdim)... Zaten ağır sanayi denilen
metal, boya, plastik sanayisini anlatmaya bile gerek yok her-
şey ortada. Durum böyleyken çevre STK'ları ne yapmaktalar
peki? Temiz enerji kullanalım, temiz üretim için arıtma tesisle-
ri ve baca filtreleri kullanalım gibi argümanları ortaya atmak-
talar. Peki çevreyi yok eden yalnızca kullanılan enerji kaynağı
ve yapılan üretim mi? Bütün fabrikalara arıtma-filtre takarsak,
tüm enerjide rüzgar, güneş ve jeotermal kaynaklardan üretir-
sek Küresel Isınma olmayacak mı? Tabi ki de bu durum mev-
cut şartlardaki gidişatı biraz olsun hafifletecek, ama fabrikas-
yon üretiminin tamamen durmadığı bir dünyada "Küresel Isın-
mayı Durduracağız" sloganının gerçeği yansıtması asla müm-
kün olmayacaktır. Yukarıda bahsettiğimiz çabalar ancak küre-
sel ısınmayı yavaşlatmaya yönelik olacaktır ve beklenen eko-
lojik yıkım 10 sene sonra değil ama 50 sene sonra mutlaka ger-
çekleşecektir. Yine çevre STK'ları esas hedef olan "Uygarlık"
tan hedefi saptırıp, geçici çözümlerle insanları oyalamaktadır.
Esas olarak uygarlığa karşı bir çıkış olmadıktan ve tüm üretim
mekanizmaları ortadan kaldırılıp doğa ile birlikte yaşama geç-
meden küresel ısınmanın durdurulması da asla mümkün olma-
yacaktır.

Son olarak da işin en vahim noktası olan "Çevrecilerin
Devletlerden ve Devlet Başkanları'ndan Medet Umması" ko-
nusuna değinmek istiyorum. Bildiğiniz üzere gelişmiş ülkele-
rin başı çektiği bazı devletler; bugüne kadar binbir emekle kat-
lettikleri doğaya diyet borcu ödemek için bazı çalışmalar yap-
maktalar. Bu birgün karşımıza Kyoto Protokolü, birgün Ko-
penhag Konferansı gibi isimlerle çıkıyor. Aslında baktığımız-
da çok masum gözükünce bu hareketler, aslında çevrecilerin ağız-
larına bir parmak bal çalmaktan ve zengin ülkelerin üretimini
arttırarak, fakir ülkelerin de üretimlerini azaltmasını sağlaya-
rak bu ülkelerin sera gazı kotalarını zengin devletlere kulan-
dırmak; dolayısıyla da zenginliklerine zenginlik katmak için
yapılan hareketlerden başka birşey değildir. Zaten zengin ülke-
lerin böyle davranmasında yadırganacak bir durum yok. Ancak
çevrecilerin yaptıklarına ne demeli? Burada isim vermek zo-
runda hissediyorum ki Greenpeace ve Yeşiller gibi örgütler Ko-
penhag başlamadan aylar önce bu konferansın ne kadar önem-
li olduğunu, bu konferansta çıkacak kararlarla dünyanın doğa-
sının geleceğinin belirleneceğini, devlet başkanlarının mutlaka
birşeyler yapması gerektiğini belirten kampanyalar başlattılar.
Eh bu iki örgüt işin içinde olunca KEG'de beraber hareket et-
tiği bu örgütlere uydu haliyle ve onlar da aynı telden çalmaya
başladı. Yeşiller'in devletlerden ve başkanlardan me-
det ummasından daha doğal birşey yok, sonuç olarak
parlamentarizmi benimsemiş, Avrupa'nın bazı ülkele-
rinde milletvekilleri, AP'de temsilcileri olan bir par-

tiden bahsediyoruz. Siyasi partilerin sistemin içinde ol-
masından daha doğal birşey de olamaz zaten. Ama diğer
çevrecilere ne demek lazım? Uzlaşmacılık, devlet baş-
kanlarından medet umma ne zamandan beri çevreci-doğa
korumacı hareketin bir yöntemi oldu, yada oldu da bi-
zim mi haberimiz yok. Çevre STK'larının en büyük iş-
levlerinden birisi de muhalefet yaparak baskı yapmaktır.
Mevcut sistemin devlet başkanlarına el açmak değil. Ama
yine GP, belediye seçimlerinde belediye başkan adayları-
na el açarak başkan seçilmeleri halinde çevre konusun-
da iyi şeyler yapacağı konusunda söz almış, söz verenle-
rin de reklamını internet sitesinde yapmıştı. (hoş söz ve-
renlerin %90'ı seçilemedi, seçilenler de zaten kendi bele-
dyesinin çöpünü toplamaktan aciz başkanlar)... Ne kadar
garip bir çevrecilik anlayışı? Sanki zannedersiniz çevre
STK'sı değil belediyenin Park ve bahçeler Müdürlüğü...
Devlet başkanlarının karşısında da aynı tutum var. Sanki
Kopenhag'da birşey çıkacakmış gibi şartlandıklarından
dolayı, G8 ülkelerinin başkanlarının iki yüzlülüğü konu-
sunda kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Peki sebep ne? Se-
bepe çok açık... Kendilerini o kadar çok devletlerin inaye-
tine bırakmışlardı ki ve devletlere o kadar çok güveniyor-
lardı ki, abuk subuk sonuçlar çıkması akıllarına bile gel-
mediği için geleceğe yönelik eylemsel bir planları yok-
tu. Zannettiler ki göstermelik bir "İklim İçin Açlık Gre-
vi" yapınca devlet başkanları hemen Kopenhag'da dün-
yayı kurtaracaklar. Ama işin öyle olmadığı sonradan or-
taya çıktı. Özellikle G8 ülkelerinin başkanları küresel bir
başkaldırı olmayacağını bildiklerinden dolayı bildiklerini
okudular. Halbuki Greenpeace gibi dünyada birçok insanı
etkileme gücüne sahip bir STK kalkıp da Kopenhag ön-
cesi "Kopenhag'da somut adımlar atmayacak ülkelerin
mallarını boycot edelim, bu ülkelere turistlik ambargo uy-
gulayalım vb." daha eylemsel çıkışlar yapsaydı bunun et-
kisi göstermelik bir açlık greviden yada ipele sarkılan bir
bina eyleminden daha güçlü olurdu. Ama çevre STK'ları
sokaktan o kadar uzak ki, sokağın ne düşündüğü ve nasıl
hareket edeceğini düşünmüyorlar bile...

Sonuç kısmına gelirse bugün çevre STK'larının
büyük kısmı esas amaçlarının dışına çıkmış ve hedef sap-
tırmaya yönelik hatalarda bulunuyorlar ve bazıları bunu
da bilerek yapıyorlar. Sokağın sesi olmaları gerekirken,
devletlerin sesi oluyor. Gerçekten uzak kampanyalar ya-
parak, esasında kurtarılabilecek olan doğal alanlar için
harcanacak maddi ve manevi gücü yanlış yerlere kanali-
ze ediyor. Kendi çalışanları ve üyelerinin-destekçilerinin
birçoğu doğanın "d" sinden anlamıyor; çalışanların bazı-
ları sırf iş olsun para kazanayım mantığıyla bu STK'larda
çalışıyor (yoksa gel sana nükleer santralde iş verelim
3.000 lira da maaş desen gidecek çalışanlarının sayısı hiç
de azımsanmaz)... Devletlere karşı eylemsellik örgütle-
mek yerine, devletlere dilencilik yapıyor. Yapıyor da ya-
pıyor anlayacağımız.

Peki çözüm nedir? Uygarlığın temel yapı taşla-
rı olan fabrikalar, arabalar, roketler, apartmanlar vs. var
olduğu müddetçe doğanın yok olması açısından yapıla-
cak hiçbir şey yok ne yazık ki. Esas itibarıyla yapıla-
cak olan her türlü ekolojik reform da beklenen sonu sade-
ce geciktirmekten öteye gitmeyecek. Uygarlığı tamamen
yok etmeden ekolojik felaketi durdurmak mümkün değil.
Yukarıda da irdelediğimiz gibi "temiz üretim" diye birşey
asla mümkün değil. Uygarlığı yok etmek için de soka-
ğın gücünü örgütlemek, "Fabrikalar bizim olacak" değil
"Fabrikalar yok olacak" diyerek kitleleri yönlendirmek
gerekir. Bunun dışında işbirlikçi bu STK'ları her fırsat-
ta deşifre etmemiz de çok önemli. Ellerinde maddi güçle-
ri olduğundan dolayı kamuoyunu yönlendirme güçle-
ri olsa da; bizlerin de elinde sokağın gücü var... Söyledik-
leri yalanları ve şaşırttıkları hedefleri insanlara anlatmak
gerçekten de önemli. Doğayla birlikte ve uyumlu bir ya-
şam kurmanın bizim ellerimizde olduğunu asla unutmama-
mamız gerekir.

Okulsuz Toplum Mücadelesi

Eğitimin ticarileştirilmesine, harçların yükseltilmesine ve öğrencilere yönelik baskılara karşın Avusturya'da 12, Almanya'da da 19 üniversitede genel işgaller devam etmekte. Almanya'da 80'e yakın, İngiltere'de ise 2 üniversitede amfi işgalleri bulunmakta. Ayrıca işgal edilen liseler var. ABD'de 5 üniversitede işgaller bulunmakla 20 üniversitede de eylemler sürmekte. İsviçre, Hırvatistan, Kanada, Filipinler, İtalya, Belçika, Hollanda, Fransa, Danimarka, Macaristan, Polonya, Sırbistan, Kolombiya, Şili, Endonezya ve Bangladeş gibi ülkelerde eylemler devam etmekte. Avrupa ve ABD toplamında 80'e yakın üniversitede işgaller sürüyor.

Viyana, Avusturya (22.09.09) - Viyana'da başlayan öğrenci işgal ve eylemleri, bir ay içinde 100'e yakın ülkede bulunan üniversitelere yayılan bir harekete dönüştü. Banka ve iş çevrelerine yüzde 30'ları aşan bir kaynak sağlanırken üniversitelere aktarılan fonun yüzde bir bile tutmaması öğrencilerin ayaklanmalarına neden oldu. Öğrencilere daha çok söz hakkı. İş çevrelerinin ihtiyaçlarını karşılayabilecek şekilde düzenlenen eğitim sisteminin değişmesi. Eğitimin özelleştirilmemesi. Harçların kalkması. Sınavlı giriş sistemine geçilmemesi. Eğitimin yalnızca parası olanın faydalanabileceği bir sistem haline gelmemesi. Yüksek lisansa serbest geçiş hakkı. Üniversitelerin sağır, dilsiz, bedensel engelli öğrencilerin ihtiyaçlarını daha çok göz önünde bulundurarak yeni bir düzenleme yapmaları. Faşizm ve nazizme karşı duruşun, siyasi bir tavır olarak eğitim müfredatında kesin olarak koyulması. Neoliberal akımın eğitim politikalarındaki son bombası Bologna sürecinin kabul edilmemesi. Ve daha pek çoğu. 22 Ekim'den beri amfi, amfi işgalleri ve protestolar hem Avusturya içine hem de Avrupa'ya yayıldı, yürüyüşler çoğaldı. Ve UniBrennt/Üniversite Yanıyor eylemleri ilk sonucunu Almanya'da verdi, Alman hükümeti Bakalorya sistemini öğrencilerin taleplerine göre yeniden düzenleyeceklerini açıkladı. Avusturya hükümeti, öğrencileri ve taleplerini hiçbir şekilde dinlemeyeceğini söyleyedursun, ırkçı politikaların şahı FP... partisi eyleme 'tembel öğrencilerin ütöpik eylemi' diyedursun, biz dün ve bugün yine sokaklardayız.

Naperville, ABD (24.11.09) - Polis müfettişleri Scott İlköğretim Okulu'nda çıkan yangının kunduklama olduğunu ve okulun yeni güvenli işlemleri yerine getireceğini açıkladı. Okul idaresinin ailelere verdiği bilgiye göre yangının bir çocuğun odasında kasıtlı olarak başlatılmış. Yangının okula yaklaşık olarak 100,000 \$ hasara yol açtığı ama kimsenin yaralanmadığı belirtildi. Olayla ilgili herhangi birisi suçlanmadı.

Los Angeles, ABD (19.11.09) - Covell Commons binasının pencereleri öfkeli bir şekilde slogan atan kalabalıkla senkronize bir biçimde kırıldı. İçeride, UC sisteminde iki yüz binin üzerinde öğrencinin hayatlarını etkileyecek olan kararları alacak 26 kişi vardı. Kararların doğrudan olmayan sonuçları milyonlarca Kaliforniyalıyı eninde sonunda olumsuz etkileyecektir. 300'ün üzerinde öğrencinin eylemine polis müdahale etti.

Türkiye (06.11.09) - Üniversite öğrencileri ve öğretim üyeleri, Yükseköğretim Kurulu'nu (YÖK) kuruluşunun 28. yılında Türkiye'nin farklı kentlerinde protesto eylemleri gerçekleştirdi. Eylemlerde YÖK'e öfke vardı. Öğrenciler, Sakarya, Hatay, Çanakkale, Malatya, Diyarbakır, Niğde, Van, Samsun, Sivas, Giresun, Edirne, Konya, Adana, Mersin, Kocaeli, Bursa, Trabzon, Eskişehir, İzmir, Ankara ve İstanbul'da piyasalaşan üniversite sistemine, kampüslerdeki polis varlığına, baskı ve soruşturmalara karşı alanlardaydı.

Kentsel DönüŖüme KarŖı Barınma Hakkı

Çankaya, Ankara (16.12.09) - Yakupabdal Mahallesi'nde sabahın erken saatlerinden itibaren yıkım girişimi ve direniş vardı. Halk yıkım ekiplerini engellemek için kurdukları barikatlarda bekledi, ekipler yıkım gerçekleşmeden mahalleden ayrıldı. Yakupabdal Mahallesi halkı, Çankaya Belediyesi tarafından 17 eve gönderilen yıkım tebligatının ardından bugün yıkım ekiplerinin geleceği haberi üzerine mahallelerine barikat kurdu. Günlerdir Mamak Barınma Hakkı Bürosu temsilcileriyle görüşen, toplantılar yapan mahalle sakinleri, büronun çağrısıyla sabah saat 05:30'dan itibaren Kuruçay Mevkii çevreyolu girişinde bir araya geldi. Mahalle halkı yol üzerinde ateş yakarak, arabaların geçişine izin vermemek, mahalleye giriş ve çıkışları tamamen durdurdu. Yol kapalı olduğu için işine gidemeyen mahalleli otobüs ve dolmuşlardan inerek eyleme katıldı. Yolun kapalı olması ve araçların trafikte sıkışması üzerine Jandarma ekipleri ve mahalleli arasında zaman zaman gerginlik yaşandı. Saat 08.30'da yıkım ekipleri mahalle girişine gelerek mahalle temsilcileriyle bir görüşme yaptı. Mahalle temsilcileri, "yıllardır burada oturduklarını ve yıllardır vergi ödediklerini, şimdi de belediyenin evlerini kaçak yapı diyerek yıkım istediğini" belirterek, 'yıkımlara izin vermeyeceklerini' söyleler. Belediye yetkilileri hem ASKİ ve TEDAŞ yetkililerinin gelmemesi hem de mahalle sakinlerinin kurdukları barikat sonucu yıkımı gerçekleştiremediler ve mahallede ayrıldılar.

Sulukule, İstanbul (Kasım 09) - Kentsel Yenileme Projesi kapsamında Sulukule'de başlayan yıkımlar tamamlandı. Geride, TOKİ'nin Gaziosmanpaşa'daki evlerinde yapamayıp geri dönen ve yıkıntılar arasında yaşamaya devam eden birkaç Roman kaldı.

İnboğazi, Balıkesir (05.11.09) - İnşası yıllar süren Balıkesir Havran Barajı'nda su tutma işlemlerinin bir türlü başlamamasının faturası, baraj sahasında yaşayan 15 bin yarasaya kesiliyor. Yarasaların kullandığı İnboğazi Mağarası'nın sular altında kalacak olması nedeniyle yeni bir mağara inşa eden Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü (DSİ), hayvanların bu yeni habitata taşındığını ve su tutma işleminin önünde bir engel kalmadığını savunuyor. DSİ'nin danıştığı bilim adamları ise aynı görüşte değil; yarasaların İnboğazi'nden zorla çıkarılmasının ve yaşam şartlarının oluşmadığı yeni bir habitatı kullanmak zorunda bırakılmasının, bu koloninin kaybına neden olabileceğini düşünüyorlar. Doğrusu Havran'daki 15 bin yarasanın öyküsü, son yıllarda sıkça işittiğimiz "kentsel dönüşüm" uygulamalarını hatırlatıyor. Umarız sonları, bin yıldır yaşadıkları Sulukule'den kovulup şehrin 50 kilometre dışındaki Taşoluk'a gönderilen ancak neredeyse tümü, henüz bir kış geçirmeden burayı terk eden ve dağılan Romanlar'a benzemez.

Sultanbeyli, İstanbul (19.10.09) - Yıkımlara karşı barınma hakkını savunan emekçiler, belediyelere karşı öfkesini eylemleriyle dile getiriyor. Sultanbeyli emekçileri, 2700 ev için alınan yıkım kararına karşı dün TEM otoyolunu trafiğe kapattı. Emekçiler, belediye binasını taşlamıştı.

labasılların zamanı daralıyor. Bilirkişiler mahallede fink atıyor, projelerini tamamlayıp yıkımlara başlayacak günleri ipe çekiyorlar. Mahalleli de şimdiden Tarlabası Mülk Sahipleri ve Kiracıları Kalkındırma Sosyal Yardımlaşma Derneği adı altında örgütlenmeye başladı bile. Direnistanbul koordinasyonu Kent Çalışma Grubu ve anarşistlerin de dayanışmasıyla yıkımlara karşı Tarlabasılların yanında direnecekler. İstanbul'da süregiden dönüşüm döngülerinde Sarıgöl ya da Sulukule gibi Roman mahallelerine, Ayazma gibi Kürt göçmenlerin ya da Başbüyük gibi muhafazkar halkın yaşadığı semtlere yıkım ve yerinden edilmelerde öncelik verilmesinin bir nedeni de olası mukavemetin zayıflığının hesaplanmasında yatıyor. Fakat Tarlabası bir çok yerde olduğu gibi kendi yaşamını savunacaktır.

Ayazma, İstanbul (10.12.09) - 3 yıl çadırlarda kaldıktan sonra evlere yerleştirilen Ayazma halkına yine çadırların yolu gözük-tü. Küçükçekmece Belediyesi'nin sözünü tutmaması nedeniyle 18 aile, kış soğunda sokağa terkediliyor. Ayazmalılar barınma mücadelesi yeniden başlıyor. AKP'li Küçükçekmece Belediyesi, Ayazma halkını yeniden sokağa atıyor. Evlerini yıkarak halkı çadırlarda yaşamaya mahkum eden belediye, bir yıl önce evlere yerleştirdiği halka verdiği sözü yerine getirmedi. Barınma hakkına sahip çıkan halk eylem yaptı.

Fatih, İstanbul (09.12.09) - Fatih Belediye Meclisi, halkın tüm tepkilerine rağmen, Fener-Balat-Ayvansaray yenileme projesini kabul etti. Emekçiler, evlerinin yenileme adı altında Çalık Grubuna satılmasına belediye önünde tepki gösterdi. "Evlerimizi Çalık'a peşkeş çektiirmeyeceğiz" dedi. Yenileme adı altında evlerinin yıkılacağını düşünen halk ise Fener-Balat-Ayvansaray Mülk Sahiplerinin ve Kiracıların Haklarını Koruma ve Sosyal Yardımlaşma Derneği çatısı altında projeye karşı mücadele ediyor. Kararın bugün belediye meclisinde görüşüleceği haberini alan mahalle halkı, Fatih Belediyesi önüne gitti. Emekçiler, "Evlerimizi Çalık'a peşkeş çektiirmeyeceğiz. Biz kalıyoruz AKP gidecek" yazılı pankart taşıdı. Fener-Balat-Ayvansaray'ın kentsel dönüşümüne karşı mücadeleye Direnistanbul Koordinasyonu kent çalışma grubu da destek oluyor. Direnistanbul Koordinasyonu, 27 Eylül'de Balat'ta FEBAYDER'le birlikte bu yıkım projesi hakkında mahalleliyi bilgilendirmek amacıyla bir film gösterimi ve söyleşi düzenlemiş, mücadelenin ve direnişin başlatılması gerektiği noktasında uyarılarda bulunmuştu.

3. Köprüye Karşı Mücadele

İstanbul'un trafik ve ulaşım sorunu yıllardır çözülmeyen bir haldedir. 1973 ve 1989 yıllarında İstanbul'a 2 boğaz köprüsü yapılmıştır. Bu iki köprü boğazdan geçen taşıt sayısını 30 kat arttırırken yolcu sayısını 4 kat bile arttırmamıştır. Yeni bir köprü ile araç trafiği daha da artacak ancak, yolcu sayısında önemli bir değişiklik olmayacaktır. Sürekli değişen güzergâhların kamuoyuna taşınması toplumda düşünce karmaşası yaratırken, arsa spekülörlerinin işine yaramaktadır. Kesin güzergâhı ne olursa olsun, 3. köprü'nün yapılması halinde İstanbul halkına, kente, doğaya ve çevreye karşı suç işlenecektir. Üçüncü köprü ile yanı başımızda yaşayan son ormanı da yok edecek, onlarla birlikte kentin yanı başındaki son yaban yaşamı da. Köprüyle suyumuz hem otomobillerden çıkan zehirli maddeler ile kirlenecek ve içilemez hale gelecek, hem de kuraklık için suyu tutan havzalarımız zarar görerek su sıkıntısına neden olacak. Ayrıca köprü'nün yapılacağı güzergahta bir çok ev yıkılarak insanlar yaşam alanlarından kovulacak ve barınma hakları ellerinden alınacaktır.

lubunya

tt fanzin
kasım 2009

nefrete karşı

zaman cinnet zamanı!

Sekoy Anarkistani Kürdistan

Irak Kürdistanı'nda bulunan Sekoy Anarkistani Kürdistan adlı anarşist grubun websitesi:
www.anarkistan.wordpress.com

Aynı grubun hazırladığı Kürdistan Anarşist Forum sitesi:
www.sakurdistan.kurdblogger.com

Kürtçe Anarşist SSS-Sıkça Sorular Sorular:
www.afaqkurdish.wordpress.com

Sekoy Anarkistani Kürdistan-SAK ile bağlantı için email adresi:
sakurdistan@gmail.com

Dedikodu Kulisi: Neden Rock-fest?

Yeryüzündeki her türlü savaşa karşı yüreğimizde barışı besliyoruz, şiddetin her türüne, militarizme, milliyetçiliğe, ırk ve cinsiyet ayrımcılığına, küresel adaletsizliğe, küresel iklim felaketine, nükleer santrallere, küresel sömürü şirketlerine, insan hakları gaspına, işkenceye ve açlığa karşı yüreklerimizde biriktirdiğimiz şarkılarımızı avazımız çıktığı kadar haykırmak için rock-fest düzenliyoruz.

Bize dayatılan ama bize ait olmayan eşitsizlik ve adaletsizlik üzerine kurulan bu dünyayı reddediyoruz.

Mersin RACK-Fest Girişimi
İletişim: koyusiyah@hotmail.com

www.socialrupture.blogspot.com

**SOCIAL
RUPTURE**

www.parcatesirli.blogspot.com

parça tesirli

"protesto birşeyden hoşlanmadığınızı anlatmaktadır. direniş ise hoşlanmadığınızı seyi başka birşeye dönüştürmek için çabalamaktadır." -ulrike meinhof

İAŞE FANZİN

"Kaosun içindeki Aşk Yıkıntıları..." Avclar'da çıkan bireyci anarko-pasifist romantik fanzin..." "Hiçbir kuvvet gezegene ihanet etmemi sağlayamaz. Geri adımlar hızlanmadan devrimi güçlendirebildiği kadar güçlendirmeli insan. Yefer ki değişim dışardan gelmesin insanın iç benliğinden gelsin..." "der İaşe... Şu ana kadar 4 sayısı çıkan İaşe fanzini iaşefanzin@yahoo.com adresine mail atarak edinebilirsiniz.

A films

www.a-films.blogspot.com

www.anticopyrighttr.wordpress.com

KARADENİZ YOKEDİLİYOR İZİN VERME!

Karadeniz Ötöyolu ile karayı denizden ayırdılar; insanları denizden kopardılar, radyosyonlu çayları bir şey olmaz deyip içirdiler; Kazım koyuncu ve nicesini aramızdan ayırdılar. Yetmedi şimdi karadenizi topyekün imha etmeye karar verdiler. Rize'de 744 hidroelektrik santral yapacak, dereleri bitirecekler... Sinop'ta Nükleer santral kuracak yaşamı tehdit altına alacaklar... Zonguldak'ta termiksantral ile de nefes almamızı engelleyecekler... Karadeniz artık isyanda... Onlar karadenizi yok etmeden, Karadeniz onları yokedecek!
BU İSYANA KULAK VER, ÇÜNKÜ ŞİMDİ KARADENİZİN HIRÇIN KANUNLARI YÜRÜRLÜKTE

**Karadeniz
isyandadır**

karadenizisyandadir@gmail.com

kontr(((A)))haber

www.kontrahaber.wordpress.com

atonom

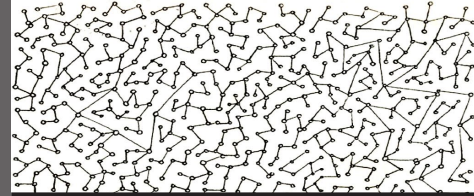
An Bizimdir!

www.atonom.org
mail@atonom.org

www.cinnetmodern.blogspot.com

www.kozmikova.com

www.bashbacknews.wordpress.com

<http://ira-elfijka.livejournal.com/32014.html>

www.yahbeybi.blogspot.com

öküz'ün gözü

45

www.okuzaleyhisselam.wordpress.com 'bakış' bıçağı keser

BOKKA YA FILIAN
OSURUKKA YIKIRI